

העולם הזה

36 שעות

עם ג'סי

ג'קסון

דפנה ברק ליוותה את המנהיג השחור

בירה מחבית זה גולדסטאר.

מיכתבים

אישה השונה תשמ"ח

עוד מועמדים לאישה השונה תש"ח, שייבחר, כמדי שנה, על-ידי העולם הזה, וייחשף בעוד שלושה שבועות בגליון ראשה השונה של העולם הזה.

...דן שומרון, האכזבה הגדולה. מטכ"ל המברר הרבה והעושה פחות מדי. אם כי, אולי, הוא סתם בישמול, ובמקום שיוכל להתפנות לבניית צבא העתיד (הטלטלה הגדולה), נפלה עליו האיתפאדה.

הרי הוא הרמטכ"ל ה-13 של צה"ל, ומה שמיספר זה טומן בחובו כולנו יודעים.

שמואל אברהמי, פחיתותקוה

... המלך חסיד, שבצעד אחד, מחושב או לא מחושב, העמיד את כולנו פנים אל פנים מול בעייתנו הקיומית ביותר וגם אם הוא לא התכוון לכך, הוא הזכיר לעם ישראל כי קיימת רק אופציה אחת, האופציה הפלסטינית.

אלכס הניגמן, תל-אביב

... הגיע הזמן לבחור שוב באשת-השנה. עדי כמה שאני זוכרת קיצצתם בעבר מאיר במנותני יעל דיון, גולדה מאיר, גאולה כהן — שלוש נשות שנה מבין 37 אנשי-שנה מאי יצר העולם הזה את המוסר הזה.

המועמדת שלי היא עופרה חיה. שעשתה לנו השנה, כמו בכל השנים האחרונות, טוב על הלב ומה שחשוב לא פחות, הרימה את קרננו בארצות אירופה, שבה השכיחה לפחות לחורשים מיספר, הצלחותיה המסחררות, את דמות הישראלי המכוער מן השטחים הכבושים.

יפה לזקובסקי, תל-אביב

עגילים באוזניים

על יתרונות התילבשות האחידה (מחנוד: לא מספיק!), העולם הזה 127.7.88

אינו מסכים עם התמרמרות העולם הזה בנושא התילבשות האחידה. אני סבור שיש לחייב תילבשות אחידה, אם כי ניתן להתלים, יחד עם מועצת-התלמידים, על תילבשות נוחה וספורט טיבית, שתוכל לשמש את התלמידים גם מחוץ לשעות הלימודים.

אין לי כל ספק שביטול מוחלט של התילבשות האחידה עלול ליצור תחרות תילבשות בבית הספר, בעיקר בין הבנות.

ההוצאות הכספיות הכרוכות בכך מבחינת ההורים הן אדירות. והיום אפילו לבנים יש הוצאות של צביעת-שיער, תספורות מודרניות, עגילים באוזניים ועוד ועוד.

אלון סרגמן, תל-אביב

במערב אין כל חדש

על מיקומה של מדינת ישראל ביבשת אסיה (ההנדון), העולם הזה 13.8.88

בשכיל מישחקי-מילים מותר לעורך העולם הזה לשים בפיהם של יורדים לדרום-אפריקה כי, לדעתם, אין שום הבדל בין העימות הלבושית-השחור בדרום-אפריקה ובין העימות הישראלית-הערבית בדרום-אסיה. אבל בשכיל הגיאוגרפיה מן הראוי לשים לב לכך שאנחנו נמצאים במערב-אסיה ולא בדרום-אסיה.

נחום לב, ירושלים

● גם זה וגם זה: ישראל שוכנת בפיה הרד-רומית-מערבית של היבשת

אכזר על כחול-לבן!

על מערכות החרסינה באל-על (תשקיף), העולם הזה 13.8.88

נדהמתי לקרוא על מערכות-החרסינה שגייסה חברת אל-על לבואינג שלה האמור להטיס בתנאי מחלקה ראשונה, את אח"מי המגבית היהודית מניו-יורק לוורשה — מערכות החרסינה של רומטל.

אונתו מלחיצים השכם והערב לטוס כחול-לבן, אבל כשהחברה הכחול-לבנה רוצה לעשות רושם היא איננה מגישה כצלחות כחול-לבן. מה רע כעומן למשיל, או לה פיד?

רוחנסל סמירא אל-על, ינה איליה, תל-אביב

האיש על הסוס

עוד על פרס-תיקשורת יוקרתי (הרחל המרחלת), העולם הזה 27.7.88

אינני סבור שרחל המרחלת זקוקה להגנתי ואם העולם הזה 2659 (המשך בעמוד 4)

כתבת השער הקדמי:

הרב רנד ג'סי

ג'סי ג'קסון הוא היום הסופר-סטאר הלוהט ביותר של התיקשורת האמריקאית ומי שנחשב כממשיכו של מרטין לותר קינג. בראיון להעולם הזה הוא מספר על יחסיו עם הקהילה היהודית בארצות-הברית וניסיונו לתקן את הרושם הקשה של דברים קודמים שאמר, על ביקוריו בארץ ועל המשוש תן בין השואה והעבדות.

14

כתבת השער האחורי:

רצח מישפחתי

חייה של גלי עבאדי, כמו מותה הטראגדי, לא היו קלים. בנה עופר הטיל עליה מורא, השליט טרור בבית וסחט ממנה כספים. ביום השישי, אחרי-הצהריים, נכנס עופר לביתו, שלף סכין ודקר את אמו בחזה. למחרת נמצא תלוי על עץ בגן ציבורי סמוך.

40

שלושה

בסירה אחת

על כל מעלליהם של יהושע הלפרין, הדסה מונסה ומשה שטרו בפרשת בנק צפון אמריקה ומדוע לא הוגש כתב-אישום נגד מוריס רג'ואן, הקבלן הישראלי שלמי, שהודה בהברחת מיליוני דולרים לשווייץ.

17

דף חדש

אנדרטה אחת

בראש השנה ימלאו לפסלת בתיה לישנסקי 88. בספטמבר ייצא לאור אלבומה השלישי. לישנסקי, שמוצאה ממישפחה של בנות "חסרות חשיבות", נחשבת כפסלת מחוננת, מחלוצי הפיסול בארץ. היום היא רוצה לפסל עוד אנדרטה אחת, ואם יהיה צורך היא גם תפנה מיוזמתה ותציע את עצמה.

30

רחל המרחלת מדווחת:

מה שאילת עושה לאנשים, ובמיוחד לרונני מאנה, ימית נוי (בתמונה) ורוויטל מור • גם הפלייבוי הישראלי האחרון, דני זייטל • נני, נתנס סור-סוף • ישראלה מרגלית מחפשת חום ישראלי • בעיות שינה ופיסיקה במישפחה פלד • המשותף בין האדריכל צ'רלי דורל ויהודית טיומקין.

34

פרופיל של מנהיג

לפני שבועיים נעצר פייצל אל-חסייני במעצר מינהלי לחצי שנה. קשה להאמין שמעצרו יחסל סופית את האינתיפאדה. ההתקוממות בשטחים הכבושים תימשך, כנראה, למרות מעצרו של מי שמוגדר על-ידי שר-הביט" חון כ"מנהיג האינתיפאדה".

8

הבה נתחכמה

מעשה בשני צעירים, פרויקה ופמו, שהציעו למנחם בגין רעיון מפתה: להתחכם למצרים ולהקים באזור-המריבה בטאבה עובדות בשטח. אלא מה! המצרים, שלא התחנכו על ברכי הציונות המעשית, כלל לא התרשמו מן העובדות. להיפך, זה הרגיו אותם.

7

אתה והשקל

מאבק ירושה

מאבקים מישפטיים בין יורשי ישראל טייבר • הבריטים יבנו שדות-תעופה בי-סעודיה • הליכים מישפטיים נגד מיכרז לבחירת ממונה על מס-רכוש בבאר-שבע • האם קיבלה עיריית תל-אביב את התמורה המירבית על הפרוייקטים של "גן-העיר" ובאזל? • האם מותר למיש-רד-התחבורה לעכב רישיונות בגלל אי-תשלום קנסות?

25

היתה או לא היתה

סיפורה של אורה גילעדי הוא יותר מסתם סיכסוך כספי על ירושה. בפסק-דין, במיש-פט שבו תבעה את אחיה, הוזכרה אמה, אף שלטענתה, האם כלל לא נכחה במישפט. עורך-הדין של גילעדי מאשר את גירסתה, עורך-דין נוסף מסרב להגבי, ואילו השופט, שביתתים הפי-סיק לשפוט, דבק בגירסתו.

39

למה הן לבד?

קארין דונסקי, שלו-מית אמיר (בתמונה), ואנאבל טמיר, שלוש דוגמניות מצליחות, חושפות טפח מחייהן הפרטיים ומנסות להסביר מדוע הן לבדן. מה הן חושבות על עצמן. מה הן מחפשות בגבר. מה חושב הגבר הישראלי עליהן. ובכלל, איך מתיישבת הסתירה של חיי זוהר סוערים ומיטה ריקה.

36

הבית האדום

מאיר הד, איש-עסקים מלוס-אנג'לס, רצה לבנות את ביתו ברמת-גן. אולם, לדבריו, מציבה העירייה מיכשולים בדרכו. לעומת זאת, בעירייה מספרים סיפור אחר לגמרי.

35

21 זה וגם זה — פנשתי אשה
22 לילות ישראל — חתן-כלה
25 אתה ודשקל — יורשי טייבר
מה הם אמורים — אפרים פורן, אמנון רובינשטיין, דורון שיטרוק, נורית קידר, ישראל סבר, אירית שפונד
26 דף חדש — בתיה לישנסקי
30 תשכין
32 מיכתבים לרורתי — רוצה להתחתן
32 דורסקים — ועוד על 8
33 רחל מרחלת — על כל העולם
34

טעות באבחנה

לפני שבע שנים החלו פוקדות את לאה פרידמן, אמה של הדוגמנית חני פרי, רעיה דות לא מובנות. האבחנה היתה חד-משמעית: מחלת-פרקינסון. אולם התרופות שקיבלה לא שיפרו את מצבה ואף החמירו אותו. באחרונה אובחן שלא היתה זאת מחלת-פרקינסון, אלא גידול לא-ממאיר במוח.

10

הברידה הטיבעית

20 אחוזים ממיקרי המוות של תינוקות וילדים נגרמים ממחלות גנטיות ותורשתיות מולדות. כל אחד מ-46 הכרומוזומים ו-900 הגנים הידועים יכול להיפגע ממחלות אלה. מיספר המחלות התורשתיות מגיע לכמה אלפים. ואילו בארץ נערכות בדיקות רק לארבע המחלות הידועות ביותר מבין כולן.

18

סיפורי פולק

סיפורים מרתקים על רב שהיה מגמד את הכנסיה, ומעשיות על נערה שחפפה את שערך בנפט וסוחר ברזל שלא אכל ביצים — באוטוביוגרפיה החדשה של התעשיין ישראל פולק, שעברתהפוכות הרבה, ושרד.

29

לא עיניים שחורות

מסתבר שלא כל בחורה שניה בישראל שואפת להיות דוגמנית-צילום. אחרת איך אפשר להסביר את ניסיונותיהם הנואשים של אנשי חברת-פירסום לחפש, כמעט בחוסר-הצלחה, "בחורות בעלות עיניים בהירות וגדולות"?

24

המדורים הקבועים:

מיכתבים — עגילים באוזניים
איגרת העורך — ידע עזר
תשקיף — מסוס למשיח
במדינה — חור בשמים
הנדון — מכירים אותם
יזמן אישי — כלב נושך
אנשים — מחפשת סופרמן
חשבון נפש — גסי נקטון
תמרורים — הונד החמישי

3
4
5
6
7
11
12
14
17

מיכתבים

אחרי פתיחה כזאת הייתי בטוח לקרוא בהמשך כמה מחזיונותיה המשעשעות תמיד של בעלת המדור, כמה ממסקנותיה המשכילות על החיים בתל-אביב, כמה מסיפורי תעלולי בניה... ואז אני מעיף מבט על המשך העמוד ומה ראות עיניי? מתכון מס' 1: דג נסיכת הנילוס ברוטב ארלי-גריי.

מתכון מס' 2: סל פאסטה וברבר מבושל.

מתכון מס' 3: סלט פאסטה וולדורף.

ירח כין, תל-אביב

הר של תרמילים

על הענקת פרס ראשי-הממשלה ל-סופרים ולמשוררים לישראל הר ("מה הם אומרים"), העולם הזה (27.7.88).

עד שלא קראתי את הראיון הקצר עם ישראל הר בהעולם הזה לא ידעתי כי הוענק לו פרס ראשי-הממשלה למשוררים. עכשיו, משגיליתי עובדה זאת, אני רוצה לברך אותו אישית מעל דפי העיתון שלי. כי הר, כידוע, לא רק משורר, אלא גם עורך, עורך ספריית ספרייה-הצבאית תרמיל.

ב-16 שנות שרות-מילואים, באי-שמים, בין אילת למטולה (וגם מעבר למטולה), העבירו לי הסיפורנים של הוצאת תרמיל הנחמים כל כך לנשיאה בכל כיס של מדי צה"ל, את השעות הריקות בין הכנה למיטות לתחילתו, בין עמידה

(המשך מעמוד 3)

היא ביקשה להעניק לתמי בן-עמי, על הצלחותיה לכנב ללא-הרף בכותרות העיתונים, את פרס פוליצר האמריקאי ולא את פרס טוקולוב הישראלי וכפי שדורש הקורא פנור במכתבו למערכת, העולם הזה (3.8.88). היא, כנראה, ידעה מה שהיא עשתה.

בניגוד לסוקולוב, שהיה יהודי נינוח ורגוע למדי, היה פוליצר יהודי מסעיר ורבי-גוני, ההולך הרבה יותר טוב עם בן-עמי.

יוסף פוליצר (1847-1911), המו"ל האמריקאי האגדתי, שבית-הספר לעיתונאות היוקרתית של אוניברסיטת קולומביה מחלק מעוזבנו, מדי שנה, יותר מתריסר פרסים לאנשי-תקשורת המציגים טינים בתחומים שונים, לא היה סתם איש-תקשורת.

פוליצר היה יהודי הונגרי, שהיגר כנעוריו לארצות-הברית, שבה לא רק התעשר כמו"ל יומנים, אלא שבה גם הספיק לשרת, בגיל צעיר מאוד, בחיל-הפרשים של כוחות הצפון במלחמת האזרחים, להיות מישפטן מבריק וגם להיבחר לקונגרס בווינגטון.

שלוש רבי עקיבא

על האדם הרביעי בפרס תורת-הנסתר (הזעם אלוהים!), העולם הזה (13.7.88).

הרב שמואל פרומר שגה פעמיים. לפרס לא נכנסו שלושה, אלא ארבעה: בן עזאי, בן זומא,

משורר-עורך הר (מוזיקה) וירדי* בהמתנה למיטות. לדג-הפילה ולשלם-היחידה

בתור לארוחת-צהריים של דג פילה ומחית תפוז חיאדמה לבין עיכולה ואפילו בהמתנה לשלם היחידה ביום האחרון לשרות. הרצל פתחיה, רעונה

קדושת ההנקה

על טיבה של הלשון העברית של העור לם הזה (27.7.88).

כיצד זה קורה דווקא להעולם הזה, המקפיד כל כך על הלשון העברית שבין דפיו? דפנה ברק כותבת על "סיפרי-קדושה" המקסי-טיס את מישורו של אדגר ברונפמן ומדור אנשים מדווח על אם ש-הניקה את תינוקתה. אין בעברית מושג של סיפרי-קדושה. יש סיפי-ריקודים.

ואין כותבים בעברית, אפילו לא בכתוב חסר, הניקה, כי אם הניקה (מן השורש ינק). בדיוק כמו שכותבים היטבית או הימינה.

ברכה גרסמן, המתהשרון

כתובת המערכת

קוראים המבקשים לכתוב למערכת העולם הזה מתבקשים לדייק בכתובות המערכת: רחוב גורדון 3, תל-אביב, מיקוד — 63458.

בשעת הצורך ניתן גם לפנות בטי-פון — 232262 (03), בפקסימיליה — 245242-372 מנזי 2009, ובטלפק — RMYM IL 341667.

הסופר פיוס (היים כניסל) שדה.

קיא ין.

לא נאמר שזהו ראיון ראשון. נאמר שזהו הפעם הראשונה שעתונאית (ובכלל, ועיתונאית ישראלית בפרט) ליוותה את הגברת דוקאקיס במשך יומיים, מאז שהפכה לאשת-המועמר. כלר-מר: שבוע אחרי הוועידה הרמוקרטית באטלנטה, שבה נבחר כמועמר לנשיאות.

צריכים לדעת לקרוא.

ידע

שור קונהו

הבחשה מזורה פירסם העיתונאי יצחק שור בעל המישמר.

וכך נאמר בה: «בשבועון העולם הזה (27.7.88) פורסם ראיון, שכביכול הענקתי לעיתון זה, בשם ובתואר יצחק שור, כתב על המישמר לענייני חינוך. הרני מודיע זאת כי מעולם לא הענקתי ראיון להעולם הזה. פירסום הרברים בשמי מהווה גניבת דעת הברית, לפני יותר משנה שוחחתי עם כתב בעיתון-נוער חיפאי, שכנאה עבר להעולם הזה והעתיק את כתבתו המיושנת כדי למכור אותה כחדשה וטרייה. הכותרת שנתן העורך לראיון אינני אומרת: מערכת-החינוך דפוקה. למה אתם לא יוצאים לרחובות? כותרת זאת מבטאת את דעת העולם הזה ואין לה כל קשר להשקפותי, ולא כל שכן לסיגנני».

הענקתי את הרברים כאן, מפני שלא רבים קוראים את על המישמר.

ובכן: הרברים הופיעו במסגרת כתבת-ענק של רונן ברגמן, תלמיד חיפאי, שסיכם את דעתו על שנות לימודיו במערכת-החינוך. רונן היה אחד מעורכי דעה אחרת, עיתון נוער (ארצי, לאר-דווקא חיפאי), ואז אכן ראיין את יצחק שור. העולם הזה לא טען כי הרברים נאמרו בראיון מטעם השבועון, ובתאריך זה או אחר. אותנו עינינה רק הדיעה עצמה.

רונן עומק על כך ששור אכן אמר את הרברים כפי שצוטטו, וכך גם פורסמו אז בעיתון-הנוער. שור לא הכחיש אז.

אשר לשענה כי יש כאן גניבת-דעת — זה נשמע לי מוזר. מה זה חשוב מתי ולמי אמר שור

עיתונאי שור מן הכחשה

את דעתו, אם זוהי דעתו? האם יש לו דיעה אחת ב"עיתון-נוער חיפאי" ודיעה אחרת בהעולם הזה? או אולי חל מאז שאמר את הרברים (לפני פחות משנה) שינוי דממתי במערכת-החינוך, כך שהרברים חרלו מלהיות נכונים?

נדמה שההכחשה אינה הכחשה כלל, אלא רק מחאה על כך שהרברים צוטטו בהעולם הזה. יש אנשים השונאים את העולם הזה שינאה שורשית. המעבירה אותם על דעתם. וכותם היא לשנוא את מי שהם רוצים.

אבל איפה כאן ההכחשה?

היה משהו משעשע בצורה שבה התחרו השבוע עיתוני ישראל זה עם זה בגילוי התוכנית של ג'רום ("ג'ר") סיגל, שהציע לפלסטינים להקים ממשלה זמנית בגולה. טילפנו לסיגל. ציטטנו את התוכנית שלו. הביאו תצלומים של קטעים ממנה. סקופ על גבי סקופ.

מלבד עיתון אחד, איש לא טרח להזכיר כי הסקופ האדיר הזה פורסם מזמן מעל עמודי העולם הזה (25.5.88). בכתבה צנועה במדור במדיוה פירסמנו את התוכנית כולה. היא נשלחה אלי עליידי סיגל עצמו, אחרי שריכזנו על הנושא. הוא גם דיווח לי מדי פעם על פירסום הרברים בעולם הרחב ובעולם הערבי. מכיוון שלדעתי ההצעה נבונה, ברוב פרטיה, השתדלתי לעזור לו להפיץ את הרעיון.

אם המיסמך הוא כלי-כך חשוב — מדוע לא העתיקו אותו לפני חודשים, כאשר פורסם בהעולם הזה? אילו פנה אלי אז עיתונאי כלשהו, הייתי ברצון מוסר לו את כתובתו ומיטפריה-הטלפון של ג'ר סיגל במדינת-מארילנד.

האם רק עכשיו זה הפך חשוב, מפני שיצחק רבין החליט לעצור בשלישית את פייצל אל-

דעות דרכון פלסטיני מייד

פעיל-שלוש יהודי

אמריקאי מציע

לאשך מדיניות

מהפכנית חדשה:

וביטאון מקורב

לערפאת פירסם

אותה.

הטוריסט הוא אויב העם הפלס-

הכתבה ב"העולם הזה" (25.5.88) מחי זה סקופ

וסייניי האם רק ההדלפה של השב"כ, שלפיה נמצאה תוכניתו של סיגל בביתו של חוסייני, יוצרת את הסקופ?

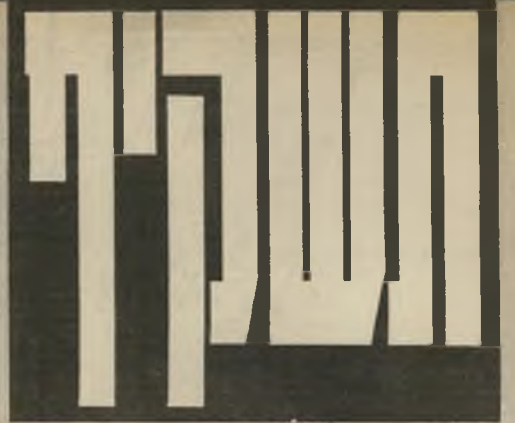
קיטי

הבלעדית

עיתונאים יודעים לכתוב (ולרוב) לעיתים קרובות אין הם יודעים לקרוא.

עורך השבועון לאשה מתמרמר פומבית על כך שהעולם הזה טען בשער הקירמי כי הראיון של דפנה ברק עם קיטי דוקאקיס היה "ראיון בלעדי ראשון". ולא כן: מישהו מטעם עיתון הנשים כבר ראייתה את הגברת דוקאקיס לפני שנה.

הצרה היא שעורך לאשה אינו מקפיד בציטוט טים. אילו קרא בעיון, היה יודע כי כך נאמר בשער העולם הזה (3.8.88): "בלעדי / קיטי דוקאקיס קים להעולם הזה: יד ושם שינה את חייו / דפנה ברק היתה העיתונאית הראשונה שליוותה את אשת-המועמר במשך יומיים".

מבוכה במישרד החוץ

ער ליום השני השבוע טרם קימה צמרת מישרד החוץ כל דיון בעניין כוונות אס"ף להקים ממשלה פלסטינית זמנית. הנציגים הדיפלומטיים בבירות אירופה מסניזים את מישרד החוץ בשאלות כיצד להגיב על פניותיהם של אמצעיות הקשורות המקומיים בעניין, ואינם זוכים בתשובה. לכן מתחמקים הנציגים הדיפלומטיים מהסעות סומביות ומנקיטת עמדה.

ש"ס מתכונת הפתעות

אחת ההפתעות המתוכננות עלידי תנועת ש"ס היא להעמיד את הרב עובדיה יוסף במקום הראשון לרשימה בבחירות לכנסת וכמועמד הרשימה לתפקיד שרי החינוך, אם תצטרף הרשימה לקואליציה. היועצים המישיפטיים של התנועה מנסים לבדוק בימים אלה האם רינו של חבר בית הדין היבני כרין עוברי מדינה, שצריך להתפטר לקראת הבחירות או שהוא פטור ממגבלה זאת.

ליכוד מתרים עיריות

הליכוד לוחץ על ראשי עיריות המקורבים אליו להזרים כספים למטה הבחירות שלו, כדי לתגבר את המחסור בקופת המטה. כמה ראשי עיריות מנסים להתחמק מהבקשות, מפחד בדיקות מבקרי המדינה. כשבוע שעבר נרתע שלמה ("צ"ץ") להט, ברגע האחרון, מהעברת 50 אלף שקלים לקופת הסצודה הקטנה, העמותה השייכת לחרות, בניהולו של יו"ר מחלקת האירגון, ח"כ מיכה רייסר.

שחל מקדם מקורבים

שר האגריה, משה שחל, הגביר בשבועות האחרונים את קצב המינויים של מקורביו במפלגת העבודה לחברות ולגופים שבשליטת מישרד האגריה. שחל מבקש לנצל את החודשים הקרובים, לפני הבחירות, כדי לחזק את מעמדו בסניפים של מפלגת העבודה עלידי מינוי אנשי לחברות ממשלתיות. מאחר והמינויים הם לטוחים ארוכים, של בדרך כלל למעלה משנתיים, ברור שהאנשים שייכנסו לתפקידים ישארו בהם גם אחרי הבחירות.

יעקובי לא מאשר סיווג

שר הכלכלה גר יעקובי מתנגד להצעה של כמה מזרי הליכוד לשנות סיווגם של איזוריפיתוח בשטחים. יעקובי, שמונה באחרונה לעמוד בראש צוות ממשלתי לבחינת סיווגם של איזוריפיתוח החדשים בשטחים הכבושים, אף הודיע שלא יאשר בקשות נוספות. שרי הליכוד מבקשים דווקא עתה לעודד הקמה של תעשיות נוספות באיזורים שונים בגדה המערבית. לצורך כך הם ררשו שהממשלה תעניק לאיזורים אלה מעמד מועדף, אך יעקובי הודיע שלא יסכים לכך בתקופה של ערב בחירות.

שב"כ פסל איש-קישור לעיתונות

למרות המלצות ועדת החקירה הוחלט באחרונה שבב"כ לא למנות איש-קישור לעיתונות. בעיקבות פרשת קו 300 והגלים שעוררה טענו אנשי השב"כ שהתיקשורת עושה להם רצח אופי ושאינ באפשרותם להגיב. שכן יש בשב"כ איסור חמור על קיום קשר עם התיקשורת. אנשי השב"כ גם מטילים תרם על כל מי שכביכול הדליף מידע כלשהו. ועדת החקירה, שהוקמה כדי לבדוק את דרכי הפעולה של השרות, המליצה למנות איש מיוחד, שיקים את הקשר עם העיתונות, וישמש פה לאנשי השרות. שמועות ידעו לספר, שאיש כזה כבר מונה באופן לא רשמי. בימים אלה נודע, שבצמרת השרות פסלו מכל וכל מינוי מישהו לתפקיד כזה.

257

ביום השני, ה-15 באוגוסט, היום ה-252 של האינתיפאדה, לא מסר דובר צה"ל כל מידע על מיספר ההרוגים הפלסטיניים. לפי ספירת "העולם הזה", עומד מיספר ההרוגים הפלסטיניים מאז תחילת האינתיפאדה על 257 הרוגים. מיספר זה כולל את שני הפועלים מרצועת-עזה שנשרפו חיים. לעומת זאת, מוסרים מקורות פלסטיניים על 334 הרוגים, לפי הפירוט הבא:

- 221 הרוגים מירי חיילי צה"ל.
- 27 הרוגים ממכות ומתחששות.
- 59 הרוגים כתוצאה משאיפת גז.
- 27 הרוגים מסיבות אחרות.

תיק אפל בתוח

בניגוד לשמועות בתנועת החרות, לא נסגר תיק החקירה נגד ריד אפל, יו"ר סניף צפון של תנועת החרות. המישיפטה, שחקרה לפני שנתיים חשדות שלפיהן העניק אפל שוחד לסקיר בכיר במס' ההכנסה, העבירה את תיק החקירה לפרקליטות באפריל 1987, עם המלצה להעמידו לדין. מאז מונח התיק בפרקליטות ובגלל לחצים פוליטיים טרם הבשיל לידי כתביאשום, אולם התיק לא נסגר ובקרב יתקבלו החלטות בעניינו.

קשיים דוחים בניה

הקשיים, שאלהם נקלע אברהם שפירא, ישפיעו, ללא ספק, על מצבם של מוסדות החינוך של חסיד גור. נראה כי גם תוכניות הבנייה להשכרה של חצר חסידות זו עלולות להיפגע בשל חוסר יכולתו של שפירא להתמסר בימים אלה לפעילות כלכלית.

ספית הגוש יוצאת לדרך

הכל כבר מוכן לתחילת השידורים בספינת השידור של "גרש אמונים" והיא תתחיל את שידוריה בסמוך לערב ראשיהשנה. לצורך כך נרכשו משדרים במימון אמריקאי ונפתחו דוכני התרמה בערים הגדולות.

עורכי-דין לספסל

בראשונה התייחס שר המישיפטים אברהם שריר לנושא הצבת שופטים זמניים, והוא אף טוען כי יפעל לקידום הנרשם. כראיון להדי דין, ביטאון ועד מחוז תל-אביב בלישכת עורכי-הדין, מציין שריר שהצבת עורכי-דין כשופטים

הבטלנים מעוררים

מהומות

הכתבה על הופעתם החדשה של צמד הבטלנים במהדורת החדשות של מוצאי שבת גררה גל תגובות נועמות בתוך הטי לוויזיה ומוחציה לה. לא ברור עדיין מה היה השיקול שהניע את הן רבי, הכתב לענייני תרבות, להכניס למהדורת-מבט קטע שהוא בבחינת חסידיציבור.

זמניים כבתי-מישיפט לתביעות קטנות, תקרב את עורכי-הדין לנושא השפיטה ותאפשר, אחר-כך, למישרד המישיפטים לבחור מבין עורכי-הדין שופטים למינוי קבע.

ראשיהמועצה

מארגן שביתה

יגאל יוסף, ראש מועצת ראשיהעין, מתכוון לארגן שביתה-מחאה בת יום אחד ולסגור את כל הכבישים ביישוב, אם לא תפעל המישיפטה כדי למנוע את תאונות הדרכים באיזור. ראשיהמועצה כבר פנה בדרישה רחופה לשר המישיפטה, חיים ברילב, שיפעל להצבת מישיפרות-תנועה ברחובות ראשיהעין. אם לא תענה בקשתו הוא מתכוון לנקוט באמצעים חמורים יותר כדי להביע את עמדתו.

מגדלי ההדרים בעזה

חוששים

מגדלי ההדרים בעזה חוששים שישראל תקשה עליהם לייצא את תוצרתם בגלל האינתיפאדה. לסיכך החלו במגעים עם נציגים של השוק האירופי המשותף, כדי להבטיח שההסכמים ליצוא תוצרת חקלאית מהשטחים הכבושים לשוק ימלאו, ולא יקשו עליהם לקראת עונת ההדרים הקרובה.

נסגר גרעון "קו-אדום"

המיצע למען שלום ישראלי-פלסטיני, שאירגנה תנועת קו-אדום לפני מיספר חודשים מראשיההגירה לירושלים, השאיר את קופת האירגון בגרעון חמור. כמה אנשים התגייסו למלא את החלל. וביניהם חתם חסון ואברהם ניר-מחוסין. הם קראו למועצות הערכיות לתרום ככל יכולתן, והצליחו לשכנע רבות מהן לתרום. לפני שבוע הוכרז על סגירת הגרעון ותחילת החיסכון למען המיצעד הבא.

דב ירמיה - לאלסקה

דב ירמיה עזב את הארץ לתקופה של ארבעה חודשים. חודשים לפני כן נעצר ירמיה במישיפטה בחשד להסתה. מכול הראיונות ואנשי התיקשורת שהגיעו מיד אחרי המעצר התישו אותו, ובדיעבד הוא מצטער על החשיפה המוגברת. התשישות שאחזה בו בתקופה האחרונה, עקב אותם ראיונות גרמה לירמיה להחליט לעזוב את הארץ ואת עבודתו לחופשה ארוכה באלסקה.

מטוס למשיח

בעוד שלושה שבועות מארגנים חסידיו חב"ד מטוס שיטיס חסידים לחצר הרבי מלובביץ' בניו-יורק לעשות בחברתו את הימים הנוראים. שלא כבשנים קודמות עדיין נותרו מיספר מקומות פנויים במיטות. מדי שנה מתאספים אלפי חסידים סביב הצרו של הרבי באיסטרן פרקווי 770 בברוקלין. חסידיו של הלובביצ'ר חישבו ומצאו שהספרות 770 בגימטריה פירושו בית-משיח.

מורדוך בעיקבות

מקסוול

בחוגי התיקשורת נפוצו שמועות כי בעיקבות כניסתו של רוברט מקסוול ל"מעריב" הסכים גם רוברט מורדוך לבחון אפשרות להיכנס להשקעה בעיתונות בישראל. בין השאר הועלתה אפשרות שיוסם ירחון עלידי קצוות יזמים מקומיים שמורדוך יכנס בה כשותף. לפי שעה לא ברור עדיין אם הדבר יקרום עור וגידים.

המיתון הגיע ל"ידפת"

מיסעתי-היוקרה "ידפת" נסגרת בקרוב עקב המצב במשק. המיסערה, בבעלותו של מוריס נדזיכרי, שהיתה ידועה במחיריה הגבוהים, היא קורבן נוסף למיתון שפקר באחרונה את המשק בכלל ואת ענף המיסעדות בכלל.

עומס'החום הוא בלתי

נסבל. הסכנה

הכלכלית והמתרחש

בעזה אינם מקילים

עליו.

הציבור כולו כרע תחת עומס'החום. בעבר היו הדיבורים על התחממות כדור-הארץ בבחינת מישחק אינטלקטואלי, נושא משעשע לשיחות בערב שבת. רובר על "אפקט החממה", חור בשיכת האוויר ועוד.

עכשיו זה חור להכרת כלל ישראל.

אין זה עוד מישחק.

במשך הקיץ של 1988 עלה החום

לפחות במעלה אחת על המקובל לעונה

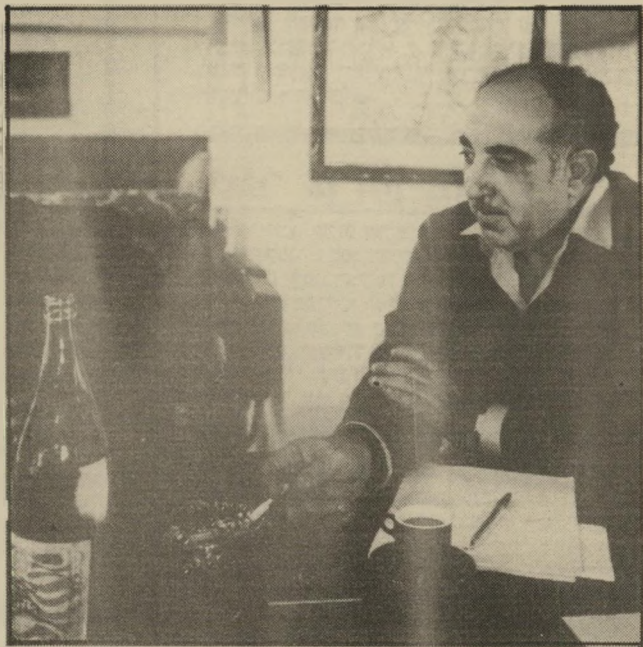
מוות באש. גם מצב האינתיפאדה לא הקל על העומס. ההתקוממות נכנסה לחודש התשיעי. מדי יום שמע הציבור על הרג אחד או שניים, בדיעות שהפכו כמעט שיגרתיות.

מי שחשיו עדיין לא קרו לחלוטין נרעד כאשר נרצחו השבוע באור-יהודה שני פועלים ערביים מרצועת-עזה. הם ניספו בלהבות, תוך כדי שינה, אחרי יום-עבודה מפרך.

במקום אחר התנפלו בריונים יהודיים על קבוצת פועלים ערביים שעסקו בעבודתם, בהשגחת מעסיקים יהודים, שניסה לשווא להגן עליהם.

ואילו בחבל קטיף ברצועת-עזה נפגעה ממשפחה יהודית שלמה מפצצת תבערה, בנסעה לביקור אצל מתנחלים במה שמתואר כנאית-מידבר של איכות חיים.

עוד חירש. כל זה במחצית אר גוסט. לפי כל הסימנים, החום המעיק יימשך עוד חודש לפחות. ואילו המש

אבריאיד אחד משלושה

בר הכלכלי והאינתיפאדה יימשכו גם אחרי שהחום יפנה את מקומו לסתיו.

ההתקוממות

לתוך

החלל הריק

למי הריבונות על

השטחים הכבושים?

על השאלה הזאת

מוסה אשף להשיב.

המעשה המהפכני של המלך חוסיין, שניתק את עצמו מן הגדה המערבית,

הפתיע את ממשלת-ישראל — כרגיל. מלוא המשמעות של הצעד הזה הובנה רק באיחור של שבועיים — כרגיל.

תחילה שררה השימחה בירושלים. היה נדמה שהמלך ביקש, בסך הכל, להנחית מכה על אשף. רק השבוע התברר כי המלך עשה את ההיפך. הוא פתח את הרלת לרווחה לפני אשף.

במי יכיר העולם? ברגע שהמלך הסיר את ריבונותו מן הגדה, נוצר בה חלל ריק.

לא היה זה חלל ריק מבחינת השליטה הפיזית. הגדה נתונה תחת כיבוש ישראל, ומתחת למעטה הכיבוש שולט בה מנגנון מסוּעף של ועדות-האינתיפאדה. אין בגדה מצב פסי של חוסר-שליטון, אלא של עודף-שליטון.

אבל נוצר חלל ריק במישור אחר: במישור היחסים הפנים-ערביים והביניים לאומיים.

עד כה אמנם הוכר אשף במישפט הפנים-ערבי והעולמי כ"נציג החוקי הבלעדי של העם הפלסטיני", אך בדבר עם הכרה זו היתה קיימת עדיין הפיקציה של הריבונות הירדנית על השטח. ברגע שחוסלה פיקציה זו על ידי המלך, התאפשרה הוהות בין "הנציג החוקי הבלעדי של העם" והריבונות הרישמית על השטח.

למי הריבונות על השטח מבחינת המישפט הפנים-ערבי והבינלאומי? זהו החלל הריק, התובע את מילוי, מאחר שהטבע אינו סובל חלל ריק. החלטה של הכובש להטיל עליו ריבונות משלו נידונה מראש לכישלון, כי איש לא יכיר בה.

הכרת 50 מדינות. עובדה זו היא המכריחה את אשף למלא את החלל, גם אם חלקים מהאירגון לא חפצו בכך עד כה.

קיימת עתה בכל רחבי אשף ההכרה כי יש צורך בהקמת ממשלה פלסטינית ובהכרה על הקמת מדינה פלסטינית (ראה להלן).

עד כה ניסו רבים באשף לדרוח את הצעדים האלה, בגלל הקשיים הכרוכים בהם: הצורך בהגדרת הגבולות הנתונים; אי-הוודאות לגבי השגת ההכרה מצד ממשלות העולם במדינה ובממדי שלה; חלוקת התיקים בממשלה עצמה בין הגופים והאישים, ועוד.

עכשיו בא הצורך האובייקטיבי, ומכריח גם את המתנגדים לשנות את דעתם. הבולט שבהם: ג'ורג' חבש הקיציני, ראש החזית העממית הפרוסית, שהתנגד עד כה. בשבועיים האחרונים הביע כמה פעמים את דעתו שיש להקים את הממשלה. הוא התנגד רק לכך שמעשה זה יהיה כרוך רישמית בהכרה בישראל. יתכן כי פירוש הדבר שגם חאפס' אל-אסד, נשיא סוריה, מבין שאי-אפשר עוד להתנגד לצעד זה.

ההכרה על הקמת מדינה פלסטינית אינה משנה, כמובן, את מציאות הכיבוש הישראלי. אבל היא תשנה את מהות הכיבוש בעיני העולם. יש הבדל בין שטחים שנכבשו מידי ירדן, והי שומרים על זיקתם לריבונות הירדנית, ובין שטחים מהוויים מדינה עצמאית כבושה, כמו נאמיביה, למשל.

אם אכן תשיג המדינה הפלסטינית הכבושה את הכרתן של מדינות רבות בעולם — ונראה כי הכרת יותר מ-50 מדינות מובטחת מראש — תמצא ישראל את עצמה במצב פוליטי חדש.

האיש הקשוח

יש הבדל רב בין

תרמיתו של אבריאיד

ועמדותיו האמיתיות.

השבוע הפתיע.

לשמו של אבריאיד נוספים בישר"אל, דרדקבע, תוארים כמו "סגנו של יאסר ערפאת", "קיצוני" או "קשוח". שתי ההגדרות אינן נכונות. אבריאיד, ששמו האמיתי הוא צלאח ח'לף, אינו סגנו של ערפאת. אין לערפאת סגנים. אבריאיד נמנה עם קבוצת המייסדים של תנועת פת"ח, והוא ממור נה על השרותים החשאיים של האירגון. בתפקיד זה היה קשור עם כמה מן הפעולות החמורות במלחמת-הסתערות בין זרועות-הביטחון של ישראל והשירותים החשאיים של אשף. מכאן הריי מוי הקיצוני.

אולם באשף אין קשר ישיר בין קיצוניות הפעולות וקיצוניות ההשקפה. גם חסידי יצחק רבין טוענים שהוא קשוח בפעולותיו אך מתון בהשקפותיו לגבי הפיתרון. (כפי שקבע השגריר האמריקאי: "רבין הוא נץ ביטחוני ויונה

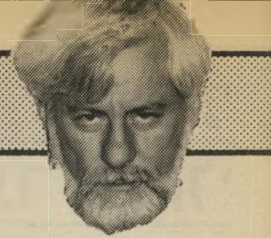
פוליטית.") זה חל גם על אבריאיד. הוא האמין כי פעולות קיצוניות שות כדי להביא את ישראל לכך ש כים לפיתרון מוסכם. אבריאיד היה בין הראשונים הגת אשף שרגל בפיתרון של מדינות: הקמת מדינה פלסטינית מדינת-ישראל, תוך הכרה ביש דבר זה היה ידוע היטב בחוגי האי עצמו ובצמרת המדינות הערביות שאבריאיד עצמו אהב להופיע ב התקשורת דווקא כאיש נוקשה צוני.

עוד באחרונה היה זה אבריאיד שהתנפל פומבית על בסאם אבוס דוברו של ערפאת, על שפירסם תו מרחיקת-לכת להכרה בישראל ולכ ומתן ישיר. אבריאיד טען שאבוס לא היה מוסמך לפרסם מיסמך זה אשף.

שלושת האבויאים. למעשה נה אבריאיד, לפחות מאז 1975 משולש האישים ("שלושת האבויאים" בצמרת פת"ח, שפעל ליצירת קן עם ישראל. שני חבריו: אבריאיד וח'ליל וזיר, שהוצא להורג בת ואבריאיד (מחמוד עבאס) שעמד בוע בראש המישלחת של אשף חות עם המלך חוסיין.

שלושה אלה נתנו את החסות געים עם ישראל, באמצעות סעיף מי ועיצאם אל-סרטאווי. הם התו העיקריים בקו של יאסר ערפאת. אבריאיד פירסם ספר מרגש (המשך בעמוד)

פרויקה וכפנו. צמד חמד. כמה הם עלו לנו?

מכירים אותם

זה למיכצץ היסטורי חשוב עוד יותר: השלום הכולל בין ישראל והעולם הערבי. שוחחתי על כך עם סאדאת, ואני משוכנע שהי כן. למרות כל השגיאות שעשה — כלפי הפלסטינים, כלפי חוסין, כלפי העולם הערבי כולו — היתה כוונתו כנה. הוא רצה להביא את השלום.

הישראלים לא הבינו זאת. בגין רצה בשלום נפרד עם מצרים, כדי להמשיך במאבק ביהודה-שאר החזיתות. רק עוד וייצמן ראה את האור. בדרך לקאהיר היתה לו התגלות, כמו לפאולוס הקדוש בדרך לדמשק. הוא תפס לפתע את גורל ההודמנות. הוא הבין שניתנה לישראל האפשרות לשים קץ למליל-חמות, להשתלב במרחב האדיר המקיף אותה, להגיע לכל מקום בדרכישלום. באותו רגע הפך הבן קיצוני ליונה קיצונית.

אבל גם מי שדבק בתפיסתו של בגין, ושראה בשלום עם מצרים מעשה אסטרטגי בלבד להמשך המלחמה בחזיתות אחרות — גם הוא היה צריך להגיע למסקנה שכראי לשמור על השלום הזה מכל מישור.

הרי הושג הישג נדיר. הרי שולם עביר רחוק עמום. האם יכול היה לעלות על הדעת לסכן את כל אלה תמורת כמה מאות מטרים של חול? כן, זה יכול היה לעלות על הדעת. אמנם, על דעת משובשת. דעת מעוררת. דעת מטומטמת. אבל — דעת שקבעה את דרכה של המדינה.

הרבה גורמים הפכו את השלום החם עם מצרים לשלום קריר. הוא היה במצרים בימים הראשונים, מי שהיה עד להתפוצצות ההתלהבות של ההמונים שם, להתפרצות רגשי הידידות כלפי הישראלים — לא יסבך את הימים ההם.

בבואה היום למצרים, יחמין ליבני. היו לכך הרבה גורמים. המשאומתן על הארץ טונומיה שקע בכוב, והמצרים משוכנעים כי בגין ירמה את סאדאת. (האמת היא שמהרגע הראשון התכוונו שני האנשים לדרים שונים. סאדאת האין מין כי האוטונומיה היא פרוודור המוביל למדינה הפלסטינית. בגין התכוון למעין בנטוסטאן.) מיל-חמת-הלבנון קוממה את המצרים. תמונות האינתיפאדה החתו מכת-מות על רגשי-הידידות שעוד שרדו. מצרים רבים מאמינים בדיעבד שגברו באחים הפלסטינים, וחשים נקיפות-מצפון, אך טאבה הקטנה, אותם כמה מאות מטרים של חול, האפילה על כל שאר הגורמים. כי טאבה נותנת למצרים את התחושה שרימו אותם, שבזו להם, שזילזלו בהם.

ישראל דומה לאדם שעשה עסק של מיליארדים, והמקלקל את העסקה בולה בגלל רמאות של כמה אגורות. למה? ככה. מפני שזה הטבע שלו.

יה לישראל די זמן כדי להתחרט. כשנוכחה לדעת שהעניין מעורר במצריים רגשות עמוקים, יכלה לשים קץ לעניין. אבל בנתיים זה כבר השתרבב בשיגעונות המיפלגתיים. התעוררו רגשות גם בצד הישראלי. ולא נותר מנהיג חזק, בוגריון שני, שיקבל החלטה וייטנו.

ההתחממות הראשונה גררה אחריה התחממות נוספות. משאומתן. מישלחות. בורות. פיל-פולים. מפות עתיקות. טיעונים מחוכמים. פיזור. עוד מישלחות. עוד משאומתן. וכל התחכמות החמירה את המצב.

היה ברור לגמרי שבסוף תצטרך ישראל לוותר. כל ברידת ידע זאת.

אבל חשבו שהמצרים יתעייפו. שבגדע האחרון אפשר לסחוט מהם יתור. ולא הבינו כי קורה בדיוק ההפך. הוויתור שהיה אפשרי בהתחלה — סידור-ניחות במעבר הגבול, ניהול המלון וכו' — כבר אינו אפשרי בסוף.

אבל נגזר על ישראל לחיות עם הטימטום הזה עד הסוף המר, עד הרגע האחרון ממש.

וכך קורה לישראל מה שקרה לטיפש באגרה: גם אכל את הרג המסריח, גם קיבל מלקות וגם גורש מן העיר.

לאמור: גם העברנו את השלום, גם הפסדנו רבים מפרדותינו, וגם נצא מי טאבה מבלי שיישאר לנו שם דבר.

עוד לפני שהתחיל המגע בין מצרים וישראל, חששו המצרים מפני השחצנות הישראלית. ליש-ראלים יצא — משום-מה — שם של עם הייר, הבז לזולתו, והמזלזל במיוחד בערבים. לכן היו המצרים דרוכים בכל רגע לקראת מחוות יש-ראליות שיש בהן זילזול.

מי שאירגן את "העובדות בשטח" בטאבה, זילזל במצרים. והמצרים היו ערים מאוד לזילזול. **כבר מאותו הרגע היה ברור כי לא תיתכן שום "פשרה". כי פשרה נראתה למצרים כהשלמה עם טריק ישראלי.**

לכאורה, הפרשה כולה היא בבחינת אידי-יוטיזם טהור. גם ברשימת הטימטומים הישראליים, נרמה שאין לו אח ורע.

טימטום אמיתי, עסיסי, חד-משמעי. טימטום שאפשר יהיה ללמדו בבואה-יום באוניברסיטות ברחבי-העולם.

"מכאן אני לא זז"

כי זה מה שקרה, והעובדות ידועות: אנור-אליסאדאת החליט לעשות שלום עם ישראל.

הוא היה מוכן לעשות מעשה שאין לו דוגמה בהיסטוריה כולה: לבוא לעיר-הבירה של מדינת-אויב, בשעה שמצבה-המלחמה עדיין בעיצומה. לפני שעשה זאת, קיבל הבטחה סודית מאת ראש ממשלת-ישראל, מנחם בגין, שבמיסגרת שלום תחזיר לו ישראל את כל האדמה המצרית הכבושה, עד השעל האחרון.

על סמך הבטחה זו נחת סאדאת בישי-ראל. ומנחם בגין — גם הוא אדם מיוז-חד-במינו — קיים את הבטחתו. הוא החזיר את הצירי-האי-סיני, עד המילימטר האחרון.

הוא החזיר את בארות-הנפט. הוא פירק את ההתנחלויות. הוא גירש את המתנחלים מן העיר ימית, עירם של משה דיין וישראל גלילי, שהיתה לסמל לאומי. הוא שלח את צה"ל להשתתף בקומדיה של קרבות-הקפא-הלבן על הגנות. החיילים הורידו את המתנחלים בכלובים, כמו שתופס-הכלבים מוריד כלבים שוטים.

אחר-כך עשה מעשה חסרת-תקדים, והניח לארץ אל שרון למחוק עיר שלמה מעל פני האדמה. הייתה במקום וראיתי את ימית מונחת על הארץ, כפי שהיתה מונחת קרתנו אחרי שהרסוה הרומאים. מוחז מיוחד במינו.

כל זה עשה בגין למען השלום. מחיר כבד מאוד. תמורת חסרונה מאור. **ואז בא וסיכן את הכל בגלל כמה מי-אות מטרים, בעצת פרויקה ופסו.**

עניי סאדאת, השלום הישראלי-מצרי לא היה סוף-פסוק. בעיניו לא היה אלא פתי-

התיאוריה של "עובדות בשטח", צריך היה בגין לדחות את הרעיון על הסף. אך מנחם בגין כבר לא היה הוויזיוניסט. הוא היה ראש ממשלת-ישראל, יורשם של דוד בן-גוריון ולוי אשכול. הוא הלך להתנחלויות בלתי-חוקיות, שנועדו ליצור "עובדות בשטח".

בגין שלאחר קמפ-דייוויד כבר לא היה בגין של אצל. הוא חי באופוריה פרמננטית. וכך, כאשר בא אליו מזכירו הצבאי החביב, ולחש לאוזנו את הרעיון המפתה, הוא הסכים. עובדות בשטח? בית-מלון מפואר? מצויין! **אחרי-הכל, מה איכפת למצרים? נתנו להם בליכך הרבה, אז למה שלא יחזירו באדיבות למראה ההתחכמות המפוארת שלנו, ויוותרו על כמה מאות מטרים בטאבה בתור ציפור?**

מי שסבר כך אינו מכיר את המצרים. זוהי הצרה בכל מעשינו במאה השני-נים האחרונות: מזלזלים בערבים.

כל מכירים את הכדיחה על הפצוע, שנש-אל אם פצעיו מכאיבים לו מאוד. רק כשאני צוחק, "השיב."

איך אפשר לדבר על טאבה מבלי לצי-חוק? איך אפשר לצחק, מבלי שזה יכ-אב?

פרשת טאבה היא בדיחה. אבל הבדיחה היא על חשבוננו.

נרמה שכל מי שעסקו בה היו שוטים. אבל הם היו השוטים שלנו.

יש משהו מיוחד בבדיחה הזאת. ולא רק מפני שפרשת-טאבה היא פשלה אחת ארוכה, מתחילתה ועד סופה הקרוב. אלא מפני שטאבה היא דוגמה ומשל לכל המתחש במדינה.

שהרי האנשים שעסקו בעניין טאבה, והממשי-נים לעסוק בו, הם אותם האנשים העוסקים בכל ענייני המדינה, החל במשבר הבריאות וכלה בדי-כוי האינתיפאדה.

ומאחר ופרשת-טאבה מעידה על גר-דל חוכמתם ורבותנותם, ועל טיב שיקול-יהם, אז אוי לכולנו.

מוך לנסיגה מסיני שוחחתי על טאבה עם רפי גלסון המנות.

רפי התפוצץ מזעם. הוא סיפר שקבוצת-בדיקה ישראלית-מצרית ערכה חיפוש בשטח ומצאה את אבן-הגבול הישנה במקום שעמדה כל השנים. "לא היה לחברה" במשך עשר שנים השכל לקחת את האבן ולשים אותה במקום אחר" רתח גלסון.

באותו הרגע נגמר, בעצם, הוויכוח. הפילפולים על כוונת ההסכם הכריטי-התורכי מלפני 80 שנה לא היו רלוונטיים. היה ברור לגמרי כי הגבול הסופי ייקבע בסופו של דבר במקום שהוא היה ערב מלחמת ששת-הימים.

לנו, שחיינו בארץ הזאת לפני 1967, לא היתה דרושה אבן-הגבול. ידענו הי-טב היכן היה הגבול של מדינת-ישראל. שטח טאבה היה מחוץ לגבול.

אם כן, איך הסתכנו? הכל מכירים כבר את הסיפור: שני בחורים מפולכלים, פרויקה ופפו, היוודעים לעשות רווי-חיס, הלכו למנחם בגין.

פרויקה הוא אפריים פורן, מזכירו הצבאי של מנחם בגין, שאליו עבר בירושה מיצחק רבין. פרויקה, אדם חביב, הפך בינתיים איש-עסקים ממוחה.

פפו הוא אלי פפושור, גם הוא "אחד מהחברה", ישראלי היורד הסתדר.

השניים הלכו לבגין וטיפטפו לאוזנו רעיון מפתה. למה שלא נתחכם? אם נקים בטאבה מלון מפואר, יצטרכו הי-מצרים לוותר לנו על השטח. הרי הם לא יקחו מאיתנו מלון כזה!

פעלו פה שתי מילות-הקסם הצבריות: "עובדות בשטח". זוהי ההיגיון המאחר את הליכוד והמי-ערך, מתיישבי עמק-יזרעאל ומתנחלי קריית-ארבע. "עובדות בשטח" פותרות את כל הבעיות. מול "עובדות בשטח" מתקפלת כל התנגדות.

הרהפור העברי בא במקום הגניוס היהודי.

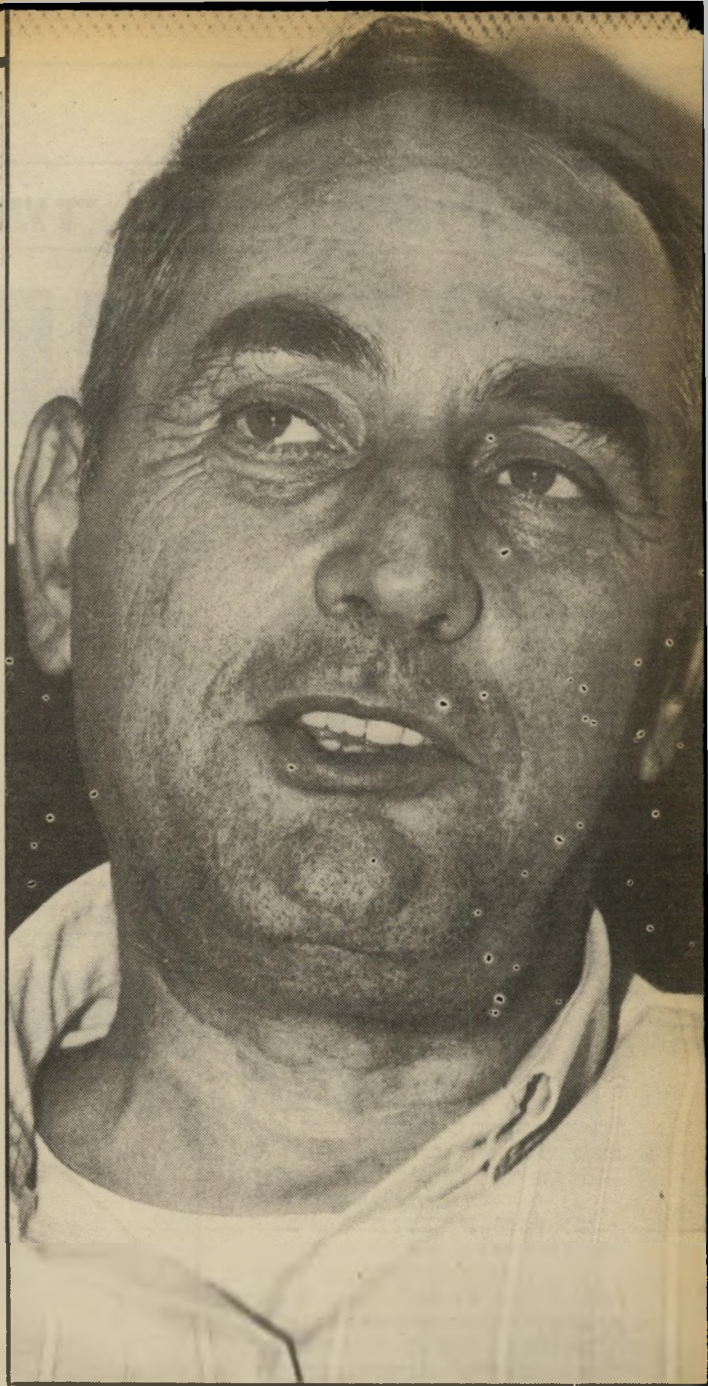
נכון ששתי מילות-הקסם אלה שייכות לתקופה שמלפני קום המדינה. הן הינחו בהצלחה את פעולות היישוב העברי בימי התורכים והאנגלים. מאז הפכו אנאכרוניזם. אבל במוחם של רבים נר-תר להן הקסם הישן. יש להן בעיית: לך ליצור עובדות בשטח!

אלא מה? המצרים, שלא התחכו על ברכי הציונות המעשית, לא ידעו שאלה הן מילות-הקסם. הם לא חוקסמו.

העובדות בשטח, בדמות מלון-הענק, לא הרשימו אותם. להיפך, הן הרגיוז אותם מאוד.

אבל מנחם בגין חוקסם. כתלמידו של זאב ו'בוטנסקי, אדם ששלל תכלית שלילה את

כך הגדיר אותו יצחק רבין. פייצל אל־חסייני יושב זו הפעם הרביעית במעצר מינהלי "מנהיג האינתיפאדה"?

מנהל אל־חסייני
לא, בנו של המופתי

הבחירות, הצמיחו השטחים הכבושים מנהיגים שונים, חלקם מקומיים, חלקם לאומיים.

היו בהם ראשי אגודות סטודנטים, מכיוון שהבחירות באוניברסיטות עדיין מותרות, היו בהם ראשי איגודים מיקצועיים, שגם בהם מותרות הבחירות, והיו בהם אינטלקטואלים, שפירסמו את דיעותיהם בעיתונים הרבים היוצאים לאור בירושלים המיוזרחית.

המנהיג בא, בדרך־כלל, ממישפחה ותיקה, גדולה, מכובדת, ולעיתים קרובות עשירה ורבת־נכסים. בעברו של האיש רשום לפחות מאסר אחד בכלא ישראל, ולעיתים מתווסף לו גם מעצר מינהלי, מעצר־עיר למשך תקופה ארוכה, או מעצר־בית. הוא אינטלקטואל ובוגר אוניברסיטה, אם בגדה־המערבית או בחו"ל. הוא אינו פוחד לנהל דיאלוג גלוי עם אנשי מחנה־השלום הישראלי ודלתו פתוחה גם לפני עיתונאים מהארץ ומחו"ל. "רצוי" גם ששילטונות צה"ל, או כוחות־הביטחון האחרים, יכריזו כי יש בידיהם מידע סודי על האיש, המוכיח שהוא אחראי גם לפעילות מיבצעית.

מידע זה אינו מגיע ברוב המקרים לידי מיבחן בבית־המשפט ונשאר במשך תקופה ארוכה בבחינת תעלומה. הדינמיקה של הדברים מכתובה לרוב את גודל המנהיג. ככל שהצבא והשב"כ יטרידו אותו יותר, ככל שיש

כרים ח'לף, ראש עיריית רמאללה לשעבר, שנפטר לפני שנים אחדות, מוחמד מילחם, ראש עיריית ח'לחול, ואחרים.

לימים אסרו הישראלים את קיום הבחירות ואחר־כך הדיתו את רוב ראשי העיריות הנבחרים מכיסאותיהם. צעד דים קשים אלה חיזקו את מעמדם כי מנהיגים בתוך השטחים הכבושים, והם הפכו גם נושא הודעות לאירגונים שוחרי־שלום בתוך ישראל ומחוצה לה. אליהם היו מונים עיתונאים רבים מהארץ ומחו"ל כדי לקבל תגובות, וכדי לשמוע את דעתם על המצב הפוליטי והמדיני במרחב.

ההתנקשות של אנשי המחתרת היהודית בראשי הערים חיזקה עוד יותר את מעמדם והם הפכו גיבורים.

מאת ענת סרגוסטי

תמונתו של שבעה קטוע־הרגליים שימשו במשך תקופה ארוכה נושאים לכתבות בכל רחבי העולם.

בינתיים הלך דור זה של מנהיגים והתפזר. מילחם ופאהר קוואסמה גורשו (קוואסמה נהרג אחרי־כך), ח'לף נשלח לגלות ביריחו וכעבור שנים אחדות מת, ושבעה הלך ונשכח. במהלך שנות הכיבוש, מאז שנאסרו

רַחֲדִינו, אביגדור פלדמן, לבית־המשפט העליון, אך זה אישר גם הוא את הצו.

בימים אלה מתנהל דיון בעניין מעצרו של אל־חסייני לפני השופט אליהו נועם בבית־המשפט המחוזי בירושלים. גם הפעם, כמו בפעמים קודמות, מייצג אותו עורך־הדיון פלדמן. גם הפעם, כמו בפעמים קודמות, נערך הדיון ברלתיים סגורות, האיש נגדו חסוי וכך גם חומר הראיות.

מידע חסוי

קשה להאמין שמעצרו של אל־חסייני הוא המכה המוחצת ש־תג' מור סופית" את האינתיפאדה. יש להניח שההתקוממות בשטחים הכבושים תימשך למרות מעצרו של מי שמוגדר עלידי שר־הביטחון כ־מנהיג האינתיפאדה".

במהלך 21 שנות הכיבוש הישראלי בגדה־המערבית וברצועת־עזה התוודע הקהל בישראל לשמות פלסטיניים רבים שנחשבו למנהיגים. אלה קמו ועלו בנסיבות שונות. הראשונים שבהם הגיעו לדרגת מנהיגות אחרי בחירות לעיריות שהותרו בשנות הכיבוש הראשונות. אחרים מהם היו חברים בוועדה להכוונה לאומית, ביניהם: בסאם שבעה, ראש עיריית שכם לשעבר,

תקנות־ההגנה לשעת־חרום זהות, פחות או יותר, בישראל ובשטחים הכבושים. ב־1979 כוּטל בתחומי הקו הירוק סעיף הגירוש, ומאז לא ניתן לגרש אורח או תושב ישראלי. זוהי, כנראה, הסיבה שפייצל אל־חסייני יושב זו הפעם הרביעית במעצר מינהלי וצעד הגירוש אינו מופעל נגדו. פייצל אל־חסייני הוא תושב ירושלים המיוזרחית, שסופחה לישראל ב־1968 ובתוקף מעמדו זה הוא זוכה להגנה מפני הגירוש.

תקנות־ההגנה לשעת־חרום, משנת 1945, מאפשרות לשר־הביטחון לעצור אותו עליפי צו מעצר מינהלי. חסייני שוחרר מהכלא לפני שמונה שבועות, אחרי שהיה במעצר מינהלי במשך שלושה חודשים. לפני שבועיים קיבל צו־מעצר נוסף, הפעם לשישה חודשים.

הנהל המישפטי מחייב את המדינה להביא את המעצר לדיון לפני שופט מחוזי, כדי שזה יאשר או יפסול את ההליך. המדינה מביאה לפני השופט את חומר הראיות המצוי בידה, אך אינה מחוייבת להראות חומר זה לעצור או לפרקליטו. הדיון נערך ברלתיים סגור. רות. העילה למעצר חסויה גם היא.

במיסגרת ההליך המישפטי ניתנת לעצור ולעורך־דינו האפשרות לחקור את איש השב"כ העומד לעדות, וגם להביא עדים מטעם ההגנה, בנוסף לעדותו של העצור עצמו. אל־חסייני ניסה בעבר להביא את משה עמירב כדי שיעיד להגנתו, עמירב סירב.

במידה והשופט מאשר את צו־המעצר, יש לעצור האפשרות לערער לבית־המשפט העליון. בעבר, כשקיבל חסייני צו־מעצר לשישה חודשים, עירער באמצעות עוֹ

פינת הבניין של המבחן
פעם זה היה בית־מלון

טברו, "לזכותו" יותר מעצרים מינהליים ויותר מידע חסוי, כך עולה חשיבותו הן בין הישראלים והן בין הפלסטינים.

מישפחה נודדת

פייצל אליחוסייני (48) מאחד בתוכו את כל האלמנטים הררי שים למנהיג מסוג זה. הוא בן לאחת המישפחות הוותיקות יותר בירושלים, 600 שנה, לדבריו. הוא בנו של לוחם פלסטיני ידוע, שהפך לאגדה בחייו, ועוד יותר במותו, בקרב המפורסם על הקסטל במלחמת העצמאות ב-1948. ולא, כפי שטען יצחק שמיר, בנו של המופתי.

עבד אלקארד אליחוסייני גורש מפלסטין ב-1939 על ידי הבריטים, אחרי שנלחם במהפכה שהתחילה ב-1936 ונמשכה עד 1939. הוא לקח את מישפחתו ונסע לסוריה, שם נולד אחיו הגדול של פייצל. משם נדרה המישפחה ללבנון ואחר כך לעיראק, שם נולד פייצל. הנדודים הובילו את המישפחה מלבנון לסעודיה ומשם למצרים, שם השתקעה מישפחת אליחוסייני.

ב-1947 חזר עבד אלקארד לפלסטין לברו כדי להילחם, את אשתו וילדיהם השאיר בקהיר.

כבר מגיל צעיר קיבל פייצל חינוך לתודעה לאומית גבוהה. כבר מגיל צעיר החריר האב בילדיו את חשיבות המולדת ואת הצורך הנשגב לחזור אליה.

על נפילתו של אביו בקרב קרא פייצל בעיתון בקאהיר: "אחי הגדול הביא לי עיתון וביקש שאקרא. קראתי את הכותרת, ואז הוא שאל אם אני מבין מה כתוב. אמרתי שכן, אז הוא ביקש שאניד לשאר האחים הקטנים, וכך האחר סיפר לשני".

כגלל החינוך הלאומי העמוק שקיבל, הבין פייצל הצעיר שאביו מת למען מטרה מקודשת, וכי המולדת והעניין הפלסטיני חשובים מן הכאב הפרטי שלו על מות אביו.

"כל הזמן חיינו באווירה הזאת, שזה העניין של העם ולא העניין הפרטי של המישפחה. לכן גם לא ראיתי את אמא בוכה כשאבא נהרג, ולכן גם אני לא בכיתי. גם האחים שלי לא בכדו. זה לא היה עניין אישי, שאיבדנו את אבא שלנו — אלא שאיבדנו את אחד הלוחמים הפלסטינים".

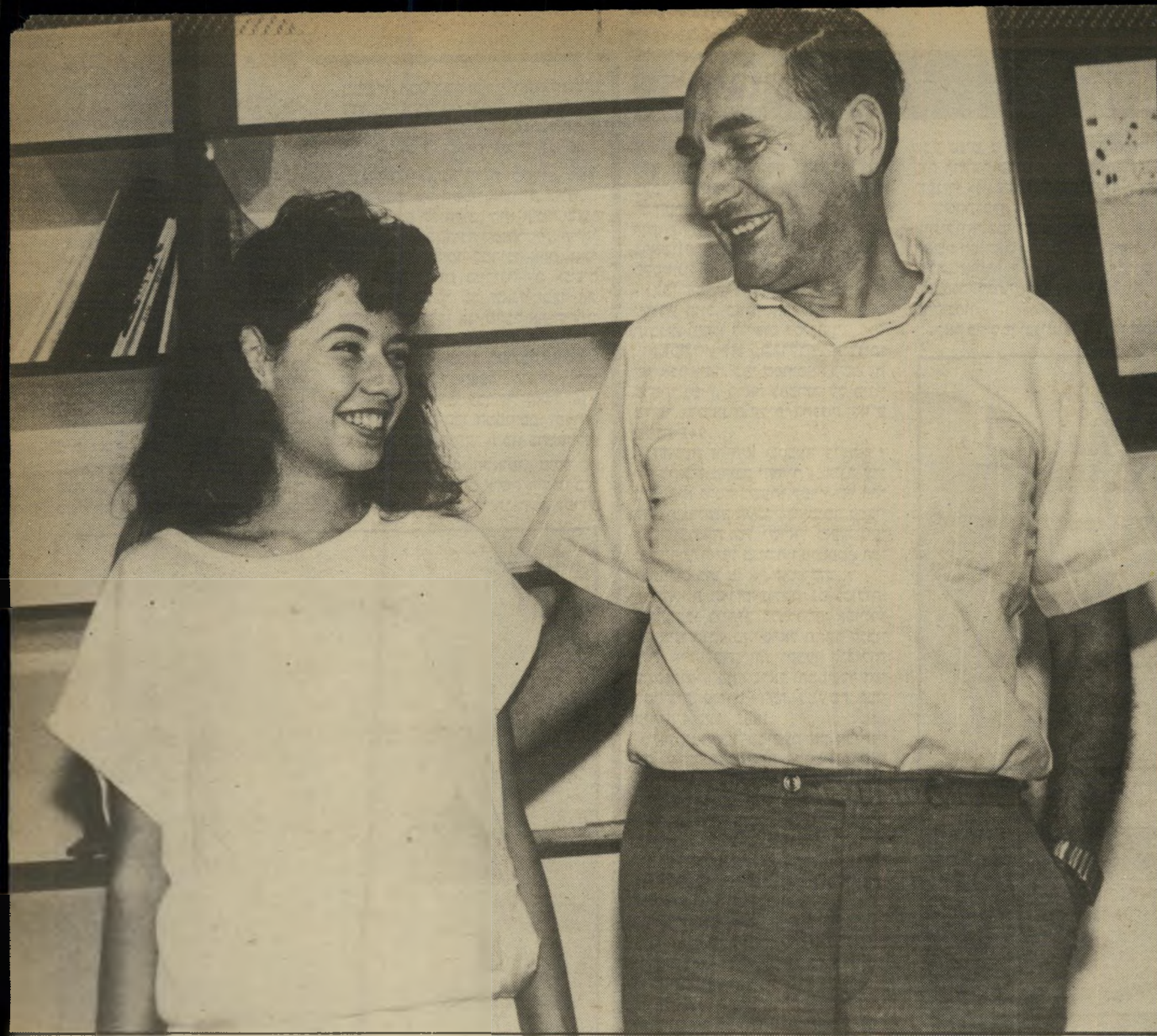
בכיתי רק פעם אחת, אחרי כמה שבועות. זה היה כשמישהו בא והודיע לנו שממשלת מצרים החליטה לתת לנו חינוך חינוך. אז פתאום בכיתי. אז הבנתי שזה הפירוש של איבדנו אבא, שמישהו אחר לוקח אחריות, אבל גם אז אף אחד לא ראה אותי בוכה".

לטובת שלום הציבור

ב-1951 ביקרה המישפחה בפעם הראשונה בגדה המערבית, ומאז נהגה לבלות את חופשות הקיץ בירושלים המיוחדת. 10 שנים אחרי כך הצליח פייצל להשיג דרכון ירדני ועבר לגור בירושלים. החל מ-1964 עבד במשרד אשף בירושלים.

את מלחמת ששת הימים עבר בסוריה. במשך שנה וחצי עבר אימונים בבית ספר צבאי בדמשק, בקורסי קצין. גם של הצבא הפלסטיני. מייד עם סיום הקורס החליט לחזור לירושלים ולחיות תחת הכיבוש כמו כל אחד אחר. הוא הגיע לאחר מגישרי הירדן, אך שם ירו עליו והכריחו אותו לחזור לאחור.

בניסיון השני הצליח לעבור את הגשר וניתן לו אישור לגור בירושלים. מאז הוא רשום במיזם התושבים בתושב ירושלים המיוחדת. זמן קצר אחרי ששב לירושלים נערך אצלו חיפוש. בחיפוש נתפסו שתי מכונות ירייה ואליחוסייני נשלח לשלש מאסר. הוא בילה חודשים אחדים ממנה בכידוד מוחלט ובחקירות קשות. לפני שמונה שנים הקים אליחוסייני את המכון למחקרים ערביים, השוכן באחת היממות הסמוכות לשער מנחם בגין בירושלים המיוחדת. המכון נמצא בבניין ענק ורבי-אגפים,

אליחוסייני ובתו פדואה בן של אנדר

תושבי השטחים הכבושים, על הריסות בתים, על פצועים, הרגים, גירושם ועוד נושאים הקשורים באופן ישיר לתחום זה.

במכון שנסגר עברו 40 איש, ובין הנעורים בו אפשר היה למצוא חוקרים מכל העולם לצד סטודנטים יהודים-ישראלים.

מכבד את הישראלים

ר מים ספרים אחרי מעצרו של אליחוסייני יום השב"כ, בעידודו ובידיעתו של ראש הממשלה, את פירי סום מה שמכונה מאז "מיסמך חוסייני". למרות ששר הביטחון הצהיר בפומבי שהמיסמך אינו העילה למעצרו של חוסייני, היווה הפירסום הרעשני סערה נוספת סביב מעצרו של האיש.

הסערות שנקשרו לשמו של אליחוסייני ברחוב הישראלי היו קשורות רובן ככולן במגעיו עם ישראלים שונים. כך פורסם שמו כאשר נפגש, בחברת שני פלסטינים נוספים, עם אנטולי שצ'רנסקי, אסיר ציון לשעבר, והמפורסם שביניהם. שלושת הפלסטינים טיגים ניסו לרתום את שצ'רנסקי, שהצהיר על עצמו כעל לוחם למען זכויות האדם, למאבק נגד גירושם של אכרים הנייה, עורך עיתון בירושלים המיוחדת. מייד עם תום הפגישה רץ שצ'רנסקי לטלוויזיה הישראלית וטען שם בראיון נלהב כי רומה עליידי הפלסטינים.

לפני חודשים אחדים שוב עלה שמו של אליחוסייני לכותרות, כאשר פורסמו המגעים והשיחות שניהלו הוא והד"ר סרי נוסייבה עם משה עמיר, אז חבר תנועת החרות. בשיחות אלה ניסו השלושה, בעזרתם של שני חברי הכנסת בכירים של הליכוד ובידיעתו (כך נטען) של יצחק שמיר, לנסח מיסמך משותף שהוזהר בסיוע לדיאלוג בין ישראל לאש"ף.

זמן קצר מאוד אחרי פירסום המג

היסטורית וספרות כללית, כשהתחמקות היא בעיקר בספרים הקשורים במרחב. יש ספרים בעברית, באנגלית ואנציקלופדיה יודאיקה לצד פירסומים של הלישכה המרכזית לסטטיסטיקה, אפשר למצוא שם עיתונים בשפות שונות, כולל עיתונים ערביים היוצאים לאור במצרים.

במכון יש מחלקה גדולה העוסקת בתרגום. נערך שם תרגום מילולי של קטעים מן העיתונות הישראלית (העבד רית) בנושאים שונים, מהם הקשורים באופן ישיר לשטחים הכבושים ומהם הקשורים לפוליטיקה הפנים-ישראלית, למיפולגות השונות, לשרים, לפולי-

טיקאים ולאיש-ציבור. במחלקת הסטטיסטיקה נאספו נתונים שונים על הגדה המערבית ורצו עת-עוזה. נערך שם, למשל, מחקר מקיף על בתי-הספר בירושלים המיוחדת.

במחלקת גני-הילדים נותנים מומי חים הרכה מיקצועית למורים ולגננות לגיל הרך. במחלקת המחקרים נערכים מחקרים בנושאים שונים, נערך שם, למשל, מחקר מעמיק על הלשון הערבית, ומחקר על מישאליעם, על מדיניות ארצות-הברית במרחב ועוד.

מחלקת זכויות האדם אוספת נתונים מדויקים על מעצרים שונים של

1968. הצו מוכיח, הם אומרים, את אשר אנו טוענים כל השנים, שירושלים המיוחדת היא חלק מהגדה המערבית. "אם מפקד צבאי יכול לשלוט על ירושלים המיוחדת, כמו שהוא שולט על שכם ורמאללה, זאת אומרת שרינה של ירושלים המיוחדת כרינם של כל האיוורים האחרים בשטחים הכבושים".

מקביל למכון "טרמון"

ה מכון למחקרים ערביים נסגר באותו היום שבו נעצר אליחוסייני ומאז עומד המקום שומם.

ה מכון למחקרים ערביים נסגר באותו היום שבו נעצר אליחוסייני ומאז עומד המקום שומם.

מה התרחש בין כתליו הירושלמיים של "המכון למחקרים ערביים"? האם נקבעה שם האסטרטגיה של ההתקוממות? מה מקור כוחו והשפעתו של האיש המיסתורי שהקים את המכון ועמד בראשו

עם הקמתו חולק המכון לכמה מחלקות שונות, והוא היווה, כך אומרים חוקרים רבים, את המקביל הפלסטיני למכון טרומן באוניברסיטה העברית בירושלים. יש בו מחלקת-ארכיון, שבה אוספים קטעים מהעיתונות הישראלית — העברית והערבית — וממיינים אותם לנושאים שונים. במחלקת הארכיון אפשר למצוא גם כרוזים מסוגים שונים של תנועות ומיפולגות ישראליות, ושל תנועות ואירגונים פלסטיניים הפעילים באוניברסיטות השונות בגדה המערבית ובצפון.

"המכון למחקרים פלסטיניים, ה" נמצא ברחוב אברו-בדריה אבן אלי-ג'רח מספר 10 בירושלים, יסגר על כל הדלתות והשערים המובילים אליו ויישמר כל עוד צו זה בתוקפו החל מ-31 ביולי 1988 עד 30 ביולי 1989. "מפר צו זה יואשם בעבירה על תקנות-ההגנה (שעת-חרום) 1945". על הצו חתום האלוף עמרם מיצנע, אלוף פיקוד המרכז, והוא נושא את התאריך 29 ביולי. תחיתמו של מיצנע, מפקד צבאי, על הצו העלתה כמה שאלות ותמיהות בקרב תושבי ירושלים המיוחדת: "הרי ירושלים המיוחדת סופחה לישראל ב-

(המשך מעמוד 9)

ממשלה הבנו כמה זה רע, ואנחנו רוצים להשתלט על המצב. לא היינו רוצים להעביר את הסבל מאיתנו לאנשים אחרים, אפילו לאלה שגרמו לנו סבל.

היינו רוצים לחיות בשלום, אבל לא לגמרי על חשבון הזכויות שלנו. אם יש לי חלום, הוא אומר שאני רוצה לחיות במדינה דמוקרטית. הייתי רוצה שנחיה ביחד במדינה אחת, ואני לא אוכל לחיות במדינה עם אנשים שאני לא מכבד. כך שאני מכבד את הישראלים, ולכן אני מקבל את הרעיון של חיים ביחד.

אליחוסייני נשוי לקרובת-מישפח תו, גם היא בת למישפחת חוסייני, והוא אבא לשני ילדים: עבד אליקאר (16), הקרוי על-שם סבו המפורסם, ופדואה (14), שניהם תלמידי תיכון ברמאללה. וחוז' מהחלום הלאומי, סיפר אז חוסייני גם על חלום אישי: "יש לי בית קטן ליד ירושלים. הייתי רוצה לפרוש

עם קיבל אליחוסייני צו למעצר מינ' הלי לשלושה חודשים, שמהם השתחרר לפני שמונה שבועות בלבד.

אליחוסייני, איש גבוה, עדין, המ' רכב בשקט והבורר בקפידה את ניסר חיו, נחשב לאיש מתון מכיו מנהיגי הפלסטינים בשטחים הכבושים. בזמן האחרון אימצה אותו אפילו תנועת שלום עכשיו. שאירגנה ריון בהשתתפותו ימים ספורים לפני מעצרו, והפגנה שקראה לשחררו ושנערכה מול ביתו של שרהביטחון בת-לאיבי.

הוא תומך נלהב של פיתרון בצורת משאומתן בין הצדדים, אך אינו פוסל את רכזי המאבק האחרות: "כאומה, יש לנו זכות להילחם בכל דרך אפשרית. אני החלטתי לנסות את הדרך הפוליטית. אני מדבר על דרך פוליטית למאבק בכיבוש", אמר לי כראיון לפני שנה (העולם הזה 12.8.87), "אבל בינתיים אף אחד לא יכול לומר שזו

במדיוה

(המשך מעמוד 6)

ללא מולדת, שפורסם בהסכמתו גם בעברית בישראל, ובו תיאר את הכריז'ה הטראגית של מישפחתו מיפו בדרך הים, תחת אש תותחים. בספר זה ריכר בראשונה על הצורך בדיוקים ישראלי פלסטיני.

לכן הופתעו השבוע רק מי שניזונים ממידע כוזב, כאשר אבריאיר פירסם תוכנית משלו ליישוב הסיכסוך. "זמני", לא "בגדלה". תוכניתו של אבריאיר, כפי שפורסמה בשבועון צרפתי נפוץ, קראה להכרזה על כינון מדינה פלסטינית על-פי החלטת האו"ם משנת 1947.

החלטה זו היא שקבעה כי הארץ תחולק בין מדינה יהודית ומדינה ערבית. היא גרמה בשעתו לפרץ של התי' להבות ביישוב העברי, והוכנסה למג' לתהעצמות של ישראל כאחד מע' מודייתתו של בניינה המישפטי. הפ' לסטינים רחו אז את ההחלטה.

החלטת האו"ם כוללת גם גבולות, שהתבטלו במהלך המלחמה. אבריאיר אד אינו תובע כי ישראל תחזור לגבולות אלה. לדבריו, ייקבעו הגבולות במשאומתן בין ישראל והממשלה הפ' לסטינית. פירוש הדבר, למעשה: גבולות ה' ביוני 1967.

את הממשלה המוצעת אין אבריאיר אד מגדיר כ"ממשלה פלסטינית בגוי' לה" אלא "ממשלה פלסטינית זמנית". ההבדל הוא דק, ובעיקר סמאנטי. הוא נועד להרגיע את הסובייטים, שאינם מכירים עקרונות בממשלות-גבולה, שמה ייווצר תקדים להקמת ממשלות גולות של אסטונים, ארמנים ועמים אחרים בכרית-המועצות.

הוסיף אבריאיר, תוך התחשבות ברורה ברעת-הקהל בישראל: לממשלה זו יהיה מצע מדיני שיהיה שונה לגמרי מן האמנה הפלסטינית.

כך מציע אבריאיר לעקוף את שתי הבעיות העיקריות, המפריעות לישר' אלים להסכים למגעים עם אש"ף: הא' מנה הפלסטינית והתרמית של אש"ף עצמו.

בהלה בירושלים. הוסיף המנהיג הפלסטיני: "זה מוזר, במשך 25 שנים סירבו הערבים לדבר על שלום עם ישר' ראל, ועכשיו ישראל היא האומרת לא". הוא הציע הכרה הרדית בין ישראל ופלסטין ומשאומתן ישר' ביניהן.

עצם זהותו של המציע מוכיחה שח' לה באש"ף תמורה יסודית ביותר. פר' ליטיקאי ממוולח כמו אבריאיר לא היה משמיע הצעה כזאת בפומבי, אלמלא האמין כי הרוב הגדול של העם הפלס' טיני תומך עכשיו בגישה זו.

גם מנהיגי ישראל סברו כך, כנראה, מכיוון שדברי אבריאיר גרמו כמעט לבהלה. יצחק רבין אמר שאלה הם רבי' רים "באים וחולפים" (הוא לא התכוון למישחקים), שמעון פרס פסק כי "הדברים אינם רציניים". יצחק שמיר הודיע כי שום כוח בעולם לא יכריח אותו לדבר עם אש"ף.

ברור כי ההפתחות במחנה הפלס' טיני היא עכשיו מהירה. יתכן מאוד כי בסוף חודש זה תאשר המועצה הלאומית הפלסטינית באלג'יר צעדים מרי' חיקיקלכת בכיוון זה, כשמלוא עוצמת האנטיפאדה תיתן להם גיבוי.

רפואה

משהו במוח

לאמה של הדוגמנית

חני פרי קרה מה

שיכול לקרות לכל

אחד. הרופאים טעו

באבחנה.

זוהר אהליאב

לאה פרידמן, אמה של חני פרי, דוגמנית-הצמרת הבינלאומית ומלכת' המים לשנת 1970, סבלה קשה. מסכת-היסורים שלה החלה לפני

שבע שנים, כשהתקפים קלים של רע' רות החלו פוקדים אותה ללא כל סיבה גופנית או נפשית נראית-לעין. כשהתגברו הרעידות, ועימן תופ' עות-ליוואי כמו ריכוון ועצבנות, פנתה האשה המודאגת לרופא-המישפחה, ש' שלח אותה לסידרה של בדיקות. האבחנה היתה חד-משמעית: מחלת' פרקינסון.

לאה פרידמן ובניימישפחתה התקשו

כירורגית. שם, בעזרת סורק ממוחשב המכונה בעגה הרפואית סייטי, אובחן גידול לא-ממאיר באחד מחלקי-המוח. אומרת על כך הבת, חני: "מי יכול היה להאמין שהרופאים טעו באבחנה במשך שבע שנים? גם אני האמנתי שאמי סובלת ממחלת-פרקינסון. לא העליתי על רעתי שיש לה גידול! אילו קרתה טעות כזאת בארצות-הברית, היא היתה מקבלת פיצויים בסדר-גודל

מנותחת פרידמן
הרופא טעה

דוגמנית פרי

בזמן שילדת' את בתי...

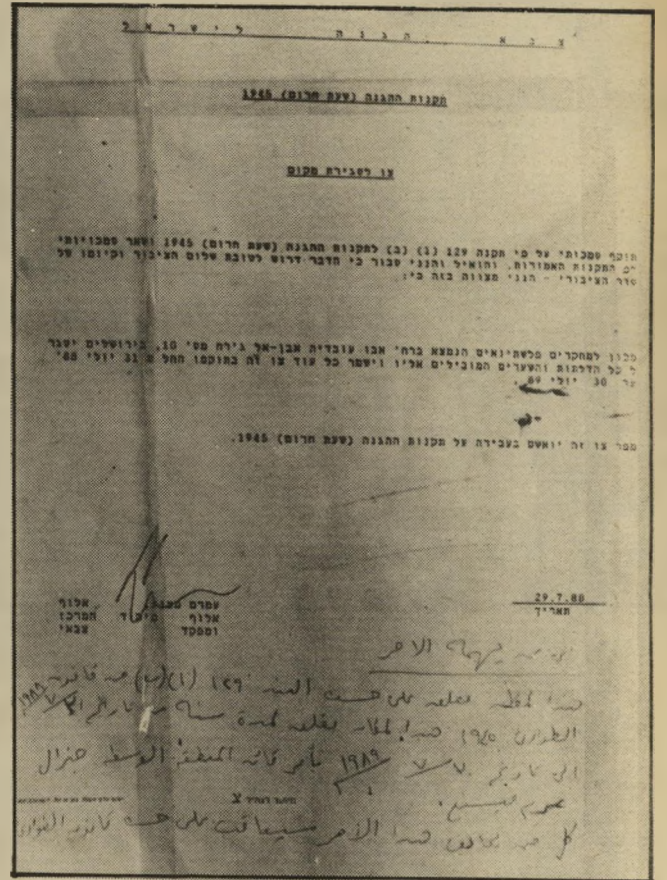
של מיליונים! אין על מי לסמוך: טוב שהפעלנו קשרים: ומה עושים כל אלה שאין להם הקשרים הנכונים?" באחד מימי חודש מארס הוכנסה לאה פרידמן לחדר-הניתוח בשעה 6.15 בבוקר, ובמשך תשע שעות רצופות נותחה על-ידי הפרופסור סדר והדוק' טור צבי קרם מהמחלקה הניורוכי' רורגית. כבר ביום השני לאחר הניתוח היא הרגישה בשינוי אדיר. "הפרופסור סדר נכנס לחדר-ההתאוששות, ואני קמתי מהמיטה. הפרופסור אמר לי: תיר' זהרי שלא ליפול! אך אני אמרתי לו: אני יכולה ללכת: ואז הוציאו לי את כל הצינורות שהיו מחוברים אלי, והעבירו אותי למחלקה.

"אחרי שבוע הוציאו לי את התפרים, ואמרו לי ללכת הביתה."

במהלך ההחלמה טיפלו בה בנה וב' תה. חני פרי: "טיפלתי בה יפה, כי אני מאוד אוהבת אותה. בדיוק באותו הזמן ילדתי את בתי, הייתי מיניקה אותה ורצה לטפל באמא."

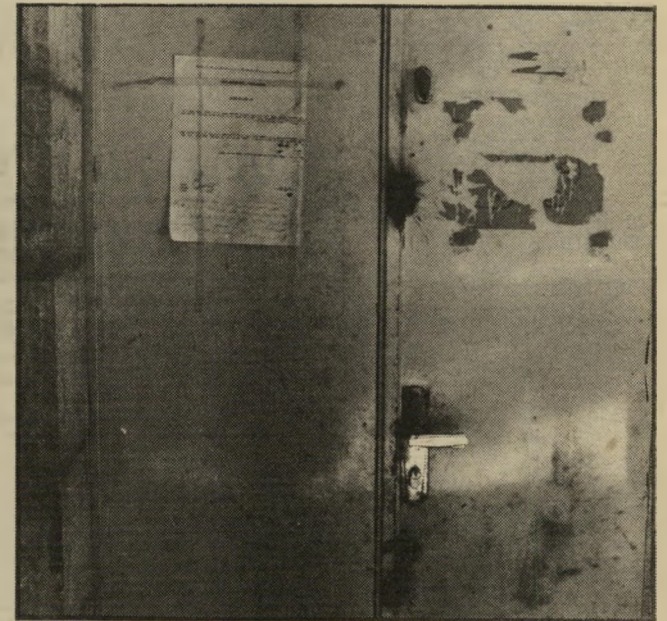
לאה פרידמן היא כיום אשה בריאה, המתפקדת תפקוד מלא ועצמאי. היא מלאת שימחת-חיים, ומוכנה לספר לכל מי שמוכן להקשיב על הנס שקרה לה. בפיה רק ברכות לצוות הרפואי שהציל את חייה.

על הרופאים שטעו באבחנה, ושהלי' עיטו אותה בתרופות שונות, אין היא מוכנה לדבר.

צו הסגירה

לקיומו של הסדר הציבורי...

ההודעה על הדלת המרותבת של המכון

"סור על כל הדלתות והשערים..."

ולחיות שם את חיי ללא פוליטיקה. אבל עד שזה יקרה, אני כאן ומתעסק בפוליטיקה."

* שבו חופיע בשעות השם, מכון למחקרים פלשתינאים, במקום השם הוכן: מכון למחקרים ערביים

הדרך היחידה. יש פלסטינים הוכות להילחם בכל האמצעים, אם הם חוש' בים שזה יכול להועיל להם... אף אחד לא מצדיק טרור, אבל אף אחד לא יגיד שהזכות להילחם בכיבוש היא טרור." הוא אינו שונא את הישראלים: "במהלך השנים שהיינו בגלות בלי

כלב נוער אדם

פלסטין וירדן — קיימים על כן מאז היום הראשון של השילטון הערבי, מלפני 1300 שנה ויותר.

ריח של איזוביון

כאשר מקבל הציבור הישראלי כולו, בהדרגה, את הכתיב "שהומצא על-ידי אבנרי", הוא מקבל גם את תוכנו: קיום עם שני, שעימו אנחנו צריכים לחיות בארץ הזאת. שוללי הכתיב יודעים זאת. לכן הם רוצים לעשות "טראנספר" של השם, כהכנה לדברים אחרים.

השבוע גיליתי פינת-חמד בירושלים. אין היא חדשה. לגמרי לא. אבל אני לא הייתי שם לפני כן. הומינו אותי להרצאה בהיברו יוניון קולנו. הסמינר של התנועה הרפורמית בארצות-הברית. כבר הרציתי שם פעם, לפני תריסר שנים או משו. אך מאז נכנה שם קמפוס שלם נוסף. זהו בניין ירושלמי. זה משוה שהוא נדיר בארץ: בניין יהודי המשתלב בנוף, המתייחס אליו בכבוד, שאינו מנסה לרכב עליו. הכל עשוי מאבן ומשיש. באמצע מידשאות, מפלימים קטנים ומשככים. הרבה ערוגות של צמחים. חצרות פנימיות. שערים מעוצבים שאפשר לראות בעדם. וכמעט מכל מקום מכוון מבטו של המבקר אל חומת העיר העתיקה ומגדל-דוד.

על הכל מרחף ריח נעים — ריח של איזוביון (לוונדר), הגדל בכמה ערוגות.

יחד עם שני הבניינים הסמוכים — מלון המלך דוד ומקא — זוהי פינה של ירושלים האמיתית — בניגוד לבניינים הורסים המורסים את מראה העיר המערבית, כגון מלון הילטון או בניין המעביר — בניינים שאולי אינם רעים כשלעצמם, אך שאינם שייכים לירושלים.

גם בניין "מקא" נראה איכשהו אחרת. עבר זמן עד שהבנתי מדוע: הורירו את החומה שחצצה בינו ובין הרחוב. הגינות שבחזית הבניין פרושות עכשיו לעיני העוברושים.

רבים אצלנו אוהבים את ירושלים כמושג מופשט, ואף מוכנים להיהרג (או לשלוח אחרים להיהרג) למענה. משטים אוהבים את ירושלים האמיתית, זו שהיא פסיפס של תרבויות וסיגנונות, היוצרים שלמות אחת ומהווים כולם ביחד את ירושלים. הבניין הרפורמי (איש אגודת-ישראל יגיד כאן "ספן: ספן: ספן") צמח מתוך אהבה לעיר זו.

כמה מילים ציניות

כלשון המדוברת הולך ומתפשט השימוש במילה "ציניות", כמילה נרדפת ללעג. איש אינו מזכיר עוד בלעג. הכל מרבדים בציניות. זה נשמע טוב יותר.

חוששני שרבים מן המשתמשים במילה זו באופן חופשי מתכוונים למשהו אחר. לסאטירה, לסיגנון אירוני, לסאטירה ולחומר בכלל. זה חבל, כי זה פוגע ביכולתו של הדובר לבטא בדיוק מה שהוא רוצה לבטא.

למעשה, יש לציניות מובן ברור ומוגבל. מקור המילה באסכולה הפילוסופית של הציניקים ביוון העתיקה, שבזו לתענוגות והשעשועים בחשיפת מיגרעות (של הזולת). אחר-כך זה לבש משמעות של איאמון בטוב שבאדם ובגילגולו עליו. מקורה של המילה ב"קנוס", כלב. זה היה הכינוי לציניקים. יעני, בני-כלבה.

סאטיראים, לעומת זאת, הוא סיגנון פוצע, מכאב מר. מקור במילה היוונית. "סאטרוס" פירושו בשר. "סאטראסמוס" פירושו לקרוע בשר בשניים. לא מומלץ למי שרוצה לרכוש ידידים ולהצליח בחברה.

אירוניה גם היא מילה יוונית. "אירוניאה" פירושה העמדת פני בור. לשון אירונית היא לשון המובנת כפשוטה על-ידי הנמען, אך שיש לה תוכן שונה והפוך באונן יודע-דבר. לשון סגי נהור, למשל. או קבלת רעתו של הזולת למראית-עין, כדי לשימו ללעג. סאטירה לעומת זאת, היא מילה לאטינית. מקורה במילה "סאטורה", שפירושה עירובייה. הסאטירה היא במקורה שיר שמטרתו לשים ללעג את המידות הרעות של בני-אדם על-ידי הגומה ועיוות. מטרת הסאטירה היא לגנות מידות רעות ואיוולת. אולי כדאי להוסיף לכך את הסיגנון הסאטירי — לעג מר, מבזה וציני. מילה יוונית, שמקורה משושה בשם האי סאטירינה. האם החיפוש אחר שורשי המילים הוא אבסורדי? זה תלוי במשמעות המילה אבסורד. זוהי מילה לאטינית — "אב" — רחוק מ... "סורדוס" חירש, קהה, משעמם. דבר אבסורדי הוא דבר שאינו סביר, מגוחך, מטופש, משוה שחלקיו אינם תואמים זה את זה.

פאראדוקס, לעומת זאת, הוא דבר הנראה אבסורדי, אך העשוי להיות דווקא מבוסס היטב. דבר הסותר את עצמו. "פארא" — מעבר ל... "דוקסה" — דיעה (ועל מישקל דומה: אורתודוקס, "אורתו" — ישר, "דוקסה" — דיעה).

ציני ואורתודוקסי הם דבר והיפוכו. יזה מזכיר לי את הד"ר משה סנה. בימים שבהם כיהן כראש המפקדה הארצית של ארגון ההגנה (רמ"א), כלומר כמנהל הפוליטי של האגף-הפארה העברית, נשאל כיצד הוא מרגיש בתפקיד זה. על כך ענה בסיפור: עליו צעיר נשאל מדוע אינו רוצה להיות רב. על כך השיב: אני יודע את כל המקורות, אני מסוגל למלא את כל התפקידים של רב, ורק דבר אחד איני יודע: איך עושים את זה מבלי לצחוק?

אורי אבנרי

יוני איש

צחקק. "היהודים יודעים לתכנן יותר מכל עם אחר בעולם. הכל היה מתוכנן מראש, לפרטייה-פרטים!"

בשרות פלשת

מה לעשות — תמיד וכיתי במיכר המחמאות דווקא מפי יריי בים, ורק במיועזן מפי ידידים. ככה זה בחיים. השבוע וכיתי במחמאה נוספת מפי אחר מיכאל מיימון, איש מודיעין לשעבר, פעיל-שכונות ועסקן בשולי המערך. במאמר בהארץ הוא האשים אותי בכך שאני, לבדי, כפיתי על המדינה את המושג "פלסטינים", להבדיל מ"פלשתינאים". ההבדל אינו רק בכתיב, אלא במושג. במאמר עקשני של שנים רבות, כך הוא טוען, הבאתי לכך שגם הימין התחיל להשתמש במושג זה. ובכן — אני מודה.

בראשית שנות ה-50 התחלתי להטיף לדיעה שעל ישראל לעזור לפלסטינים להקים מדינה משלהם בגדה ובצפונה, מפני שאחרת לא נגיע לעולם שלום. מעטים דגלו או בדיעה זו, שנשד מעה כתימהונית.

מאז הקפתי על הכתיב "פלסטיין", "פלסטינים", "הבעיה הפלסטינית" — תעתיק הכתיב הערבי.

הכתיב המקובל היה "פלשתינאי". הוא בא לשים את הדגש על המוצא הור של השם (ארץ פלשת, העם הפלשתי). הפלישתים באו, כידוע, מעבר לים. הוא גם בא להזכיר את ימי פלשתינה (א"י), שבה היו יהודים וערבים כאחד בעלי רכונן פלשתינאי. כפי דמגוג מוכשר כמו מנחם בגין, שכיטא את השם כשי"ן ימנית, השם נשמע כגירוף מלאיבו.

ואילו אני באתי לשים את הדגש על מציאות, שהכל ניסו להתעלם ממנה או להכחיש: שיש בארץ עם ערבי מקומי, בעל תנועה לאומית ושאיפה לאומית משלו: העם הערבי הפלסטיני. לכל עם הזכות לקרוא לעצמו בשם שהוא בוחר בו. זהו חלק מזכות ההגדרה העצמית. כאשר החליט דויד בן-גוריון שנקרא לעצמו "ישראלי" ולא "יהודי", "בני-יהודה", "ארצישראלי" ומה (עוד) נאלץ כל העולם לקרוא לנו כך. ומכיוון שהפלסטינים קוראים לעצמם פלסטינים, בשפתם ובכתיבם, מוטב לקרוא להם כך. מי עסבור אחרת, מבקש למעשה לשלול את קיומו של העם העצמאי והנפרד הזה — והרי על כך נטוש הוויכוח הפוליטי.

אני שמח שרעתי התקבלה, אחרי מאבק של 30 שנה ויותר. אין כיום ברדעת שאינו כותב ומדבר על "פלסטינים".

אולם אותו מיכאל מיימון טועה בדבר אחר. הוא סבור כי אני המצאתי את הכתיב הזה. למרבה הצער זה מעיד על כורות.

השם "פלסטיין" מופיע הרבה פעמים במקורותינו. במידרש אי בה רבא נאמר: "היו צריה רוכסו רפלסטיני..." כלומר: הרוכס (מלשון רוכס, מנהיג בלאטינית) של פלסטיין. ובמידרש ויקרא רבא צ"א: "ויהיה רעב בשלוש ארצות פניקיא, ערביא ופלסטיני..."

בשעה שנולדו מידרש שים אלה — במאות הראשונות של הלוח הנוצרי — אכן נקראה ארץ פלשתינה, צורה יוונית של השם פלשת. כך בימי רומא וביוזנטיון. כאשר כבשו הערבים את הארץ, במחצית הראשונה של המאה השביעית, הם חילקו אותה לשני מחוזות צבאיים ("ג'ונר", בערבית). מחיפה עד רפיח הפכה הארץ "ג'ונר פלסטיין" (הבירה: רמלה), ומחיפה צפונה היתה "ג'ונר אורדון" וירדן — הבירה: טבריה. שני המחוזים האלה —

ג'ונר פלסטיין (מפת בריטא)

כל עיתונאי יודע זאת: "כלב נושך אדם — זאת לא ידיעה. אדם נושך כלב — זאת ידיעה!" השמעת את הפסוק הזה מאות פעמים לעיתונאים-מתלמדים. השבוע הגעתי למסקנה שהפסוק הזה לוקה בחסר. הוא צריך להיות כך: "כלב נושך אדם — זאת לא ידיעה. חוץ מאשר לאדם שהכלב נושך אותו!"

כי השבוע נשך אותי כלב. הכלב, זאב גדול, היה קשור ליד המכונית שלי. המכונית היתה מכוסה. כאשר ניגשתי להסיר את הכיסוי, נבהל הכלב ונשך אותי ביד-ימין, עד העצם.

בהורגנות זו היכרתי שוב מקרוב את חדרה-מיון של אי-לוב. הד"ר מנדלבאום, שתפר אותי לפני 13 שנה בעת ההתנקשות האחרונה בחיי, טיפל בי שוב. גברת נאה בשם גילה, שעזרה לידו, עיניינה אותי בהפועה פומבית לטובת קרן שתממן את בנייתו של חדרה-מיון חדש. הד"ר טוביה טיפל בי לאחר מכן.

בחורשים האחרונים ראינו את חדרה-מיון עשרות פעמים בשירותי הטלוויזיה, לרגל שיתוף-הרופאים. אבל בחיים זה נראה אחרת.

או תורה לכולם. אני בהחלט מוכן לעזור כדי שייבנה חדרה-מיון חדש, מודרני וממוגז כהלכה. אף אחד מאיתנו אינו יודע מתי ייפגש בכלב הבא שלו.

מי מעריץ את היהודים?

אדם קלר סיפר לי בדיחה: בגרמניה, לפני עלות הנאצים לשלטון, ראה יהודי אחד את חברו יושב וקורא את דר שטירמר. העיתון האנטי-שמי של יוליוס שטירמר, המנהיג הנאצי של נירנברג.

"השתגע? אתה קורא את העיתון המבחיל הזה?" "בכל העיתונים האחרים אני קורא שהיהודים אומללים, שמרביים ורודפים אותם, שהם חסרי-אונים. ואילו בעיתון הזה, דר שטירמר, נאמר שהיהודים שולטים בכל העולם, שהם מדכאים את כל העמים, הם מעורר אותי!"

כדיחה — בדיחה. אבל יש כזה גרעין של אמת. הוא מסביר את הקשרים המורשים בין יהודים ואנטי-שמיות.

יודע כי גדולי המנהיגים של הציונות נשארו-נתנו עם אנטי-שמיות. הרצל עצמו הלך אצל שר הפנים הרוסי האנטי-שמי, ויא

צ'סלאב קונסטאנטינוביץ' פוץ פלווה, כדי לבקש את עזרתו. זאב ז'בוטינסקי כרת ברית עם האנטי-שמיות הפולניים, כדי שיאמנו את אנשי אצל. אברהם ("יאיר") שטרן התאמן בעצמו אצל קציני הצבא הפולני, שהיו אנטי-שמיות עד האחרון שבהם, ואחר-כך ניסה לבוא בדברים עם גרמניה הנאצית.

שטירמר

תמיד היה נרמה שלמאמצי האלה היה בסיס הגיוני בלבד. האנטי-שמיות רצו להיפטר מן החרדים, הציונות רצתה שהיהודים יבואו מארצות-הגולה לארץ. ככל שגברה סכנת האנטי-שמיות, כן היתה אמורה לגבור תשוקת-העלייה. כיום שוב מרבדים ראשי הסוכנות בתיקווה רבה על עליית האנטי-שמיות בארגנטינה, שתגביר את העלייה.

אבל נרמה שיש בסיס נפשי עמוק יותר לבדית זו. האנטי-שמיות טומנת בחובה הערצה סמוייה ליהודים, והדבר מחמיא ליהודים.

הפרוטוקולים של ז'וקינציון. למשל. קשר יהודי עולמי להשיג תלט על כל הארצות. היהודים המנצחים על מלאכה זו הם סופרי מים, אנשים בעלי אינטליגנציה עצומה. כך ראו האנטי-שמיות את היהודים, וכך היהודים רואים את עצמם.

עכשיו מפרסמים ביפאן ספרים על קשר יהודי חדש לכבוש את העולם. יש האומרים כי זוהי ספרות-הערצה. היפאנים, שכבר נכילו פעם בניסיונם לכבוש את העולם, והמנסים עכשיו שוב בדרך אחרת, פשוט מעריצים את היהודים שהצליחו בכך (לדעתם).

מדהים להיווכח עד כמה מושרשת אמונה זו כיום בעולם. ניסיתי הרבה פעמים להסביר לפלסטינים שמעשה מסוים של ישראל אינו פרי מוטיב גאווית ומורשעת, אלא סתם תוצאה של חוסר-מחשבה. לשווא.

ואילו בישראל עצמה, ככל שהטיטוס מציפה פירות-באוושים מכל עבר, כן גדלה הכמיהה להכרה בגנוס היהודי. במציאות יש המצאות כמו "האופציה הירדנית" והתיבה השחורה של יעקוב מרדור, שהיתה אמורה להאיר את רמת-גן בנורה אחת. ואילו בדימונים של האנטי-שמיות יש מוטיב שטני של גאווים יהודיים.

או מה עדיף? לא מכבר הסיעה אותי צעירה שווייצית, מומחית לכלכלה לאומית, מציריך לסנטגאלן. בדרך התווכחנו על כלכלת ישראל ועל מצב-החיים. הצעירה, פרופלסטינית מובהקת, דיברה בדיע רצה סמויה על הצורה שבה תיכננו הישראלים את ניצול השטחים הכבושים להעשרת הכלכלה הישראלית.

ניסיתי להגיד שלא היה כאן שום תכנון. הכל היה אילתור. התוצאה היתה אומנם ניצול יעיל למדי של השטחים הכבושים, על שוקיהם וכוח-העבודה שלהם, אך שום דבר לא היה מתוכנן מראש. האמת היא שהישראלים אינם מצטיינים בתיכנון, וכוחם דווקא באילתור.

הצעירה הסתכלה בי (בזירות), תוך כדי נדיהה ממושמת באי-אמון לגלגני. היה ברור לה שאני מנסה לשקר לה.

"היהודים?" היא קראה, "היהודים אינם יודעים לתכנן?" היא

קלאוסטרופוביה ממכוני-שיזוף ★ לאה שלמון מחפשת סופרמן ★ זובין מהטה מקנא ביצחק פרלמן

פרי היא סיפרה בהומור שהישראליים הממוצעת מחפשת אחר גבר שיהיה גבוה, נאה, משכיל ושיהיה לו כסף. ואילו הגבר

של ולנטין. לשמע דיברי הנזכר חים — זה לא **מרינו ולנטינו**, אלא **ולנטינו ולנטינו** הביט בתמיהה נוספת, כמעט ביואש.

נות... הוא התעניין באלה מכור נות מדובר, ומשנאמר לו "מכור נות שיוף", בלע כמעט את לשונו. "מה?" שאל, "יש מכונות כאלה באמת?" שאל הנזכרים — אנשי-חברה וזהרים וידועים —

אוזן הראה למסוכים, בגי אווה רבה, שעון רולקס מהודר. 3000 דולר! העריך את השעון תוצרת החברה היוקרתית. בש" קטיבסקט לחש לאורחת שלצידו: "30 דולר! קניתי את זה פה,

■ **אהרון אוזן**, מי שהיה שריהקליטה, העבודה והרווחה, המבקר בארצות-הברית התכבד בקידוש בלילה-השבת בביתם של **ליליאן וסטיב שלום**. אוזן התגלה כבעל קול ערב במיוחד

ציון צמירי, העולם הזה

יגאל מרקוס מפקד מחוז תל-אביב במיטרת-ישראלי, אל, פגש את העיתונאי יואל מרקוס (מ' ימין). השניים נושאים שם-מישפחה זהה, אך אינם קרובי-מישפחה.

הישראלי מוכן להסתפק באשה רזה, מסודרת ובעלת ראש טוב. או פנה המנחה לקהל ושאל האם יש אישה רזוק שמוכן להגיב. קמה המורה-לספורט ובעלת המ' כוץ-לבריאות, **לאה שלמון**, וביקשה את רשות-הדיבור. כשזו ניתנה לה היא אמרה שהיא מח' פשת גבר שיהיה יותר חזק ממנה. השיב המנחה: "מה, את מחפשת סופרמן?"

■ הזמרת **יפה ירקוני** הח' ליטה לערוך טכס-אזכרה לבע' לה, **שייקה ירקוני**, ביום-הש' נה לפטירתו. אך כשעלתה לקבר, שבועיים לפני המועד המתוכנן, התחזרו לה שהמצבה שנבנתה על הקבר שקעה בחלקה, בגלל שימוש יתר במים להשקיית הע' רוגה סביבה. היא נאלצה להזמין מצבה חדשה.

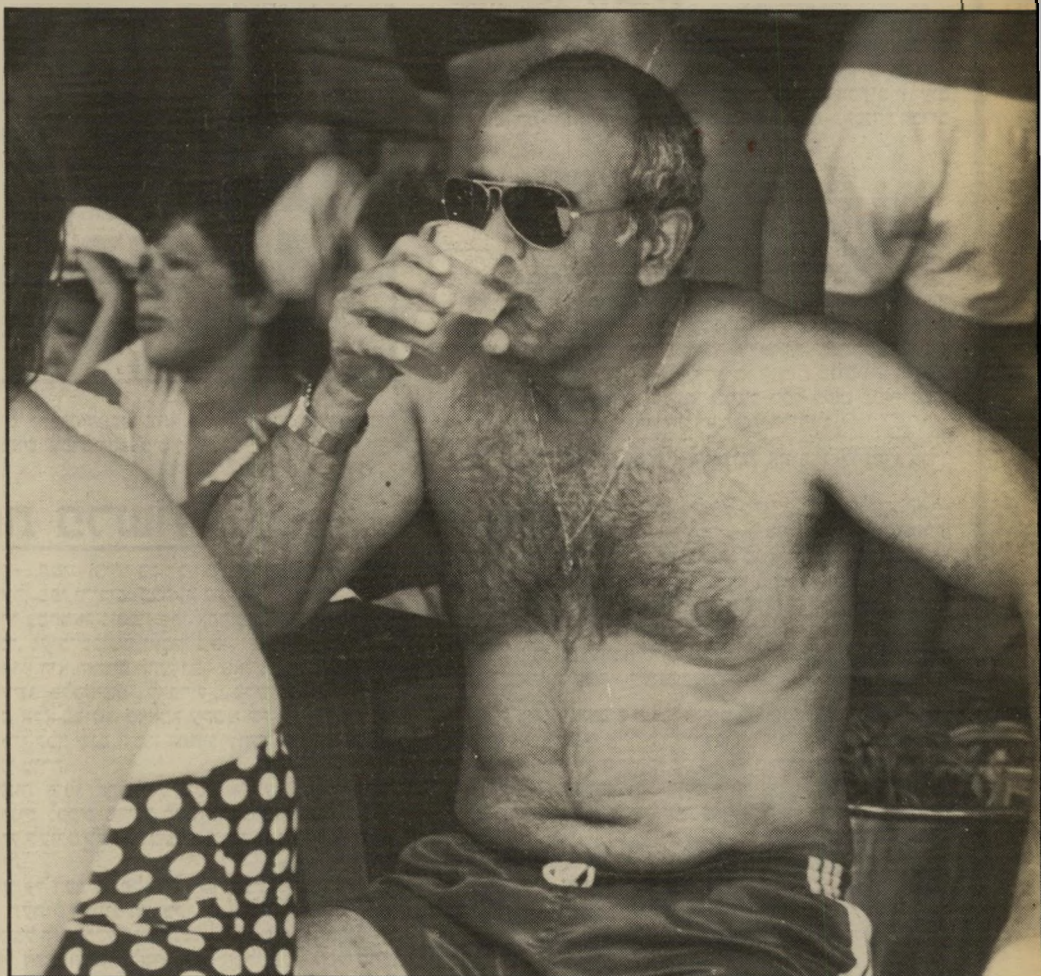
■ את סלידתו מהצבע הא' דום ביטא השבוע המפיק-שחקן **יהודה ברקן**, כשהזמין את בנו **עידו** לצפות בחלקים מסרטו החדש, מצלמה ללא בוששה. כש' הופיע הבן בחברת מוזכרתו של ברקן, כשהוא לובש חולצה אדום

■ העוגיות שהוגשו באותו הערב לא היו אלא מאפה-ירידיה של **רנה גאון**, אשתו הנאמנה של המיליונר **ניסים גאון**.

■ חברי-הקונגרס האמריקאי **סטיב סולרס** הזמין כמה חברים קרובים לבית הכפר שלו בווינגטון. לפתע הכריזה אש' תו: "יומולדת שמח! לוובסטר יש יומולדת!" הכול הריעו, הדליקו נרות וחתכו עוגה. התרשימחה נכח מרוב התרגשות וכישכש בז' נבו, שכן **ובסטר** הוא כלבה הנ' אמן של מישפחת סולרס.

■ **אברהם טמיר**, מנכ"ל מיסרדי-החזק, סבל מכאבי-שי' ניים. בסוף השבוע שעבר, לפני נסיעתו למצרים, הוצרך לבקר בדחיפות אצל רופא-השיניים שלו, בשבת.

■ תוכנית הרדיו האסטרולוגית לכל אדם כוכב, המסודרת במיסערת הקומקום בתל-אביב, היתה מאוכזבת בניגוד לקודמתה. הפעם היא הוקדשה לבני מזל-אריה. כשרואינה השוכנת **רות פרי** עלידי המנחה **מנחם**

אביגדור קהלני תא"ל, ירד לאילת ולטאבה לכמה ימים, כדי לנפוש, אחרי שיצא בסוף השבוע לחופשת שיחרור מצה"ל. התלוותה אליו רעייתו, דליה. האלוף ישב כל הזמן בשמש, רציני וזועף ומיעט לדבר אל הסובבים אותו. נראה שהוא מנסה להסתגל למצבו החדש.

סיפרו לו כי התענוג עולה 50 דולר לחצי שעה. זכאי הנדהם הביט על הנשים והגברים השזור פים מסביבו ופלט: "ואני חשבת שזה מהים, חינם..."

■ זכאי, שחגג את יום-הולדתו, תן, קיבל במתנה מהמארחים תיק

ברחוב ממול..."

■ באותה הסעודה נכח גם **יחזקאל זכאי**, מנכ"ל מקורות. זכאי, מושבניק גם הוא (ממושב אורה שליד ירושלים), נדהם לש' מוע את אחת הנוכחות קובלת: "יש לי קלאוסטרופוביה מהמכו"

והביא כמה מהנוכחים לירי דמי עות.

■ השר-לשעבר סיפר שהוא פרש מהפוליטיקה לחלוטין. כיום הוא עוסק בסחר בינלאומי. לצור רר זה, שכר המושבניק מהדרום דירה ברמת-אביב.

אנבט הקשור העולם הזה

מישפחת לידסקי עורכי-הדין צבי לידסקי (שני משמאל) וגרושתו, עורכת-הדין נירה לידסקי (משמאל) חיתנו את בתם אוסנת (במרכז) לבחיר-ליבה, דניאל וייצמן (שני מימין). בשימחה נכחו גם עופר לידסקי (מימין), אמו של לידסקי (בצילום משמאל) ואחותו עופרה (עומדת בצילום משמאל). הבת הבכירה, גלית, הגרה כעת בארצות-הברית, הגיעה גם היא לשימחה.

נלה יעקובי נשיאת אגודת ניצ"ן ואשתו של אישה-המערך גד יעקובי, פגשה במסיבה את שרה-אוצר לשעבר ואישה-ליכוד, יצחק מודעי, יריב פוליטי של בעלה. הדבר לא הפריע לשניים להחליף חיבוק, נשיקה וכמה מילים. באותה המסיבה נפגשו גם ראש מטה-הבחירות של המערך, השר עזר וייצמן (למטה) ומנהל-הבחירות של הליכוד, איש-הפידיוס אליעזר ז'ורבין. כשהתקרב אליהם הצלם, אמר לו וייצמן: "צלם, צלם! זאת התמונה שתהרוס את מערכת-הבחירות של הליכוד!"

הנרבנית גיטה שריבר ■ החליטה להנציח את שמו של בנה גבי, שנפטר לפני שבועיים ממחלה קשה, על-ידי הקמת בית-נוער בירושלים, שיקרא בית גבראל היא הודיעה שתתן רום לשם כך חמישה מיליון דולר.

יושבת-ראש אגודת יד ביד **שלי חושן**, לקחה ללב את כל הלבבות הפגומים שפנו אליה. בעיקבות סיפור פטירתו של המשורר **יאיר הורביץ**, עקב מום מולד בליבו, פנו אליה עשרות אנשים בבקשות עזרה. הלחץ הרב שבו היתה נתונה כתוצאה מכך גרם לה להתמוטט. היא נלקחה לבית-החולים. שם גילו לה הרופאים שהיא לוקה בליבה. הם הצמידו לה מוניטור למעקב יומי. במשך שבוע ימים היתה מאושפזת, ולאחר מכן נסעה לנוח ביוגוסלביה.

למיקה רביד, מנהלת התוכניות למישפחה בטלוויזיה בערבית, יש עוזר-בית ערבי מהכפר ג'בלימוכבר ליד ירושם. רביד סיפרה לירידה שלמי רות האינתיפאדה הוא מגיע אליה, אך הוא עושה דרך ארוכה מאוד. מאימת אנשי-כפרו הוא בא לביתה של רביד בדרכים עקבות.

הברן דודו טופז צמוד באחרונה ליפהפיה בהירת-עין גיים שאותה הוא מגדיר כחברתו. שמה **דליה ברישישית** והיא פידוסמאית במיקצועה.

דפנה ברק וזהר אהליאב ■

תה ואת ילדיה לביקור במשחתת של חיל-הים.

לאמן גד אולמן יש חיבה מיוחדת לעיר אילת. מדי פעם, כשנחה עליו המוזה, הוא מקדיש יצירה, פרי מיכחולו, לעיר הדרר מית. בימים אלה החליט להקדיש ציור-קיר ענקי לבית-החולים ה- אילתי יוספטל. כשנשאל האמן מה המניע שלו, השיב שהוא אר לתי בנישמתו.

אחד מחבריו של המנצח זובין מהטה ערך לו מסיבה גדולה. אורחת-הכבוד היתה ה- סכסולוגית **רות וסטהיימר**. המנצח פנה אליה וביקש לברר מהו טור הסכסאפיל שלה. ואילו הכנר הנכה **יצחק פרלמן** ביקש את עזרתה באירגון אירוע גדול עבור אירגון-הנכים. וסטהיימר פנתה אליו ושאלה: "יש לך בעד יות?" הכנר השיב: "לי אין, אך לאירגון יש". ואו חוסין מהטה: "כל הנשים להוטות אחרי. ה- וואי שלי תהיה הצלחה כזאת".

אישה-טקסטיל משה שחר יושב בכלא על הונאת-המכס. אשתו, **מירה שחר**, מכרה את ביתם שבסביון ושכרה וילה ולה גן ענק בשכנות לביתם הקודם. היא גם השילה 15 קילוגרם ממישקלה. תנוכת-בית היא עוד לא ערכה, אך **דני**, בנם של הפרופסור **יוראל אנגל** ורעייתו **אירן**, ערך את מסיבת-הנישואין שלו בחצר ביתה, בחברתם של נציגים רבים של החברה הגבוהה והבוהמה, חברים של הוריו.

היו בטוחים שיש קשר בין ביבי נתניהו לנאוה ביבי, אך מי ש- שאל קיבל הסבר שביבי זה קיצור של בנימין, שמו הפרטי של שג- רירי-שאל באו"ם לשעבר, וכיבי הוא גם שם-מישפחה של נאוה, המנכ"לית של המלון. אך אין קשר בין השניים.

באחר מערכייה-התרמה, שנערכו בתיאטרון הבימה, היתה התפוסה מלאה, מלבד כסא אחד שהיה פנוי באחת השורות הקיר- מיות. ממלא-מקום ראשה-ממש לה, **שימעון פרס**, הגיע באי- חור ולא מצא מקום-ישיבה. המארגנים היפנו אותו למקום הפנוי, והוא ישב כשהוא מאזין לדברי המנחה. כעבור דקה ניגש אחד משומרי-ראשו וביקש מהב- חורה, שישבה בכסא הסמוך לכסאו של פרס, לקום ולעזוב את המקום. הבחורה לא הבינה, אך כשראתה את שרה-חוף בכסא שלידה, צייתה להוראה וקמה ממקומה. שרה-חוף ישב ולא הניד עפעף, ואף לא ראה צורך להתנצל על אי-הנעימות שנגר- מה לבחורה ששילמה עבור כני- סה וישיבה באולם הבימה.

נערת-הזהר לשעבר, איי רים דוידסקין, שהתמכרה לס- מים קשים ושעברה טיפול-גמר לה ממושך, עוסקת כיום, אחרי

מה, התבקשה המזכירה לחזור הביתה ולהביא לנער חולצה אחרת. הסתבר שהמלון התאכזר לה באותו היום, וכמה דקות אחרי שנכנסה לריכבה אירעה לה תאו- נה.

מאות האורחים הנכבדים שבאו לפתיחת בית-קפה בנמל- יפו הופתעו לראות את האמנית **רחל גרא**, כשהיא מסתובבת בין האורחים לבושה בחליפת- ג'ינס מדגם ספארי, ובירה תיק- נסיעה גדול מפלסטיק. למי ש- היה מעוניין לדעת סיפרה גרא על נסיעתה, עוד באותו הלילה, למסע-ספארי ארוך בקניה וב- דרום-אפריקה.

מזה 15 שנה מסתובבת בטבריה עגלה רתומה לשני סו- סים, בבעלותו של חוזר-בתשובה כשם **אבי מירזלי**. זוהי העגלה היחידה הלוקחת תיירים, וזוגות בירח-דבש ומטיילים, המעוניי- נים להכיר את העיר בכלי-תח- בורה עתיק. **נאוה ביבי**, מנ- כ"לית של מלון בטבריה, החלי- טה לרתום את הכירכה למטע יחסי-הציבור של המלון, ולטכס תנוכת הכירכה הזמינה את **ביבי נתניהו**, הכוכב החדש של הליכוד ואת **עופר נימרודי**, בנו של **יעקב נימרודי**, מבעלי המלון. רבים מהאורחים

גרציאלה פונטאנה מונצבת-האופנה האיטלי- קית, הנשואה למלחין ה- ישראלי **דובי זלצר** (מימין) באה בחברת בעלה למסיבת-פרדה שנערכה למשה ששון, שסיים את כהונתו בת שבע השנים כשגריר ישראל במצרים. בשיחה איתו סיפרה המעצבת, שהתגוררה עד כה דרך-קבע במולדתה, שהיא החליטה להישאר בארץ לצמיתות.

דפנה נידסקין רעייתו הראשונה של הארכיטקט המנוח יורם רסקין, הגיעה מארצות-הברית, מקום-מגוריה, לטכס הבר-מיצווה של ניב רסקין (שני משמאל), בנה מנישואיה לארכיטקט. המישפחה המאוחדת כללה את אבי רסקין (במרכז), אחיו של יורם; שלי (משמאל), בתם המשותפת של יורם ודפנה; ונלי רסקין (שניה משמאל), בתם של יורם ורעייתו השניה, מירי וייסברג. דפנה דומה עכשיו לאמה, אנטה, מי שהיתה בעלת מספרה מפורסמת, כפי שהיתה באותו הגיל.

מונולוג של ג'סי ג'קסון

אלוהים, קחי אותי בכיס שלך! יש לי כמה שאלות לשאול אותך:
 "אני לא לוקחת אותך בכיס", ענית,
 "אלא לוקחת אותך איתי".
 "בתור מה?" סירבה ליליאן להאמין.
 "בתור צלמת". וכך היה.
 בלילה ישבנו ליליאן ואני, בלובי של המלון עם אנשיו של ג'קסון. מורטון סיפר שהוא עם הרברנר זה שנה. לפנינו עבד עם גרי הארט.
 הפסנתרן הגעים נעימות רומאני טיות. הראיון עם ג'קסון תוכנן לשעות אחר הצהריים למחרת. פרשנו לישון ב-

מייד עם הגיעי, שאל אותי ביל מורטון, עוזרו האינטליגנטי של ג'קסון, אם ברצוני לנסוע עם הכומר לביתו של שגרירישראל בושינגטון, משה ארד. שם התקיימה פגישה לשבירת הקרח בין ג'קסון ובין ישראלים ויהודים. הפגישה הזאת, אנכי, עוררה את חמיתתה של הקהילה היהודית בארצות-הברית, שכן המנהיגים הרישמיים של הקהילה, כמו מלקולם הונליין וג'ק שטיין, טרחו להבהיר שוב ושוב שארד מייצג את מדינת-ישראל, ולא את המימסד היהודי בארצות-הברית, שגם לו חייב

ג'סי ג'קסון הוא אחד הגברים הסכסיים ביותר שפגשתי בימי חיי. השעות שביליתי במחיצתו הבהירו לי את סוד הצלחתו, את סערת הרגשות שהוא מעורר בקרב מאזיניו, מעריציו, את העובדה שהוא אירוע ולא עוד פרזיטקאי.
 פגשתי את ג'קסון ביום הראשון שעבר בעיר ושינגטון, בתקופה שבה החל לט להוריד פרופיל תיקשורתי. אחרי שהיה הסופר-סטאר הלוהט ביותר בשי מי התיקשורת האמריקאית, היה זה צעד מתוחכם מצידו, להיעלם, ליצור

העבדות שלנו היתה כמותו השואה שלכם!"

יוסף, ג'קלין וג'סי בוורג'ניה
 כשיש לך כוונה על הזרוע...

לנקודות שאליו חשדו שנגיע (הקפיטריה, למשל), ליליאן ואני היינו חרי-גות.
 ג'קלין ג'קסון, בת 12, ניגשה לע-שות עימי היכרות — ילדה-אשה, הנר-אית מפותחת בהרבה מכפי גילה. הנשיות כאילו מתפרצת ממנה. כשי-מייקל דוקאקיס נאם את נאומו-ההכרתה שלו באטלנטה, הוא הזכיר את שמה כמה וכמה פעמים.
 גם ג'ונתן ג'קסון בן 22 — צעיר נאה, בחליפה מהוררת, שסיים קולג' והעוזר לאביו — ניגש לערוך עימי היכרות. ליליאן קנתה כדור בייסבול והחתימה עליו את שחקן-העתיד, יו-סוף.

בוורג'ניה ייסדתי..."

וסעים למעצונות ומתחילים לפ-
 רוק את מיטלטליו של יוסוף. כולם עוזרים. סקרנות גדולה סביב ג'קסון. הסובבים ניגשים ללחוח ידיים, להצי-סלם.

ג'קסון — מנהיג מתוחכם, חייתי-תיקשורת — מבין שמצלמים וניגש לדבר עימי. "היום זהו יום היסטורי —

3 בכור, כשאנחנו מלאות תוכניות, איך לנצל את תפוקת המלון בשעות הבוקר.
 7 למחרת השכים אותנו הטלפון. על הקו היה מורטון, עירני בצורה מרגיזה: "הכומר החליט שהוא רוצה שתללוי אליו במשך כל היום. את הר-איון עצמו תערכי בדרך חזרה מוויר-ג'ניה, דרך של שעתיים וחצי".
 כעבור כמה דקות מצאנו את עצמנו ישובות בשירות-המכוניות. ג'קסון — בג'ינס, סנדלים, חולצת טריקו תכולה — התקרב לעברנו, נישק את ידי ואחר-כך את ידה של ליליאן. ליליאן התמוססה: "או, רברנר..."
 נסענו באזורים ירוקים יפהיים. מדי פעם נכנסה מכונית ורה לשיירה, ומכוניות השרות החשאי התחילו להפי-עיל את הסירנות בעצבנות.

בעוד כמה שבועות יאבד ג'קסון את אבטחת-השרות. כל מועמד רישמי לנ-שיאות זכאי לקבל אבטחה זאת, מאז הירצחו של רוברט קנדי. במירוצו לבית-הלבן. אולם יוקר השרות (מלו-נות, טיסות, מכוניות, מישרדים) מגביל את משך האבטחה.
 אנשיו של ג'קסון סיפרו לי שהם מנסים לקבל הארכה לאבטחה. הם נראו

כך, כשהסתקרנתי, ענה בתמימות: "אבל את היחידה שבאמת עומדת לבי-לות עימו שעות. אני לא אגיד לך יותר, תתרשמי בעצמך..."
 מיואשת, פרשתי לאחת המכוניות. התעוררתי למראה איתותים נואשים מצד מורטון ואיסטר. "הרברנר" (תור-אריכבור לכומר), הסתבר, היה כבר במ-סיבת-עיתונאים. אני הוצאתי, אחר-כבוד, מהמכונית והוצגתי לפניו.

ג'קסון סקר אותי מכריזל ועד ראש ובחורה — למטה. אני זוהי באי-נחיות וביקשתי לקצר את הסצנה הזאת ככל האפשר. "ככה זה", הסבירו לי הצמד-חמד מורטון את איסטרו: "ככה צריך!"

שבנו למלון. אנשיו של ג'קסון שמ-רו אתי על קשר-עין. משניסיתי לעזוב את הקומה השישית, שבה התגוררנו כולנו, שמעתי מאחורי: "היי, איזה יופי לפגוש אותך שוב!"

היה זה אחד מאנשי-הביטחון ששמר על קשר-עין אתי, כאשר נלוויתי אל קיטי דוקאקיס. "אנחנו שוב צמודים..." הודיע לי בשימחה איש "השרות הח-שאי".

בינתיים טילפנה אלי ידידתי, ליי-ליאן שלום: "את עם ג'קסון? אוהו,

36 שעות עם הכומר

ג'קסון אי-אלה הבהרות. על פי גירסותיהם, לא שיתף אותם ארד בדבר הפגישה, הם שמעו על כך מעיתונאים ישראלים. כך נוצרה אוויר-רה בלתי-נעימה. הרושם שלי הוא שה-אווירה נובעת יותר מיחסי ארד-מימי-סד היהודי, ואין לה קשר לג'קסון.

מכיוון שאיחרתי, כרגיל, מצאתי עצמי במכונית עם מורטון, אריק איס-טר — אחד מדובריו של ג'קסון, צעיר שחור המתלבש ברישול אלגנטי ובעל הבעה פשוטה מטעה, קייט הר — צעיר-רה לבנה חביבה שתפקידה היה לקבוע היכן נאכל והיכן נצלצל ומי יחזור עם מי.

צלמת בכיס

הפגישה עם ארד נמשכה זמן רב מהמתוכנן (זהו כוודאי לא יימשך יותר משלוש-רבעי שעה", העריך ארד באוזניי בליל-אמש).
 ככל אימת שזזה שיירת המכוניות מילמטר ימינה או שמאלה, נוצרה דריכות — לשווא — ביל מורטון "מכר-לי את ג'קסון בצורה אינטליגנטית ביותר: תחילה יצר אצלי תיאבון ואחר-

מסך מיסתורי.
 יומיים לפני-כן פגשתי את אחד מדובריו בארוחת-ערב חגיגית, והוא הזמין אותי להצטרף לביקורו של ג'ק-סון בושינגטון, על אף שרוב הביקור הוגדר כסגור לפני התיקשורת "מסי-בות מישפחתיות — ג'קסון הגיע לעיר כדי לשלוח את בנו הרביעי, יוסוף (18), לבית-הספר וירג'יניה, לקבוצת-הבייס-בול. ג'קסון בן 22 ג'ונתן (22) ובתו הצעירה ג'קלין (12).

ההזמנה הגיעה אחרי משא-ומתן בן-שבועות. ג'קסון חשש מפני ראיון חושי-פני בעיתונות הישראלית. לא ניתן היה להתעלם מהמתיחות הקיימת בינו לבין הקהילה היהודית וישראל מזה חודשים. בדרכי לושינגטון, תהיתי באיזה מלון ישכן את עצמו מנהיג-העם, האיש המדבר על כאב, סבל, עברות, עוני. מצאתי עצמי במלון פארק-הייאט — מלון שסיפק לכל אחד מאיתנו (הק-בוצה שהתלוותה לג'קסון) סוויטה רח-בת-ידיים עם כל השקילות והפינו-קים האפשריים, החל באמבטיה שניתן היה לשחות בה, גבינות צפתיות וסוגי קוסמטיקה יוקרתיים וכלה — אלוהים יברך אותך, אדוני הכומר! — בשלושה קווי-סלפון לכל סוויטה.

למה הן בוכות

יש לי חלום:

אני רובצת מול מכשיר-הטלוויזיה בעת ההכנות לוועידת-הדמו-קרטים באטלנטה, ומתחילה להעביר ערוצים — הנשיא לשעבר ג'ימי קרטר מדבר על ג'סי ג'קסון, הסנאטור אדוארד קנדי מדבר על ג'קסון, מייקל דוקאקיס מתראוין על ג'קסון, קיטי דוקאקיס מתראינת על ג'קסון, מושל מדינת ניו-יורק מריו קומו מדבר על ג'קסון, ג'קסון מדבר על ג'קסון, ג'קסון נואם, שוב ג'קסון נואם, נשים בקהל של ג'קסון בוכות, צווחות "ג'סי!", שוב ג'קסון נואם, שוב הן בוכות.

למה הן בוכות כשאתה נואם? "שאלתי את הסופר-סטאר, שישב לצדי בגודל (מרשים) טיבעי, "מה ההתרגשות?"
 ולפעמים אני בוכת, "הוא הפתיע אותי, זה מפני שאנחנו חייבים לה רגיש ש אנחנו פועלים. אנחנו חייבים להרגיש כדי לחשוב ולא לחשוב כדי להרגיש... כלומר: לא להחליט שכן וכך אני צריך להרי-גיש וזה-היה. האמת היא שהנושאים האמיתיים בחיינו בוקעים מהלב, לא מהראש — אלא מהלב. אם דברים יוצאים מפיה של אשה שאלה אני נמשך, שאיתה אני אוהב, אני לא בודק את מידת ההיגיון שבהם במחשב, אחרת הייתי ניגש למחשב ומזמין לעצמי כלה מיועדת: גובה, מישקל, השכלה, צבע-שיער, צבע-עיניים. לא כך מתנהלים החיים! אם אנחנו מרגישים טוב בקשר לאדם מסו-יים, או בקשר לנושא מסוים, אז זהו הדבר החשוב ביותר, זה מה שחשוב."

סון קיבל את פניו בגרביים, נראה עייף. סטיב התחיל להתנצל על השעה המאוחרת. "זה בסדר", ענה ג'קסון ברצינות תהומית, "באוירה של משבר, הכל מותר..."

התחיל להתפתח דיון מרתק. ג'קסון, תשוש, נשמע פחות מבוקר מאשר במשך היום, הרבה יותר רגשי, הרבה יותר פגוע מהמימסר היהודי, לטיעונו התלוותה לעיתים נימה נאיבית. ליליאן הראתה לו תמונות משותפות שלי ושל, של ג'קלין ושל, של יוסף ושל. לפני שהספקתי להגיב, התמונות כבר לא היו: ג'קסון, בתנועה וריזה, זרק אותן לאחד מתיקיו האישיים.

בסביבות 1 בבוקר התחילו הפרידו.

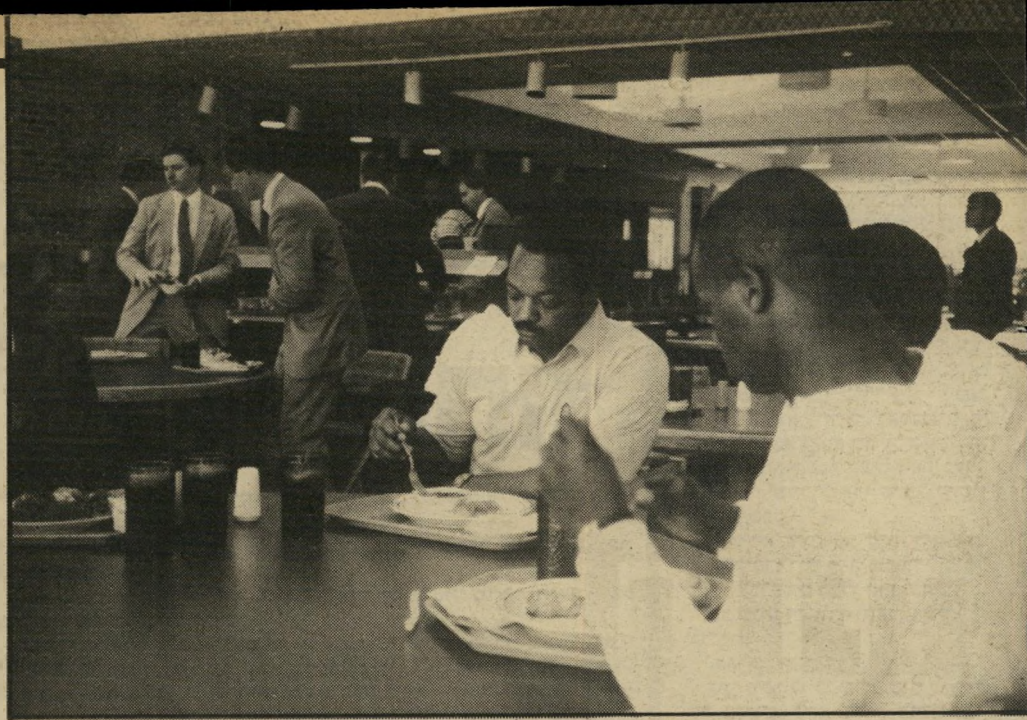
שלו.

ליליאן לקחה את הכרור. אני נקי ראיתי לחרור. ג'קסון היה שרוץ על מיטתו, התכונן בחדשות. התחלנו לסכם את הראיון, להחליף רשמים.

הסברתי לו את מיבנה המימסר הייחודי בארצות-הברית, הטלוויזיה רע, שה, ג'קסון שידר מין אווירה של פרידו. נפרדתי ממנו.

בלילה, אחרי שתי מסיבות קוקטייל שבהן הצטרף אלינו סטיב, בעלה של ליליאן, הסתקרן סטיב — מהבולטים ורבייה-השפעה שבין יהודי ארצות-הברית — ובקש לפגוש את ג'קסון. השעה היתה 11 בלילה. ג'קסון אף שב מארוחת-ערב חגיגית שבה נאם. הוא קיבל את כולנו.

נכנסנו לחדר בלבוש אלגנטי. ג'ק-

ג'סי ויוסף בקפטרניה (מאחור: אנשי השרות החשאי) מאז רצח רוברט קנדי

"אִי־הֵבֵנוּ עִם יִשְׂרָאֵל וְהִיְהוּדִים הִזִּיקוּ לִי בְּדֶרֶךְ לְבִית־הַלֵּב"

עמי. בשביל מה צריך להתווכח על זה? זה פורסם, ולמחרת כבר זרקו אבנים על האוטובוס שלנו. לעולם לא אשכח זאת.

אחרי-כך נפגשתי עם טדי קולק, ביקרתי בגדרה-המערבית. אמרתי משני צדדי המיתר את אותו המישפט: "הישראלים ראויים לביטחון, ואילו הפלסטינים ראויים לבית". זה חשוב לעשות שלום עם אויבך, לא פחות מאשר לקבל תמיכה מחברך.

● **בעניין השואה, מייחסים לך את ההתבטאות הבאה: "נמאס לי לשמוע מהשואה..."** זהו עיוות הסרימול מבחינתי, ואני יודע כמה זה מפרע לבני-עמך. לעולם לא נמאס לי לשמוע על השואה או על העבדות. שניהם ברוטליים. אני חי יומיום עם זה.

הבנים והבנות של קורבנות השואה והעבדות צריכים להיות בידה ולדאוג שזה לא יקרה שוב.

אם רוצים לשפר את האווירה, אי אפשר להסתכל כל הזמן אחורה. צריך להחליט לסלוח כנקודה מסוימת.

● **במבט לאחור, נסה לנתח: כיצד נוצרה המתיחות בינך לבין ישראל, בינך לבין העם היהודי?**

אני באמת לא בטוח, תני לי לחשוב: לפני כמה שנים הוזמנתי לפגוש את מנהיגי אש"ף. חשבתי שזהו צעד נכון. חונכתי על פי דת ותרבות, שאם אתה אוהב את אויבך — אתה עשוי לנטרל אותו. אם אתה כן עם עצמך לחלוטין — אולי תמצא שעשית משהו שהפך אותו לאויבך. לעומת זאת, אם אתה עקשן — אתה רק מחריף את המצב.

אז נסעתי ב-1979 למדינת-ערב ולישראל. לישראל נסעתי לא מפני שהוזמנתי, אלא על פי רצוני. היה איוה יהודי (עורך של עיתון יהודי בארצות-הברית ששמו פיל בלייזר) שהבטיח לי שהוא יארגן את הטיול עבורי, יפגיש אותי עם מנהיגי ישראל, האמנתי לו.

כבר כשהגענו לישראל, הסתבר לי שהוא הציג עצמו כסגן יושר-בדש המישלחת שלי, מה שהיה שקר גמור. הוא היה רק סוכן-נסיעות עבורי. אני זוכר ששהיתי שם יומיים וחצי. סיירנו בירושלים: במוסיאונים, במיקר-שם.

כששבנו למלון, פרשו "הסוכן" וחב-

ג'קסון, איש גדול, מעמס על צלח' תן מכל טוב. אחרי-כך ניגש אל צלחת ענקית, עמוסה בעוגיות אמריקאיות, עומד ליד החלון אִל־ההרצל, משקיף נכוחה ולועס את העוגיה: "בוורג'יניה ייסדתי את..."

יוצאים מהקפטרניה — עוד עיתון נאים. נוסעים בחזרה למעונות-הס' טורנטים. ג'ונתן, ג'קלין, מורטון ואיס' טר משחקים בכדור שליליאן קנתה. יוסף, נרגש מעט, מבקש להתבודד עם אביו.

ג'קסון שב מהמעונות, מושיט לי את ידו ונכנסים למכונית, כדי להתחיל בראיון. הוא נראה נרגש מהמאורעות המישפחתיים.

אנרגיה חייתית

ב **עת הראיון**, הוא מקפץ מצד לצד — כמויות מפחידות של אנרגיה. הרגל שלי מתמלאת בסימנים כחולים. כשצפיתי בו בטלוויזיה, שמתי לב שהוא חוזר מרי פעם על מישפט מסוים, כאילו הוא שבוי בקיסמו.

אחרי שהות אינטנסיבית בחברתו, הבנתי מדוע: ג'קסון נהנה לנסח ניסוחים מבריקים, הוא בא להתמודד עם בעיות, וכשניסח פריילשונו הוא כלי-בכו, הוא פשוט מתאהב בו, נשבה בקיסמו.

הוא אמן המילים, משחק בצורה מבריקה עם מילים, עד כדי עיוות המציאות. אולם המגנטיות שלו והאנרגיה החייתית שהוא מקרין פועלים על רגשות השומעים, ומנטרלים אותם מלחשוב בו ברגע, לנתח את נכונות דבריו.

יש לי חשד שג'סי ג'קסון, המגנן כלי-כך על רגשות האדם, העושה מניפולציות פנטסטיות ברגש, הוא אדם רציני ל להפחיד, המשחק במודע עם הרגש (של אחרים). זהו, להערכתי, קיסמו, סוד כוחו, סוד הצלחתו. לכן הוא כלי-כך מבריק.

קשה היה לראיין את ג'סי ג'קסון. בשטף ניסוחיו היה קשה מאוד להגיב שאלות, לכוון את השיחה. ג'קסון לא אהב את "הפרעותי", ונוצר מין מתח סמוי בינינו.

ג'קסון ייחס חשיבות עצומה לראיון זה לגבי יחסיו עם ישראל והקהילה היהודית, ולכן היה לו חשוב שנכנסה את כל הנושאים החשובים לו.

הסקרנות בקרב הקהילה היהודית בארצות-הברית לגבי הראיון, אכן הייתה רבה. בלילה הקודם קיבלתי שיחות-טלפון: "אל תשכחי לשאול אותו..." תגידו לו..."

לקראת סוף הראיון, חבש לפתע את כובעה השחור של ליליאן. משראה שהיא עומדת להנציחו, מייד הורידו. איש זהיר, ג'קסון.

משהגענו למלון, האווירה בינינו הייתה מאוד רגשנית. ג'קסון, שלקח את הכרור של ליליאן כדי לחתום עליה לצד חתימת בנו, ביקש שנבוא לסוויטה

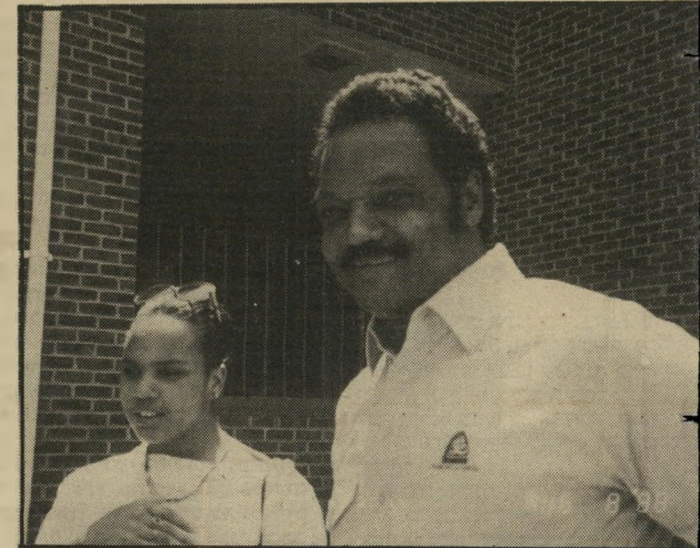
"כלי-כך מוזר איך עניין כזה רציונלי הופך לריגשי. איך אסביר לך? כואב נניח שאני מאוהב בך, ואת בוגדת בי: קל לי יותר להאשים את הגבר שעזמו בגדת בי מאשר אותך, את מבינה?"

אם אני מבינה, אני שותקת והרברנד מתחיל לחנך אותי: "תפסיקי לעשן כלי-כך הרבה: זה לא בריא!"

נוסעים לאכול בקפטרניה. בפתח אורבים עיתונאים מקומיים. עד שאני יוצאת מו-מכונית, ג'קסון כבר בעיצומה של מסיבת-עיתונאים מאולתרת בתוך הקפטרניה. ליליאן ואני סופרות קלור-יות.

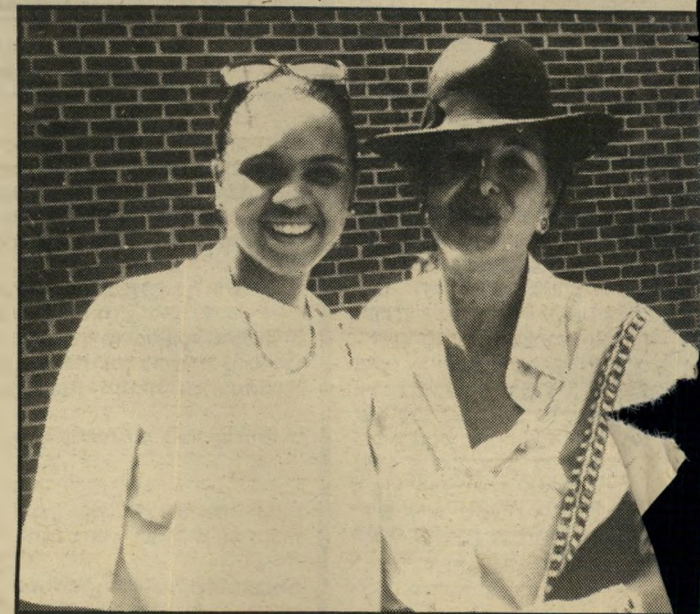
המילחמה בין איראן לבין עיראק הס' תיימה. אחרי שמיליון אנשים מתו, אחרי שחיים כלי-כך רבים כוזבו... זה ממחיש שלא ניתן לסיים שום עימות, שום אי-הבנה, ללא משאומתן ישיר. כשיש לך כוונה על הורע, הטיפול היי שיר והאינטנסיבי ביותר כאילו מטרה את הדם..."

המצלמות עוברות, כולם מביטים. אנחנו מרברים על הפגישת, יום קודם לכן, עם השגריר הישראלי, "זאת היתה פגישה חשובה. הסכמנו שלא להס' כים..." מספר לי ג'קסון ומביט לי הישר בעיניי.

ג'סי עם ג'קלין

כשביקרתי ביד ושם, נזכרתי בגורל השחורים..."

ליליאן שלום עם ג'קלין

לכנים במדים שמרו עליהם עם כלבים..."

ג'סי ג'קסון עם דפנה ברק, אמו של שלמה היתה שחורה"

עיראק ואיראן היו צריכות להחליט ומכאן — להתקדם! ישראל ומצריים החליטו: אילו הייתי מתחיל לנהל חשבונות עם כל מי שהשמץ אותי או את אנשיי..."

אני הוזמנתי לירדן. ביקרתי בישר-אל לא על פי הזמנה, אלא על פי מישאלה, רציתי לנסוע לישראל.

כשהגשתי רונלד רגן נסע לבית הקברות בביטסבורג, בעת ביקורו בגרמניה, על אף מחאות ממשלת ישראל והקהילה היהודית פה, לא קרה כלום. מדוע? מפני שהוא נשיא ובוורדי חשבו שלא כדאי להתעמת עם נשיא.

● **צילמה: ליליאן שלום**

רו מהמישלחת. זה פורסם ונוצר רושם, כאילו איננו מסוגלים לשמור על קבור צה מאוחרת.

אני זוכר שביקרנו במוסיאון של השואה (יד ושם). ראיתי שם תמונות מועזות כאלה. אבל אני ראיתי תמונות כאלה קודם לכן, בצפון-קרוליינה, שם גדלתי. שחורים היו חותכים את הדשא, ולבנים במדים היו שומרים עליהם עם כלבים.

הבעתי זעזוע. אותו האיש התחיל להתווכח איתי: "אבל השואה היא אחת ויחידה!"

לגבי, יש הרבה משותף בין השואה לבין העבדות, בין גורל עמך לבין גורל

(המשך מעמוד 15)

את יודעת שרגן פתח את מסע הבחירות שלו במסיסיפי, כששני יהודים נהרגו? ממש עיתון לפתוח מסע בחירות? אבל הוא עמד אז להיבחר כמועמד המפלגה הרפובליקנית לנשיאות, אז סלחו לו. כשם שניתן לסלוח

לרגן, ניתן לסלוח גם לשחור. רגן לא עמד ומתח למען ישראל, כשם שאני מחיתי? יש לנו וליהודים ולשחורים גורל משותף: מחנות הריכוז של הגרמנים היו כחברים בין ההרים, כך שלא יבחנו בהם. בסוף מלחמת העולם השנייה,

הם התחבכו וקברו ביחד את המתים בבוכנוואלד. פעלנו ביחד! יהודים ושחורים פעלו רבות ביחד. אחד מחבריי הטובים, רבי האשי, תמיד מזכיר לי שמה התחתן עם ציפורה, וציפורה היתה שחורה! אמה של שלמה היתה שחורה! כל הדברים

האלה צריכים לאחר אותנו יותר מאשר להפריד בינינו!

● **מייחסים לך התבטאויות שהפרידו בינינו. למשל: "הצי יונות היא הרעל המפעפע ביהדות! כך אמרת?"**

כן, אמרתי זאת, אבל את חייבת להבין את הרקע לדבריי. אני רואה את היהדות, ראשית כל, כדת. הציונות — זהו החלק הפוליטי. אין זה אותו הדבר. הדת חזקה יותר, גדולה יותר. הסיפור שאני בדרך-כלל מספר בהקשר זה הוא על דויד ובת-שבע: דויד התאהב באשה הזאת, שם עליה עין. הוא הצטרף לחשון איד לשלוח את בעלה למלחמה, שיהרג, כדי שיוכל להשיג את בת-שבע.

איש לא הרים את קולו. היה קשר של שתיקה. דויד היה פופולרי, מוסיקאי, מלך: כולם סבלו זאת, שתקו. עד שנתן התעורר ושאל: "דויד, מה שלומך?"

„נהדר!“ השיב דויד. נתן סיפר לו על בחור שיש לו עדר של כבשים, והוא עושק מישוה עני ולוקח לו את כיבשתו היחידה. „אוי, זה נורא!“ מחה דויד.

„אבל זה אתה!“ השיב לו נתן. „יש לך הרמון מלא נשים, ואתה שולח אדם להיחרג, כדי לגזול ממנו את אשתו היחידה!“

אין מרינה בעולם — שום מרינה! — הגדולה כיהדות. זהו ההקשר של ההתבטאות הזאת. ההצדקה לציונות היא היהדות. הדת היא הקשר עם האלוהים.

אני זוכר שבימי מלחמת-ויאטנאם, אמרנו: „זהו המדינה שלנו! הרגל שלנו!“ אם נושא הוא נכון, הוא לא חייב להיות פוליטי. בסופו של דבר, הוא ייהפך למתח פוליטי. יש מתח כזה ביני לביןך כעת, כמראיין-מראיית. זה לא שיש לך משהו נגדי, זה לא שאת לא אוהבת אותי...

● **ההסבר הזה עדיין לא מצדיק את התבטאות כזאת חריפה. אזלי לא ניסחת זאת כראוי?**

כן, את צודקת. אבל אנשים מכינים מה שהם רוצים להבין. כשאנשים רוצים להאמין שמישהו לטובתם — אז הוא לטובתם. וכשהם לא רוצים — אז לא.

● **יד על הלב, איך הזיקו אי ההבנות שלך עם ישראל והקד הילה היהודית בדרך לבית הלב?**

אין לי מושג, אינני יודע, באמת. זה הזיק. אבל אנשים צריכים לדעת לסלוח. זה כמו לאמר על זונה שהיא חוטאת, אבל אי-אפשר לעסוק בזנות לבר, ללא שותפים. אנשים שאינם יודעים לסלוח — למחרת השולחן מתהפך...

● **מה אתה עושה מצידך, כדי להסיג את המתיחות עם ישראל והקהילה היהודית?**

נפגשתי ביום ראשון (שעבר) עם שגריר-ישראל בארצות-הברית, משה ארז.

אני נותן לך את הראיון הזה, ולכן כל-יך חשוב לי שנכסה את כל הנקודות.

נפגשתי עם אדגר ברונפמן (נשיא הקונגרס הציוני), אני בקשרים עם פיטר שטראוס (נמנה על הקהילה היהודית בארצות-הברית והשתתף כפי גישה עם ארז).

● **מדוע בחרת להיפגש דויד קא עם ארז, ודחיית את ההציג עות להיפגש עם נציגי האירגון נים היהודיים בארצות-הברית?**

רית? מפני שארז הוא שגריר-ישראל, הוא מייצג את ישראל. יש פה כל-יך הרבה אירגונים יהודיים, שאם אתה נפגש עם אחד, השני נעלב... אני גם לא באה כמה כוונתם חיובית. אחרי הכל, נפגש עם אנשים שאתה רצוי אינך נלחם כדי לעשות לעצמך

● **איזה טענות יש לך יהודי ארצות-הברית?**

את יודעת כמה עשיתי למען יהודים? מעולם לא קיב

(המשך בעמוד 16)

העולם הזה 2659

מונולוג של ג'סי ג'קסון:

זיכרונות של ילד שחור

ה מאוד מרגש עבורי, לקחת את הבן הרביעי שלי (יוסוף) לבית הספר בווייג'יניה. אני מאוד נרגש. אני לא יכולתי ללכת לבית-הספר הזה בגילו. גם אשתי לא יכלה. רק לבנים יכלו ללמוד שם אז. לנו, לשחורים, הכניסה היתה אסורה.

זיכרון חזק מהילדות שלי: אין לי רק זיכרון אחד, אלא הרבה. היתה לי ילדות טובה, אבל רצופה בשלטים: „רק ללבנים!“ בכל מקום שאליו הגעתי — תחנות-אוטובוס, כנסיות, תיאטראות, בתי-ספר — היו שלטים כאלה.

לא! לא קיבלתי זאת בטיבעיות. ידעתי, עמוק בתוך תוכי, כי יבוא יום ואשנה זאת.

כן, עכשיו אני נזכר בתמונה מהילדות: אני זוכר איך עליתי לאוטובוס עם אמא שלי, ורציתי לשבת ליד הנהג, כדי לראות את הנוף. לפתע הנהג עצר וביקש ממני לקרוא מה כתוב על השלט (השלטים הורו אז שקידמת האוטובוס מוקצית ללבנים בלבד).

הייתי אז בן 6, 7. אמא התחילה למשוך אותי לאחורי האוטובוס. מחיתי: „אבל ילדים אחרים יושבים כאן!“

האם חשתי אז השפלה? לא הבנתי בדיוק מה זה. נותרו בי ההשפלה, ההרגשה להיות דחוי. זאת היתה דחייה נגד חברה שלמה.

עכשיו, כשצפים הזיכרונות, אני זוכר איך אבא שלי, שלחם במלחמת-

מתי קרתה נקודת-המיפנה? מתי החלטתי שאני יכול להיות חופשי? זה קרה, כשלמדתי באוניברסיטת אילינוי. אז כבר יכולתי ללכת לבית-ספר יוקרתי, כמו זה שאליו שלחתי את יוסוף היום.

פתאום גרתי ביחד עם לבנים. לעולם לא אשכח את חגיגת-המולד באותה השנה — 1959. זה היה רגע-המיפנה: הייתי בחופשה בבית, והייתי צריך להכין עבודה לאוניברסיטה. הלכתי ל„סיפריה של שחורים“ ונתתי לספרנית רשימה ביבליוגרפית.

הספרים ברשימה לא נמצאו בסיפריה. הצטרפתי ללכת ל„סיפריה של לבנים“. הספרנית נתנה לי פתק לספרנית שהיא הכירה ב„סיפריה של הלבנים“. בפתק היה כתוב שאני מיקרה מיוחד.

נפתח ה„סיפריה של הלבנים“ עמד שוטר. נאמר לי, שאקבל את הספרים כעבור 60 ימים מינימום.

נדהמתי: „זה לא יעזור לי! אני צריך את הספרים בחופשה, עכשיו!“ איש לא התרגש.

הצעתי שאקח את הספרים למרתף ואקרא בהם, כך שאיש לא יבחין בי. אמרו לי שאני עלול להיאסר.

חשתי בכזה כאב חריף, כזאת דחייה! אני זוכר איך עמדתי אז מול הסיפריה וכאבתי. לא הייתי מודע אז לקיומם של נגדי ומנהיגים אחרים. הרגשתי התפוצצות איומה, כאילו אני הולך להתפוצץ.

שבתי לאוניברסיטת-אילינוי, לשחק כדורגל. כל זה קרה בדצמבר (1959). בפברואר 1960 נעצרו שני סטודנטים על „עבירה“ דומה. אחר-כך אירע אירוע דומה במקום אחר בארצות-הברית. את מבינה? סטודנטים בשלושה מקומות ברחבי אמריקה היו מוכנים לכך, מבלי שהיה כל תיאום מוקדם בינינו. זה היה מוזר, אבל זה היה סימן שהגע הזמן, הגיע רגע-המיפנה!

חוש-הצדק שלי התעורר אז. לפתע גיליתי בעצמי גם כושר-מנהיגות. ללבנים תמיד היתה רציונליזציה, למה צריך לשמר את המערך בין שחורים ובין לבנים. לכן עד היום אני דוגל בכך שבתוך מדינה חייב להיות חוק אחד לכולם! חוק לא צודק הוא חוק הנחקק על-ידי מעבר עבור רבים.

אחד הערכים החשובים לי ביותר הוא — זכויות האדם.

● „אני בוכה!“

מתי, לגבי, עבדות? זה כמו השואה לגביכם. השחורים היו נחותים, לעומת הלבנים, כפי שהיטלר ראה את היהודים.

את יודעת שאחרי היהודים, היו השחורים הבאים בתור אצל היטלר? הם היו „מיספר 2“!

סבתא שלי נהגה לספר — ואלה סיפורים שהתגלגלו במישפחה — איך נהגו בעבדים גרוע יותר מאשר בחיות, איך הם עבדו שעות על גבי שעות בשדות ופחדו לעזוב את מקומם אפילו לדקה. כשהאזנתי לסיפורים האלה, תמיד נזכרתי במשה שיחרר את העבדים הישראליים ממצוריים. ליהודים במצוריים למחות היה מה לאכול, מה ללבוש. והיה להם כבוד עצמי.

מתי, להערכתך, אהיה נשיא ארצות-הברית? זה תלוי בך ובשכמותך, איך תכתוב, איך תדווחו. האמת היא שאני לא יודע.

מהו סוד הצלחתך? הכישרון הדיפלומטי, הכישרון הפוליטי שלי, באו לי במאמצים, בכאב. למדתי איך להישדר. שום-דבר לא בא לי בירושה. כשאני נאבק למען עשייה חיובית, אני עושה את המקסימום, נותן את מיטבי.

אני אוהב אנשים: אוהב ישראלים, אוהב פלסטינים, בוכה על הילדים של שניהם.

אני בוכה על העבר, בוכה למען העתיד.

אני משתמש רבות בפועל „בוכה!“ בוכה! ובכן, לפעמים אלה דמעות של שימחה, לפעמים אני מתפעל ומודה איך אלוהים העניק לי את הזכות לשרת.

כשהייתי קטן? רציתי להיות כבאי-אש, מפני שלא נתקלתי בכבאים שחורים. אחר-כך רציתי להיות שוטר, מפני שלא ראיתי שוטרים שחורים, אחר-כך רציתי להיות אתלט מיקצועי, אחר-כך...

ג'סי ג'קסון

„אבל ילדים אחרים יושבים כאן“

העולם השניה, נאלץ לכסח את הדשא אצל גרמנים באמריקה. הוא נהג להתלונן: „כמה זה נורא! איזה חוסר-צדק! אחרי שנלחמתי נגדם באירופה, אני צריך לשרת אותם באמריקה...“

הורי רצו שאזכה בהשכלה. הם החדירו בי את המודעות שאם לא אלמד — אני עלול לסיים בכלא.

האם החדירו בי תיקוונה! כמובן, הם נתנו לי הרבה תיקוונה. הם לימדו אותי שהמצב אינו מעיד על כך שמישהו לא כשורה בי, אלא בחברה! רק המוסר והצדק מצדיקים שפיטת בני-אנוש. ידעתי, כל העת ידעתי, שבסופו של דבר המוסר והצדק ניצחו.

● „הרגשתי זאת על בשרי!“

שגדלתי ונעשיתי ספורטאי, התעודדתי. יש משהו מקסים בכך שיוסוף, בני, הולך לשחק בייסבול. הוא יתחרה בשחורים ובלבנים,

תמרורים

הנכד החמישי

נולד ♦ בלונדון, לשרה ("פרגית"), הדוכסית מוורק (28), ולבעלה, אנדרו, הדוכס מוורק (27), השלישי בין ארבעת ילדיה של מלכת אנגליה, ילד הראשון, בת. בכך העניק הנסיך אנדרו, המשרת בדרגת סגן כטייס מסוק בצי המלכותי, את הנכד החמישי למלכה אליזבת השנייה.

הקצין הגרמני

סיים ♦ את שירותו בישראל, אברהם (אלוף-מישה) רייטמאר קלנר (48), הנספח הצבאי הגרמני בארץ זה חמש שנים וזמן סגל הנספחים הצבאיים של 19 הארצות המואמנים בישראל. קלנר, נציגו של הצבא הגדול ביותר במערב-אירופה (כחצי מיליון חיילים, 5000 טנקים, 700 מטוסי-קרב ו-24 צוללות) הוא איש צבא-הקבע הגרמני זה 27 שנים, המתגאה בכך שהיה בצעירותו מ"פ בשירותו ולאחר מכן מדריך בבית-הספר לפיקוד ומטה (פו"ם). לדבריו שמח מאוד כאשר בתו, קורנליה, עמדה על כך שתלמד בעת שהותם בארץ בגימנסיה תל-אביבית (הרצליה), שבה אף עברה את בחינות הבגרות בעברית.

המאמן הנצחי

נחוג ♦ בתל-אביב, יוסף-הולדתו 70 של יהושע רוזין, מר כדורסל, מי שהיה במשך 35 שנים מאמנה של מכבי תל-אביב. רוזין, יליד אלכסנדריה (שבה נשא אביו, סוחר מזון ארצישראלי, שגורש עליידי התורכים מן הארץ בימי מלחמת-העולם הראשונה, את אמו, מגורשת ארצישראלית אף היא), גדל בתל-אביב הקטנה, עסק בכדוריד ובטניס עד שגילה את הכדורסל, ענף שבו ימשיך גם בשנתו ה-71, כמאמן אליצור נתניה.

הביל"ויית האחרונה

נפטרה ♦ בגיל 93, צלה שוהם, אלמנתו של עורך-דין צמרת ובת אחת ממישפחות הביל"ויים הידועות (מישפת פיינברג, מייסדי ראשוני-ציון, גדרה וחררה). שוהם, ילידת יפו, עסקה בפרנסות כמעט עד יומה האחרון, נודעה בפעילותה רבת-השנים בנושא שיוויון הזכויות לנשים. היא היתה אחותו של איש ניל"י האגדתי אבשלום פיינברג (ששרידי גופתו התגלו, אחרי מלחמת ששת-הימים, בפיתחת-רפיח) ואמם של תמר אשל, אלמנת שגריר ישראל בקנדה ולשעבר ח"כית המערך ודויד שוהם, לשעבר מנכ"ל הבנק הכנסי (של רוטשילד).

הקיבוצניק המשורר

נפטר ♦ בעין-חרוד, בגיל 75, זרובבל גלעד, משורר (בצל התא נה), סופר ועורך (ביטאון הקיבוץ המאוחד מבפנים). גלעד, יליד בסרביה, שי באיור-הספר בין רומניה לרוסיה, היה אב לשלוש בנות ומחברם של 27

גלעד, בבנם הפלמ"ח, 1951
הסתר בצל התאונה

ספרים (מהם 17 סיפוריים) ונודע במיוחד כמחבר הימנויה-פלמ"ח (מס"ב "היום הסער").

העולם הזה 2659

מוריס רג'ואן העיד נגד שותכיו לעסקים השחורים. יגאל לביב מסביר מדוע

כבודו של ליברל או "אני לא מלשין!"

להרשעת הלפרין, מייסדו ושלטו של בנק צפון-אמריקה, שנתפס בירי בנק ישראלי

אני לא מלשין. אך כשניסו להלביש עלי שאני גנבתי 1.3 מיליון דולר, החלטתי שלא ארשה שאנשים יוציאו את עצמם מהבוק ויכניסו אותי.

אני אדם מכובד. חבר מועצת-העירייה מטעם המפלגה הליברלית. אני לא יכול להרשות לעצמי שירשיעו או תי בגניבה.

הלפרין היה החבר הכי טוב שלי

נאשמת מונסה
מה היה בתוך השחור?

ליום, ולא עליידי המיטרה. מאז התמוטט הבנק באוגוסט 1985, טרם פירסם בנק ישראל את מסקנות הבדיקה שערך לגבי הסיבות לנפילה. עד היום כיסה בנק ישראל כ-80 מיליון דולר מחובות הבנק, מכספי משלם-המיסים.

בחיים, והרסה מונסה ידידה קרובה מילים אלו, שנאמרו עליידי מוריס רג'ואן בשעת עדותו בתחילת המישפט נגד יהושע הלפרין, נאמרו בהתרגשות בולטת. נרגש או לא, מלשין או לאו — בלעדי עדותו לא יכלה התביעה לקנות

עד רג'ואן (בהלוויית אשתו גוהה) יוציאו את עצמם מהבוק וירשיעו אותו...

Hotel St. Gotthard
Zurich

Hotel St. Gotthard
Zurich

Hotel St. Gotthard
Zurich

Hotel St. Gotthard
Zurich

Hotel St. Gotthard
Zurich

Hotel St. Gotthard
Zurich

קטע ממכתב-ההסכם עם הלפרין
אני מאשר קבלת 500 אלף דולר...

האמריקאית-ישראלית של שטרן והלפרין, וקנה בכספים חוזה באוסטרליה. את הכספים לבנק החזיר, את הכספים מאז לבוא לישראל.

אחרי נפילת הבנק לא היו בידי ה"חוקרים שום מימצאים. מונסה והלפרין שתקו. רק כאשר הסכים שטרן לעסי-קטיעון נשברה מונסה.

שטרן נידון לשש שנות-מאסר ולי-קנס גבוה שלא שולם.

מייד כאשר נתן שטרן עדות נגד מונסה, החל מוריס רג'ואן (כפי שהעיד בבית-הדין) בהכנות לנסיעה.

הוא נפגש עם הלפרין ותיאם עימו גורסה. הוא קיבל ויזת-תושב לקנדה, וכאשר שמע כי גם מונסה חתמה עסקת-טיעון, יצא לנמל-התעופה ב"נגוריון."

הוא מסר את מיוזרותו, אך נעצר כביקורת הגבולות, אחרי התראה מוקד-נות של המיטרה, שחשדה כי יברח.

מיזודה
עלומה

הוא הובא מייד למישרי היחיד-דהאציז לחקירות-התאונה ונח- (המשך בעמוד 20)

יש אלפי מחלות תורשתיות, ורבות מהן אינן ידועות כלל. דרושות בדיקות שחימשכנה שנים. כרגע יש בארץ רק

בצער תלדי בנימ

גילה של האם בזמן הלידה. רק אחת מכל 1800 נשים בגיל 20 תלד תינוק מונגולואיד. בגיל 32 היחס הוא 1:600. בגיל 35 — 1:400. בגיל 37 — 1:200. בגיל 45 — 1:18.

בדיקת מיישפיר, המגלה עובר חור לה, נערכת בארץ בחינם, אבל רק לנשים מעל גיל 37. מחירה של בדיקה פרטית: 1000 שקלים.

קול פנימי

אסתר (שם בדוי) היא אחת מאותן נשים שנפלו קורבן להחלי טה זו. את סיפורה הביאה אילנה אלון בהעולם הזה (28.5.80):

חודשים אחדים לפני יום-הולדתה ה-37 הרתה אסתר. לפני כן ילדה שלושה ילדים בריאים, ותינוק שמת סמוך ללידתו.

תחושותיה הנפשיות בעת ההריון היו קשות. קול פנימי, טורדני, מציק, רמו לה כי עוברת אינו בריא. היא ביקשה להיבדק, בתל-השומר סירבו לבצע את בדיקת מיישפיר בטענה הגילאית.

אסתר נכנעה לבירורקורטיה. חצי שנה אחרי כן ילדה תינוקת מונגולואידית. היא עזבה את בית-היולדות בכעסה, כשהיא מסרבת לקחת עימה את התינוקת.

"זו ילדתך ועליך לדאוג לה", הב-

עליפי ההלכה רשאית האשה להפסיק את ההריון רק עד ליומו ה-40. בדיקת מיישפיר נערכת החל מהשבוע ה-16 להריון. ההלכה אינה מצליחה למצוא פיתרון לבעיה זו.

בדיקת סיסיהשלייה, הדומה במהותה לבדיקת מיישפיר, עשויה לעזור לנשים החרדיות. זוהי בדיקה חדשה, דגימה עוברית נלקחת מהנרתיק, ולא

ולחצוץ בהם. אחרי כן הוא מתעורר, חדל לאכול, אינו מחייך. פיגור שיכלי מופיע זמן קצר אחרי תחילת המחלה. תוחלת החיים: ארבע שנים.

המחלה עוברת בתורשה. אם שני ההורים נושאים גן לטייזקס, קיים סיכון של 25 אחוזים שהילד שייוולד יהיה חולה. כאשר רק אחד מבניהם נושא את הגן הפגום, קיימת אפשרות

אלכס ליבק, חושות

אם טלילה שפר

מה הייתי אני עושה?

שעבר בירושה, אלא ליקוי שנוצר בשעת היות העובר ברחם אמו. 20 אחוזים מכלל מיקריהמוות של תינוקות וילדים נגרמים ממחלות אלה. למרות זאת מבוצעות בארץ, בחינם, רק בדיקות מעטות, האמורות לגלות מומים מולדים ולמנוע לידת עוברים פגועים.

יצרים חזקים מעוררת טלילה שפר, המבקשת להמית את בתה יעל, החולה בטייזקס. יש הרואים בה אם מסורה, סובלת, שאינה מסוגלת לעמוד בפני יסורי ילדה.

יש הזועמים על אנוכיותה. העניקי מכוחותיך לילדה עד שתמות בעצמה", הם אומרים.

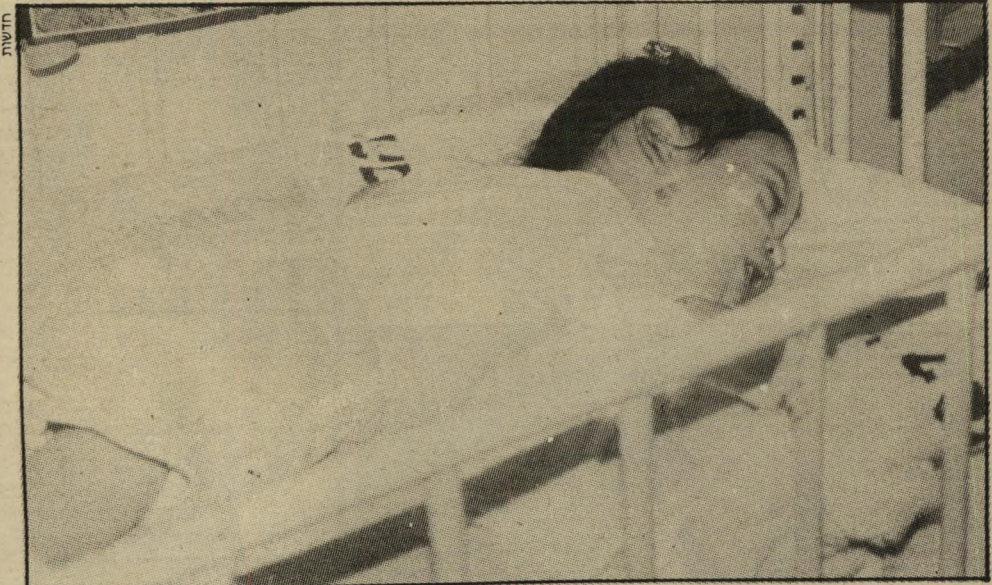
כך או כך, טלילה שפר כיוונה את תשומת-הלב אל המחלות הגנטיות התורשתיות והמולדות.

קורבן-טייזקס ערן שחם, האם מתים מזה?

לה החרשותית, מבוצעות בדיקות המור ניות.

הטייזקס התגלתה והוגדרה בתחילת המאה עלידי שני חוקרים, טיי וזקס. מכאן שמה. המחלה, שזיאת הפרעה בחילוף-החומרים בגוף, גורמת להרס של מערכת-העצבים אצל ילדים. הילד הנפגע נראה בריא לחלוטין עד גיל שישה חודשים. עם הופעת סימניה הראשונים של המחלה מתחילה הידרדרות כללית, מהירה. הילד מאבד את כישוריו הגופניים, הוא מפסיק לחזול, אינו יכול לתפוס דברים בידיו

חושות

קורבן-טייזקס יעל שפר

מדוע זה לא התנהג?

הירו לה בבית-החולים. "נוכל להחזיק בה במשך חודש ימים, עד שתמצאי מוסד מתאים."

אסתר חזרה לבית הוריה, והניחה לקחה את הילדה לבית הוריה, והניחה אותה על הגג. למחרת בבוקר התגלתה גופת התינוקת. היא מתה בלילה, רעבה, ונוחה.

העונש על הריגת וולד הוא חמש שנים. אסתר גוללה לפני בית-הדין את סיפורה. התביעה לא ביקשה אף לא עונש של מאסר בפועל.

"אפשר היה למנוע את כל הסבל המיותר הזה עלידי בדיקה אחת קטנה", אמרה הסניגורית, נירה לידסקי.

באמצעות דיקור בבטן, אפשר לבצע כבד בשבוע העשירי להריון. התשובה ניתנת מיד. אין צורך להמתין שלושה שבועות, כמו בבדיקת מיישפיר.

חסרונה: אחת מתוך 100 בדיקות עלולה להסתיים בהפלה, לעומת אחת מכל 200 בדיקות מיישפיר, המסתיימת בהפלה.

שלא כמו הבדיקה לגילוי טייזקס, המבוצעת בחינם לכל דורש, הרי הבדיקה לגילוי תיסמונת-דאון נערכת בארץ בקמפנות רבה.

הגורם למחלה זו התגלה רק ב-1959. חוקר אמריקאי, לג'ון, גילה כי לילד החולה בתיסמונת-דאון יש שלוש כרומוזומים מספר 21, במקום שניים. לכן תאיהם של החולים מכילים 47 כרומוזומים, ולא 46.

גם לדתיות

אחד מבין 30 אשכנזים נושא את הגן. אחד מכל 900 הדיונות כתוצאה מזיווג בין שני אשכנזים עלול להסתיים בלידת וולד חולה.

בקנה נבדקים כל התלמידים בגיל 12. בארץ נבדקים בעליהן של נשים הרות. אם הגבר נושא גן פגום, נבדקת גם האשה. אם גם היא נושאת את המחלה, נערכת לה בדיקת מיישפיר, בחינם. כשמתגלה עובר חולה, מציעים לבני-הזוג להפסיק את ההריון.

הבדיקה מבוצעת בארץ מאז תחילת שנות ה-70. תחילה נבדקו רק אשכנזים. באחרונה התגלו ארבעה תינוקות חולים שהורים יוצאי-מארוקו. לכן נערכת הבדיקה, בחינם, לכל דורש.

לפני שהוחל בבצוע בדיקות המור ניות, נולדו כ-100 תינוקות חולים בשנה. בשנים האחרונות פחת מיספר החולים, אם כי לא נעלם לחלוטין. הנשים החרדיות עדיין יולדות תינוקות חולים בטייזקס. בשל מילכוד רפואי-הילכתי.

הברירה הטיבעית

ב-1978, כשהתחלנו בעריכת כת הברי קה לנשים הרות מעל גיל 37, היו שלוש מעברות שהיו ערוכות לביצועה. "אומרת עדנה אק שטיין, מנהלת התוכנית למניעת מומים מולדים במישרד-הבריאות. "היום יש שמונה מעברות, וכבר תתבססות שלוש מכונים נוספים. "בתחילה חשכנו שמיספר הנשים ההרות מעל לגיל 37 יפחת. לתדהמתנו

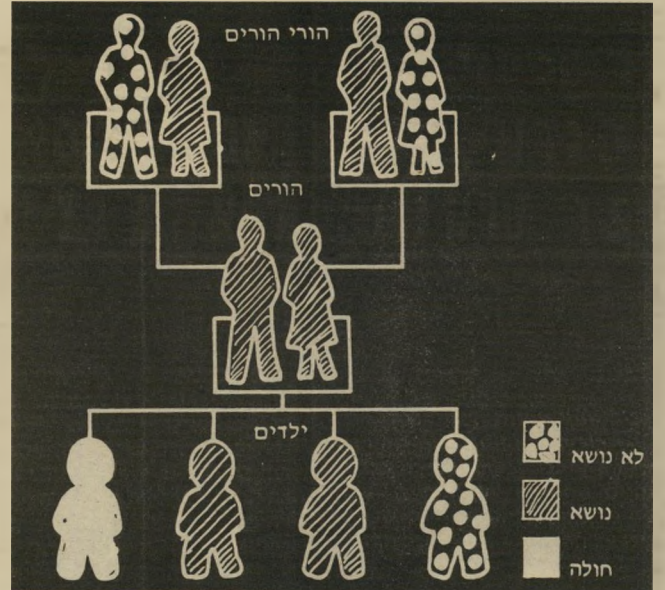
כדי לקבוע מראש אם כל עובר חופשי מהמחלות הידועות, 4 בדיקות, ולא כולן ניתנות לכל. שרה ליבוביץ מדווחת

צילום: צפורה העלם

קרתה תופעה הפוכה. מיספרו עלה. בשבועות האחרונים אני אף נאלצת לשלוח רגימות למעבדה בלונדון. "במצב כזה אי אפשר להוריד את גיל הנברקות. "באחרונה אנחנו בורקים אפשרות לפתוח את מעבדותינו לכל דורשת. הבדיקה תעלה רק 406 שקלים." גם הספינפידיה הפתוחה אינה מחלה תורשתית. היא פוגעת בצניור העצבי של העובר. תינוק חולה נולד משותק, וברור לכל מת סמוך ללידה. עד 1983, אחד מכל 600 ילודים נתגלה כחולה. ב-1983 החלו לערוך בדיקות המוניות לאיתור עוברים פגועים. בדיקתם, העולה לנברקת 50 שקלים, מגלה את ערכי החלבון העוברי ברמה. ערכים גבוהים מעידים על השתייכות האשה לקבוצת סיכון של 1:40 לגילוי פגיעה בצניור העצבי. מלבד שלוש הבדיקות לגילוי עוברים פגועים נסרקים כל הילודים בארץ כדי לגלות את מחלת הפני-לקטוריה. תינוק לוקה בפנילקטוריה כאשר שני הוריו נושאים את המחלה. בארץ

אינו שכיחות. או בלשונם של הגנטיקאים: גנטיקה היא המדע של הנדרי. בארץ ידועות מחלות רבות. זהו המחיר הבריאותי שמשלמת מדינה המקבצת אנשים מכל חלקי העולם. מדיניות מכולן, לא מבחינה רפואית כמו אנתרופולוגית, היא מחלת ה-MLD. מחלת מחלת ניוון מוח, כרוגמת הטיי-זקס. וזוהי שמצבו של החולה מתחיל להידרדר בגיל מבוגר יותר, בין ארבע לשש שנים. עד אז הוא נחשב ונראה כבריא לכל דבר. ההידרדרות היא מהירה, וסופה מוות. בעולם זוהי מחלה נדירה מאוד. הריגון אחד מתוך 40 אלף מסתיים בלידת ילד חולה. בארץ קרה דבר מדהים. קבוצה של יהודים חבאנים, מדרום חצי האי ערב, המרכיבים לחלות במחלה, התיישבה במושב הסמוך לנמל העופה לוד. אלף תושבי המושב מהווים קהילה סגורה, שמרנית, שחבריה מתחתנים אלה עם אלה. משום כך שכיחות המחלה במושב היא 1:16.

העברת המחלה מייזיקס
1 מבין 4 נכדים

רוב נשות המושב אינן מוכנות להיבדק בהריגון. "הדת ממילא אוסרת עלינו להפיל את הוולד", הן טוענות. מרביתן עוינות את המימסד הרפואי. חוקרים שהתנפלו עליהן בהיסטריה מרענית, מיד כשעלו לארץ, גרמו לעוינות זו. היום קשה להתקרב אליהם. כמעט אין אפשרות להעלות את נושא המחלה לדיון ענייני.

חולים בה בני כל העדות, מלבד האשכנזים. עד כה התגלו כ-40 מיש-פחות חולות. בשנה שעברה נולדו שלושה תינוקות חולים. שכיחות המחלה: 1:12,000. לחולה חסרה היכולת לפרק את החומצה האמינופילאלנית, הצטברות המתפתחת. אם לא מטפלים מיד בתינוק חולה, נגרם לו פיגור שכלי עמוק. הטיפול פשוט לכאורה. התינוק ניזון מאבקה סינתטית החסרה את חומצת האמינופילאלנית. רצוי שכלכלתו תהיה בסדר רק על אבקה זו וזמן ארוך ככל האפשר.

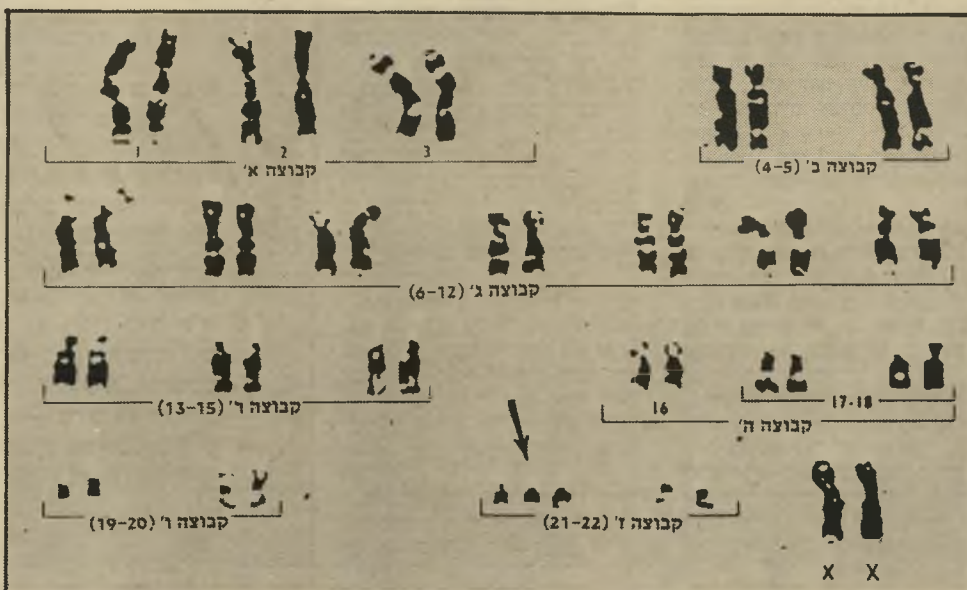
בארץ נערכות רק בדיקות אלה — ארבע בסך הכל. "אי אפשר לגלות את כל המחלות המולדות לפני הלידה", אומר הפרופסור ליגום. "ככל שנה יש בארץ 100 אלף נשים הרות. אם נחליט לערוך את כל הבדיקות האפשריות, ולו רק לאשה אחת, יגיע תינוק לגיל בר מייצוה ועדיין לא נספיק לבצע בה את כל הבדיקות." פילוסופיה רפואית זו סומכת על הבדיקה הטיבית, כארבעה אחוזים מהעוברים אינם מסיימים את חייהם העוברים מסיבות שאינן ברורות. משערים כי זוהי תרומתו של הטבע לאנושות בריאה יותר.

עוינות למימסד
רוב התינוקות אכן נולדים בריאים ושלמים. המחלות הגנטיות

פרופסור ליגום 4 בדיקות, אלפי מחלות

הנושאות עובר חולה, תעלה כ-200 אלף דולר בשנה. **המופיליה** — אי קרישת דם, הנקראת גם "מחלת המלכים". בתי המלוכה באירופה, המרבים להינשא בינם לבין עצמם, העבירו ביניהם את המחלה. כך עברה, למשל, המופיליה מהמלך אלפונסו בספרד למלכה ויקטוריה הבריטית. נשים נושאות את המחלה, ומעבירות אותה לבניהן, שהם חולים פעילים. אחד מכל 5000 ילודים חולה בהמופיליה. בארץ ידוע על 265 גברים חולים. איבחון טרומבלידתי נעשה רק אחרי שמתגלה ילד אחד חולה. **דיסאטרוניה** — אובחנה בראשונה ב-1949. מקוריה מגיעים עד לפני 950 שנים. יהודי אלמוני, אירופי, נפגע מקרינה בבלוטת המין. הקרינה יצרה שינוי באחד הגנים שלו. תינוק דיסאטרוני הוא חסר רפ לקסיים, בוהה, אינו מגיב על גירויים, אינו יכול לתאם בין יניקה לבליעה, סובל מהתקפים פתאומיים של חוסר נשימה, בחילות והקאות. תוחלת החיים: 10 שנים. המוות נגרם, ברור לכל, מקשיים בתזונה. אחד מתוך 10 אלפים ילודים חולה בדיסאטרוניה. חלקם הגדול בין החולים. בארץ ידוע על 80 חולים. **הנטינגטון** — נחשבת למחלה הגנטית האיומה מכולן. הורה אחד, נושא המחלה, מעבירה למחצית ילדיו. המחלה מתעוררת בגיל 40. שלא כמו רוב החולים האחרים, המיתם לפני שהספיקו להעמיד צאצאים, מולידים חולי הנטינגטון ילדים, החולים בעצמם. מם. סימניה הבולטים: איבוד השליטה בשרירים, דפרסיה, פרנויה ומוות. בארץ יש כ-50 מישפחות הנגועות במחלה. בארצות הברית — כ-20 אלף חולים. בכפר קטן ונידח בוונצואלה מצוי מיספר החולים היחסי הגדול ביותר בעולם. בקיבוץ בררם הארץ התגלתה המחלה באב, בבנו הבכור ובבתו הצעירה. זו נחשבת למישפחה הפגועה ביותר בארץ. ריפויין של המחלות התורשתיות המולדות נשמע כמו מדע בדיוני. המונח הנרסה גנטית מפיח אף יותר מהמחלות. "אי אפשר לרפא גן פגום", אומר הפרופסור ליגום. כשניסה הד"ר מרסין קליין, רופא אמריקאי, לרפא אשה צעירה, חולת מרסמיה, בכיתה החולים הדסה בירושלים בעזרת השתלת גן בריא, לא רק שנכשל בניסיון, אלא אף נשלל ממנו רישיון הרפואה.

אינם מאובחנים נכונה, ולכן אינם מטופלים כחולים בציטטיק פיברוזיס. לא נערכות בדיקות המוניות לגילוי המחלה. רק כאשר מתגלה ילד אחד חולה, בורקים את ההיונותיה הבאים של האשה. באחרונה הצליחה קבוצת רופאים בבריטניה למפות את הגן הגורם למחלה. כעת מקווים לכודו, וכך לזהות נשים הנושאות את הגן הפגום עוד לפני שהן הרות. **טלסמיה** — התגלתה בראשונה ב-1925 בארצות הברית, אצל מהגרים מארצות הים התיכון. רוב החולים הם ילדים, שיש קירבה מישפחתית בין הוריהם. גן פגום — המושבש את יצירת השרשרות בתאי הדם וגורם להרסית של כדוריות הדם — מכי פיל את עוצמתו הקטלנית בילוד. החולים מפתחים חסרדם, ונוזקים לעירויים תכופים. סיבוכי המחלה נוצרים מעירויים מזהמים ומשקיעת עודפי ברזל ברקמות. תוחלת החיים, כאשר המחלה חריפה: 13 שנים. אחד מכל 30 תינוקות הנולד להורים ערביים או יהודים-מזרחיים חולה בטלסמיה. מרבית החולים מתגלים במרחב עמק יזרעאל. באחרונה רווח על 40 תינוקות חולים, שהתגלו כחודש אחד בכיתת החולים בעפולה. בדיקה ואיתור של נשים בהריגון,

הכרומוזומים של ילדה בעלת תיסמונת דאון
המיספר הנוסף: 21

התנועה לשיחרור האשה

פניה מיוחדת לאשה בזמנה מפעיל עכשיו מלון קלאב אין באילת. למחת העובדה שככל וילה במלון מצוי מיטבח מצויד בכלי-אכל ובכלי-בישול, מנסה הנהלת המלון לשכנע, בדרך מקורית, את הנשים לבוא למסעדה.

עלון שהוכן במיוחד למטרה זאת, המחולק מדי בוקר בכל וילה, מכריז על הקמת "התנועה לשיחרור האשה" — סניף קלאב אין. המלון מזמין את האשה להשתחרר מן המיטבח ומן הבישולים — ולהתפנק במסעדה: "יכינו לך, יגיש לך, ירידו לך מהשולחן, ירחצו לך את הכלים ועוד יגידו לך תורה רבה!"

לרגעים הרטובים בחיים

אדור, שהוקם לפני חמש שנים באור-יהודה, הוא המפעל היחיד בארץ המתמחה בייצור מקלחונים ואמבטיונים בגדלים ובצבעים מגוונים, לפי התקנים הישראליים. אלה מאפשרים לשים קץ לשלוליות המים הנקוות לאחר כל רחצה, לנקיונות התכופים ולאילתורים השונים המוקמים סביב ברוי-המים.

חלקי המקלחונים, המיוצאים מגרמניה ממיפעל-ענק שמהנדסיו רכשו ידע ונסיון במשך שנים, גם מאפשרים, למי שרוצה בכך, להרכיב את המקלחון כמו ידיו, כשאדור מגיש את המוצר בעטיפה נאה, בצירוף הסברים בהירים בעברית וכך ניתן לחסוך בהוצאות ההרכבה.

כאשר הרכבת המקלחון נעשית על-ידי אדור ניתנת אחריות לשנה אחת, אולם גם לאחר תום תקופת האחריות אפשר לפנות, במקרה של תקלה, אל אדור ולמצוא אוזן קשבת וככלל ממלא אדור את בקשות הלקוח בין אם זה מקלחון זעיר מאוד ובין אם המדובר כאמבטיה רחבה וחדרנית קירות הווה או פתח-כנפיים.

קירות המקלחונים עשויים מפלסטיק פוליסטרול, המיוצא מבלגיה, וזה עמיד אף בפני מים חמים מאוד ואינו מסוכן במקרה של שבירה או התרסקות. הפוליסטרול גם גמיש מאוד וגם אם ייתקלו המרפקים בקירות או ילדים יישענו בחוזקה בעת מישחק לא יורגש כאב (וגם לא רעש).

לטרחת הנקיון השונות מציע אדור פתרון מעשי נוסף: רלתות המקלחון נעות במסילה בקלות ובשקט, והבנייה החדשה מאפשרת למים ולסבון, המצטברים בתחתית, להזליק החוצה בקלות. כך שלמקלחון אדור, כטיב ובגישור מעולים (ובמחירים נוחים) רק צריך להיכנס, לסובב את ברוי-המים ולהתחיל לשיר:

את מקלחוני אדור אפשר לראות במרכז הבניה ברמת-אביב, וניתן לרכוש במקומות הבאים:

- אדור — חנות המפעל גבעתיים, תפוצות ישראל 2 איזור תעשייה 03-5712368 ● ינואר 88 בע"מ — חנות המפעל, תל-אביב, סוף רח' דיונגוף מגרשי תערוכה ישנים 03-5468177 ● מתכות ארד — תל-אביב, סלמה 46, 03-821103 ● אמבט חדש — רעננה, אחוזה 70, 052-20663 ● המרכז הירושלמי — ירושלים, יפ 97 מרכז כלל (ליד קולנוע כפיר) 02-240813 ● בית ירושלמי, יד חרוצים 22, תלפיות, איזור התעשייה ירושלים 02-783904 ● בית אדור — חיפה, עקרון 7, 04-667537 ● א. וקסלר — נתניה, שמואל הנצי"ב 9, 053-622008 ● רהיט קל — באר-שבע, בני עין חרוד 057-78262, 76.

המפעל: אור-יהודה, העבודה 20 טל': 03-355786, ת.ד. 416 אור יהודה

כבודו של ליברל-

(המשך מעמוד 17)

קר בו ביום, ה'31 באוקטובר 1986. החוקרת (גם שמה הדסה) הודיעה לו כי הוא חשור בהברחת 1.3 מיליון דולר מישראל, ובהחזקת חשבונות-בנק ב"ח"ל. רג'ואן הכחיש כי קיבל המחאה כזו מהלפרין. הוא טען כי עמד לנסוע לציריך ולנייריות, לבקר ידידים וקרובים במשך 10 ימים.

תחילה טען רג'ואן כי יצא רק עם תיקימטען, וללא מיוזרה. חיפוש גילה את פתק מסירת-המיוזרה לטוויס-איי. עבר זמן עד שהמיוזרה הוחזרה, אולם משחזרה נעשה בה חיפוש ונמצאה בה אסרת-החושב לקנדה.

ב'11 בנובמבר נחקר שנית, ונשאל גם אם התכוון להישאר בקנדה. רג'ואן המשיך להשיב כי הוא מסרב לאמר דבר ללא התייעצות עם עורכי-דינו (דן אבי-יצחק). הוא נעצר לכמה ימים ושוחרר. החל משאימותן בינו לבין הפרקליטות. לזו היתה בעייה: הדסה מונסה, בעיסקת-הטיעון, הסכימה להפלייל את רג'ואן, לא את הלפרין. היא סיפרה על פרשת ההמחאה בת 1.3 מיליון הדולר שהבנק הוציא לבקשת הלפרין, תוך חיוב כוב של חשבון תושב זר.

המחאה זו נמסרה בציריך על-ידי הלפרין לרג'ואן, וזה הפקידה בחשבונו בבנק יו-בי-אס בשווייץ. מונסה אמרה שהסכום היה תמורת חובות של הלפרין או הבנק לרג'ואן, שמימן עסקי-מניות עם הלפרין, ובעיקר ויסות מניות בנק צפון-אמריקה עצמו.

היה ברור כי עדות זו דיה להפלייל את רג'ואן, אולם לא היה בה די להפלייל את הלפרין, שהיווה את המטרה העיקרית של הפרקליטות.

זו היתה מוכנה לשלם מחיר כבד תמורת ראשו של הלפרין, ועיסקת-ה"טעון שחתמה עם רג'ואן, ואשר הוגשה לבית-המשפט מעידה עליכך.

נגד רג'ואן לא יוגש כל כתבי אישום על הכספים שהחזיק ב"שווייץ". הוא יחזיר ארצה, ויר שלם עליהם בופר ומס-הכנסה, ביחד בשיעור 50% (במקום בור פר של 50% ועוד מסי-הכנסה בשיעור של 50%). כן יוחזר לו דרכונו, והוא יהיה רשאי לצאת מישראל.

עוזי חסון, סגן-פרקליט-מחוז ירושלים, נימק את בקשתו לשמיעת עדותו של רג'ואן עכשיו, ולא אחרי התחלת המישפט נגד הלפרין בספטמבר, כאומר כי התביעה חייבת להחזיר לו את דרכונו בימים אלה, ואחרי שיוחזר לא תהיה לה שליטה על רג'ואן.

רשמקול

בתיק

כאשר העיד רג'ואן, הוא ניסה להתחמק מלאמר כמה כספים התי-זק בשווייץ, אולם עורכי-דינו יעקב רובין, פרקליטו של הלפרין, לא הירפה. רג'ואן הודה כי במשך 20 שנה ניהל חשבונות בשווייץ, וכי החזיר ארצה בימים אלה שישה מיליון דולר.

הוא מסר לפרקליטות את כל מיסמכי החשבונות, וכן גם את המיכתב שכתב לו הלפרין בכתב-ידו בציריך, במלון טופ-נווארד ב'25 ביולי 1985, שבו מאשר הלפרין כי קיבל מרג'ואן תצי מיליון דולר, שיושקעו במניות חבי-רה צרפתית. הלפרין ישלם על כסף זה ריבית שנתית של לפחות 20%, בדיו-לארים, וכן את מחצית הרווחים שהיו מעיסקת-החברה.

אגב, מעדותו של רג'ואן עולה כי כסף זה הוכנס על-ידי הלפרין לבנק, ומעולם לא הוחזר לרג'ואן. הוא תביעה נגד הבנק להחזרת הכסף. הוא נתן להלפרין עוד 600 אלף דולר לעסקים אחרים. אך אלה לא הוכנסו לבנק, ולכן רג'ואן רואה אותם כאבודים.

מהסכום של שישה מיליון דולר יישארו לרג'ואן שלושה אחרי הקנסות. ממה שנותר הוא יחזיר לבנק ישראל את 1.3 מיליון הדולרים שקיבל בהמי-חאה, שגנב הלפרין מהבנק. יישארו לו (המשך בעמוד 25)

מונולוג

(המשך מעמוד 16)

מיכתב אחד של הבעת-תודעה על פועלי.

למשל, הלכתי לראות את מיכאל גורבאצ'וב, המנהיגים היהודיים רצו לפגוש את הנשיא רגן, מפני שראגו ליהודי ברית-המועצות. גורבאצ'וב וא-ני ניהלנו דושיח לעיני המצלמות, לעיני כל העולם.

אמרתי לו: "מר גורבאצ'וב, יש דאגה בארצי ליהודי ברית-המועצות". הוא ניסה לאמר שאין בעייה. התעקשתי: "אבל אנחנו שומעים תלונות..." גורבאצ'וב ענה: "כמה מחברי הסוכים ביותר הם יהודים..." ולעיני כל המצל-מות הוא אמר לי: "אם אינך מאמין לי, אתה מוזמן לבקר בארצי ולראות כמו עיניך".

אף-אחד לא ביקש ממני לעשות זאת, אף מנהיג יהודי אחד, עשיתי זאת כי רציתי.

או, למשל, הנושא הפלסטיני במצע המפלגה הדמוקרטית. את חושבת שקיבלתי מיכתב-תודה אחד, מיברק, מיהודים על כך שלא לחצתי להעלות את הנושא?

● על פי הסקרים, ממילא היה תה נופלת הצעתך?

כן, אבל יכולתי לחזק? יכולתי לגרום לפילוג בוועידה? אבל לא עשיתי זאת! אני חושב שזוהי נושא חשוב, שחייבים לדון בו, אבל אמרתי: "ניתן לדון בו בפורומים אחרים, אפשר לספל בו בצורות אחרות." לא לחצתי, לא גרמתי לפילוג.

● על מה דנת בפגישתך עם השגריר ארד?

פנינו לשגריר שיעזור ליהודים המ-

בבעייה הישראלית-הפלסטינית.

אני בעד הכרה הדדית! כבוד הדדי! מכיוון שהישראלים והפלסטינים מער רבים כל-כך בכאב, אין לאף-אחד כוח לשבור את המעגל. לכן אמריקה צריכה להיות המעגל השלישי.

הנשיא ג'ימי קארטר הציע לאנאור אל-סאאדאת מה שמנחם בגין לא יכול היה להציע לו, ולהיפך, כשסאאדאת עשה את הביקור ההיסטורי שלו בירושלים, זה היה אמנם צעד דראמטי, אבל היה לו כבר הסכססני כביס.

אני יודע: אני שוחחתי רבות עם סאאדאת.

הכיבוש — וזהי מעמסה גדולה מדי על תהליך-השלום.

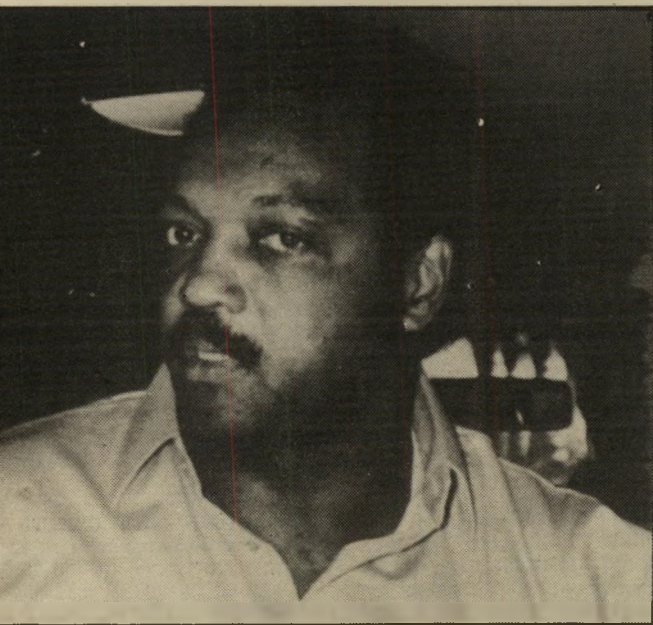
כשרגן וגורבאצ'וב נפגשו בפעם האחרונה — שני המנהיגים הגדולים של העולם! — הם החליטו על נסיגה מאפגניסטאן. זה רק מוכיח שהכיבוש יקר מדי מבחינה כלכלית, ריגשית. אין לכך כל הצדקה.

● אתה תלמידו של מרטין לותר קינג. נאומי המפורסם "יש לי חלום..." מהו חלומך?

החלום שלי... שהמילחמה שלכם תעבור מהעולם. זה אפשרי. עובדה. ראי מה שקורה בין עיראק לבין איראן!

לישראל יהיו אז קשרים דיפלומטיים עם כל אומות-העולם, כלכלה מפותחת יותר. הייתי רוצה לחזות בשרי תוף-פעולה בין ישראל לבין ירדן.

אנשים העוסקים במילחמה איבדו את היכולת לראות מעבר למילחמה. אי-אפשר כל הזמן להיזכר. ב'1948,

מרואיין יצחק רבין

החלום שלי... שהמילחמה שלכם תעבור מן העולם. זה אפשרי.

ב'1956, ב'1967... ביטחונה של ישראל אל תלוי בצדק לפלסטינים, מפני שאלה שני הצדדים של אותו המטבע. כלי צדק לפלסטינים, לא יהיה ביטחון לישראל, ביטחון + צדק=שלום!

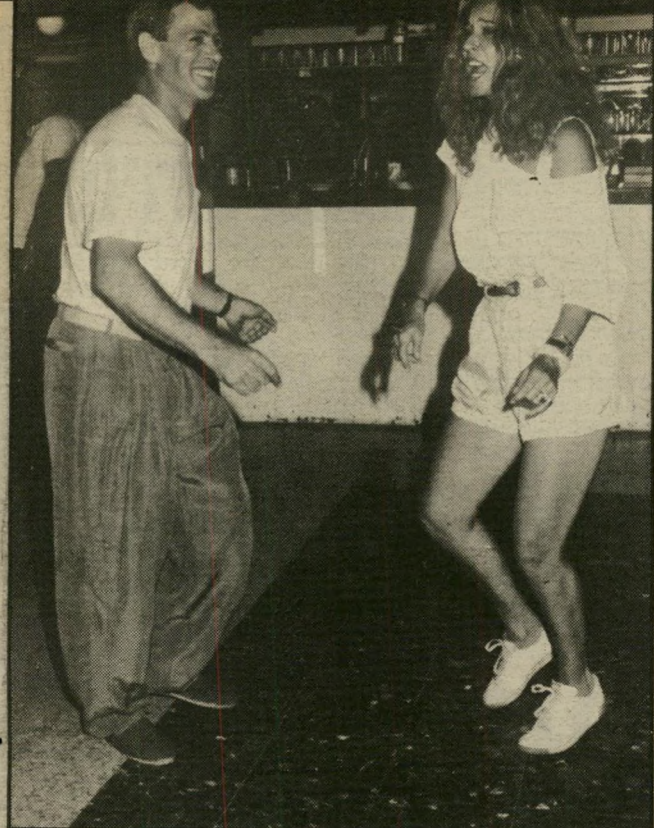
● אתה חולם לשחק תפקיד בתהליך-השלום?

תמיד רציתי לשחק תפקיד בתהליך השלום. לכן אינכם מבינים עד כמה אני ירד לישראל.

אני אומר שוב ושוב לפלסטינים: "לא יהיה לכם בית, עד שלא תכיר בכותה של ישראל להתקיים" זוהי עזרה יותר גדולה לישראל מאשר למכור לכם עוד רובה.

הבעייה היא הרי הגדה המערבית. אני לא צויר? סוריה לא תתקוף את ישראל. ישראל חזקה ממנה. אני רואה את הבעייה נכון, לא! היהודים האמריקאים לא התמודדו עם הפלסטינים. הם אינם חיים זאת יומיום. רק אתם, הישראלים, חייבים להבין זאת ולהסתכן, לעשות צעד למען השלום.

מתי יהדות? צדק, אהבה:

חני פרי חזרה למימדיה הטיבעיים שלפני הלידה. פרי, שלבשה אוברול קצרצר, רקדה בחברתו של דודי יקטר. היא גם סיפרה שבועלה נמצא כעת במילואים, אך היא מסתדרת לבד לא רע.

דחה **דסנה שמי**, והדוגמניות **ענת כרם** ו**ורדית יודקוביץ** שחוללו במרץ על רחבת הריקודים. הדוגמנית הווי תיקה **חני פרי** חזרה למימדיה לפני הריונה. **אילנה שושן**, הדוגמנית ו מלכת-היופי היתה מלווה ברופא השניים **דיוויד לב** שהוא ידיד קרוב אך לא מחזר. ואילו שתי הדוגמניות **יהודית ארדיטי** ו**נילי סלד** העדיפו לתפוס שלווה בכיסאות-נוח במרחק מה ממרכז העניינים.

היא רק בת 20

מלכת-המים **חני שטיינר** היא אמנם רק בת 20, אך בהתחשב בקארירה שהיא עשתה, ובפירסום שלו

חני שטיינר מלכת-המים לשנת 1986 ורקדת בחברת בן-זו"ר גה-לחיים איש המיסעדות והמועדונים מקס מלכה. השניים עברו להתגורר ביחד, אך מסרבים לדבר על חתונה.

עצמה וכמובן לא נפקד מקומם של האוכל והשתיה החריפה. בין החוגגים הרבים נראו חבריו של מקס מלכה, כמו מלכת-היופי **לשעבר חנה אורדן** ובעלה הפסיכיאטר **יוסי צימרמן**, עורך-הדין **ראובן רכס** שכא בחברת **משה בובליל**, מבעלי טבריה קלאב הוטל שהיה מלווה באי-**לן לוי**, מבעלי הסושי-בר, וכל החבורה הזאת עסקה בעניין האירוע הענק שמתכננים בקרוב בטבריה קלאב הו-

מי ברכב מי ברגל ★ חתן-כלה במים

דוד שני בארץ

התרגלנו כבר בארצנו הקטנה לביי קורם של כוכבים ושחקנים הוליוודים רבים. באחרונה החלו מגיעים גם בני הדור השני. **ססיליה פק**, בתו של כוכב-הקולנוע **גרגורי פק**, נמצאת בארץ בחברת השחקן **אדריאן פסי** דר, שכניגוד לאגדות אינו כדיווגה בחי"ם, אלא רק בן זוגה בסרט חדש שמפיק **דורון ערן** בשם אהבה אסורה. בינתיים, עד תחילת ההסרטה, הם מבליים במסיבות, כמו זאת שערכו לכי-בודם במועדון הרבי סמס במלון ימית.

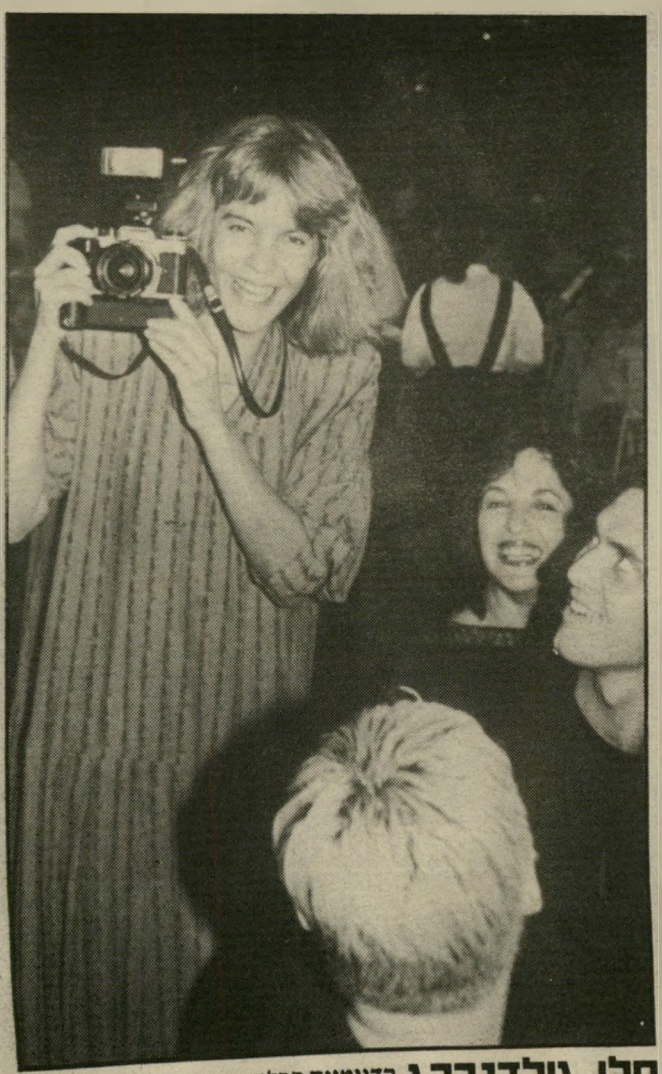
ורדה טלמור העיתונאי אית, נר נבת תמיד את ההצגה בהופעותיה.

מלכת-יופי שולטת במצב

עוד מלכת-יופי התחננה. הפעם זאת **אביבית נחמני**, שהיתה אחת מהזוכות בכתר-היופי לשנת 1985. המי אושר הוא כדיווגה **אלי חזן**. נחמני, שעשתה כיכר-דרך ארוכה מהיום שגילתה אותה מארגנת-התצוגות **הביבה פלטא**.

אביבית נחמני יום נישואיה. כשפגשו ב

חלי אולדנברג הדוגמנית החליטה, במסיבת-החתונה, ש- היא לא משמשת יותר כניצבת לצלמים. היא לקחה את מצלמתו של הצלם מוטי קימחי והנציחה את החוגגים.

ססיליה פק שחקנית-הקולנוע, בתו של הכוכב גרגורי פק, ב- חברתו של המפיק **דורון ערן**. השחקנית הזימה בתוקף את השמועות בדבר הרומן שיש לה עם השחקן **אדריאן פסדר**.

אליז'ה כהן המלוונאי-לשעבר ובן-זוגה של הדוגמנית רונית אלקבץ, נושק לגופה של חברתו שלבשה חולצה שקופה. אלקבץ הדהימה את האילתים בהופעתה יוצאת-הדופן.

גם החתן והכלה לא ניצלו וגזרם בבעיני ריחם המימה. השימחה, שהחלה בשעה תשע בערב, עברה בשעה 1 לדיסקוטק. ספירל ולאחר מכן לחוף נביעות שבו נמשכה השימחה עד אור הבוקר.

רים המאולתרת ופצחו במחולות סועים רים שהעירו מתרדמתם את האילתים השקטים והצנועים. וכדי להירגע מהר חום האיום ומהריקודים המעייפים החלו לזנוח לגרור זה את זה לכיוון המים.

דנה, מארגנת-התצוגות שלוה בן-גל (שניה משמאל), כשלצידם רני קובלנץ (משמאל) מנחה התצוגות. הרביעיה יצאה מהמים לאחר טבילה ממושכת.

אותה בזרועותיו. אלבו, ששתה יתר על המידה, התפכח רק אחרי שנכנס לטבילה במים הקרים. בניגוד לאחרים שנכנסו למים בלבוש צנוע יותר, הוא נכנס כשתחתוניו לגופו.

יזיד אלבו המעצב המצליח, בוגר "שנקר", העז בד כיום בחברת "גוטקס", היה בן-גה של הדוגמנית ליאת רון. כטוב לבו בין הוא נשא

חתונה בטעם

של פעם

זאת היתה חתונה בנוסח של פעם, עם הרבה שימחה וצחוק. למרות שהיא נערכה בעיר הדרומית ביותר בארץ הגיעו לאירוע מאות חברים, ידידים ובני-משפחה, מי במטוס ומי ברכב. כל אחד לפי מצב רוחו וכיסו. החופה עצמה נערכה על רפסודה, שהיתה מחוברת ככלל לחוף, ולאחר שהחתן טינן ברבי שבר את הכוס החלה השימחה. חברותיה הרומנטיות של הכלה דניאל ישינובסקי מילאו את רחבת הריקוד

הבעלים של הדיסקוטק ספירל נחשב לאחד הרווקים המבוקשים ביותר ולאחד ממלכי חיי-הלילה של העיר הדרומית. במסיבה פגש בדוגמנית החיננית סמדר גנזי, שבאה עם בן-זוגה עגנון גרנות.

מן רוני מאנה מבעלי ה"סינרמה" והדוגמן עופר רמאלי (משמאל) הם הניפו אותה אל-על, וברחבת הריקודים הר-כיב אחד החברים את בעלה אלי על כתפיו ורקד עימו.

דניאל ישינובסקי (שניה מימין) הכה לה המאושרת, מחבתת את בעלה הטרי טינו ברבי (מימין) ואת ידי

סמודנטי רווית ליפשיץ בת ה-22 סיימה תואר ראשון במוסיקה ובאמנות, מנגנת על פסנתר. דיילת בחברת "אל-על", הפגינה נשיות וביטחון רב.

תמלילנית יעל פרנקו בת ה-21 מהרצליה. סיימה את שירותה הצבאי ולומדת עיבוד תמלילים. בעלת העיניים הגדולות ביותר מבין הנבחרות.

תיכוניסטית אלונה פשניצה בת ה-17 הסכסית, לומדת במגמת עיצוב תעשייתי ב" תיכון מקיף בתל-גיבורים. לקחה את העניין בספורטיביות.

האם אלה הן העיניים היפות ביותר במדינה?

עיניים שלה

נחות שגבלה לעיתים אף בחשרנות. אטיאט הן התרככו והתחילו לשתף פעולה עם הצלם.

הצעירה שבה הגיעה מאשקלון וזה עתה מלאו לה 14. הבוגרת שכחורה היתה בחורה בת 30 ממוצא רוסי. מרי כיתן היו בשנות ה-20 המוקדמות.

בסיום הצילומים היה ברור שרק לארבע מהן יש סיכוי להיבחר, ומתוכן רק אחת תזכה שענייה הגדולות, היפות והבהירות יעטרו שילטי-חוצות ופירסור מים שונים בעיתונות.

צילום: אלברט הקשור

חלקן באו בגפן, אחרות הופיעו בליווי בניימי-שפחה או חברים. לאף אחת מהן לא היה ניסיון קודם בצילום, אך למרביתן היו שאיפות בתחום. הן היו מבולבלות ולא הבינו מה רוצים מהן. למרות כל ההסברים של ה" פירסומאי ונוכחות הצלם הן חשו אי-

גם חיפושים באתרי-בילוי ובשפת הים לא הניבו את התוצאות המיוחלות והוחלט לפנות לעיתונות. הם חששו שלמורעה המתפרסמת תהיה קונוטציה גזענית, עובדה שעלולה להרתיע בחור רות פוטנציאליות רבות. ואמנם ביום המיבחן הופיעו 10 עלמות-הן בלבד.

הדרישה לעיניים בהירות הביאה את פירסומאי החברה לסוכנויות השונות העוסקות בהספקת דוגמניות לצורכי צילום וסרטים, אך לתדהמתם הרבה הם נוכחו לדעת שלמרבית היפהפיות המיקצועיות בארץ יש עיניים כהות שלא התאימו למטרת החברה.

ב מדינת ישראל של 1988, שבה דוגמנית צילום או מסלול, וכל חתיכה מקומית מחכה לרגע שבו יגש אליה צלם-אופנה ויזמין אותה לסדרת צילום מייניסיון, נראה לכאורה שמורעה בנוי סח "דרושות בחורות בעלות עיניים גדולות, בהירות ויפות לצילומי-פנים", תענה על ציפיותיהן של עלמות רבות, ותביא להיצף במישרי חברת-הפירסום.

באופן פרדוכסלי, בחורות מעטות בלבד נענו למורעה של חברת אדי מור שהתפרסמה במיספר עיתונים ושכוער נים, ורק 10 צעירות הגיעו לצילומי המיבחן.

ביולוגית איילת אביצור בת ה-17 מרעננה תלמידת תיכון במגמה הביולוגית. רוצה לעסוק בעיצוב-אופנה. הגיעה מפני שאמרו שיש לה עיניים יפות.

פירסומאית יעל אלזש בת ה-22, היפה שבחבורה, עוסקת בפירסום ובשיווק. קיבלה הרבה מאוד הצעות לצילום, אך עד עתה סירבה לכולן.

ארכיטקטית אור גוטפריד בת ה-17 מבתיים. תלמידה ב"אורט" במגמת אדריכלות. באה למיבחן חולה והיתה היחידה בעלת עיניים כהות.

כבודו של ליברל (המשך עמוד 20)

בישראל 1.7 מיליון דולר, לבנים וחרדים. לשיש מיליון דולר, שהוא מחיר יד יד להוסיף עוד שני סכומים שנתן להלפרין ולא קיבל חזרה: חצי מיליון דולר ועוד 600 אלף דולר.

מכאן שהסתובבו בחשבונות בצירוף לפחות 7.1 מיליון דולר.

רג'ואן סיפר בעדותו כי היה שותף עם הלפרין בעסקאות רבים, ובניהם בניין טליוואקום. הלפרין היה בעל 25% בבניין, ואחרי נפילת הבנק השתלט בנק 'עורא' על חלקו. הוא סיפר כי היה מלווה כך במשך שנים כספים להלפרין לעסקאות, בעיקר לחיסות מניות בנק צפון-אמריקה.

הדסה מונסה ניהלה את כל העסקים השחורים הללו בפני קס קפן, ואחת לחודש היו יושבים בים היא ורג'ואן ומתחשבים. כאשר הצטברו סכומים לזכר תו, היה מקבלם. כך גם היה לגבי ההמחאה של 1.3 מיליון דולר שנועדה להחזיר לו כספים שהלווה, ואת הריבית עליהם.

בעדות המפורטת שמסר סיפר כיצד הוא הלפרין חלבו את הבנק. הוא היל-זה להלפרין בצירוף כסף, שהלפרין רכש בו מניות של הבנק, שאסור היה למכור אלא אחרי שנה. אחרי המכירה שבעצה על-ידי מונסה התחלק עם הל-

רג'ואן הלך להדסה לביחה, למחרת, והיא אמרה לו כי הצ'ק אינו גנוב, והאשמה היא רק על הלפרין

פרץ ברווחים, חצי-חצי. מדובר במאות אלפי דולרים רווח ככל עיסקה. לפי עדותו, על הלוואה של חצי מיליון דולר קיבל אחרי שנה 1.3 מיליון דולר-קרי, ריבית ורווחים.

רג'ואן סיפר בעדותו כי אחרי הגשת כתביהאישום נגד מונסה ושטרן, בא אליו הלפרין ואמר לו כי הדסה הולכת לדבר, והיות ורג'ואן הוא ידידו, שייגש אליה ויסתום לה את הפה, כדי שלא תדבר על 1.3 המיליון, ושתיקה את העניינים על עצמה.

רג'ואן הלך להדסה לביתה, למחרת, והיא אמרה לו כי הצ'ק אינו גנוב, והאשמה היא רק על הלפרין. זה אמר למישרה שהנהלת הבנק לא ידעה את פרטי עיסקת הצ'ק ואישרה אותו מפני שהיה לה אמון בהדסה. אילו היה הלפרין אומר למישרה כי הכל היה בידי עת ההנהלה, לא היתה המישרה שמה לב לכך בכלל. הדסה אמרה שאינה מוכנה שיאשימו אותה בגניבות וויסות מניות.

רג'ואן שאל אם ניתן לדבר עם האדם שמחשבונו כאילו הוצא הכסף, שהוא יחזיר את הכסף לחשבון. כאן התעוררה הדסה, לדיברי רג'ואן, ושאלה אם הוא מוכן להחזיר את הכסף. הוא השיב שאולי יהיה מוכן, אם לא יהיה לו מיספס. היא אמרה כי תדבר עם עורך-דינה (מיכה קירש), ותיתן לו תשובה. הם קבעו פגישה ובנו של רג'ואן, דני, הביא את הדסה במכוניתו לאתריהבניין שהוא בנה באותו זמן. היה לה תיק שחור גדול, ורג'ואן חשד כי היא תקליט אותו. לכן אמר לה להשאיר את התיק באוטו, והם הלכו לדבר בחניון. הם התחילו לדבר על הסדרת הנושא עם המישרה, כאשר בנו קרא לו לסלפון דחוף.

כאשר ניגש למישרה אמר לו הבן כי מצא בתיק של הדסה רשמי שערך פועל רג'ואן הפסיק לשוחח עימה, כי לא היה לו אמון בה.

כיום, לאחר שנחלץ מהצרות, הוא חזר לעסקים. ירושלים קטנה עליו, והוא מנהל משאומים עם גליה אלבין על רכישת מיגרש ממנה בתל-אביב.

העולם הזה 2659

אתה והשקל מאחריפה מילחמת ירשיטייבר

ירשי ישראל טייבר, מאדירי בעליהנכסים בישראל, שעזבונו כולל, בין השאר, את קבוצת הביטוח ציון יהודה, החלו כמאבקים מישפטיים ביניהם, על רקע טענת חלק מהם על ניהול לאתקין ולאכלכלי של הירשה.

במסגרת המאבק כבר הוגשה בק שהברך-המרצה בבית-הדין מישפט בחיפה, ועתה מוגשת תביעה בסדר-דין מקוצר בנושאים אחרים.

ישראל טייבר, שעשה את רכוש המישרה, נפטר עירי, והוריש את הרכוש לאחיו ולאחיותיו, חיים, יחיר, אל, יצחק, אפרים ומשה שנה טרו, מיכל וריבקה ול רנה קציר, תיכרל לחיים.

במשך השנים רכש חיים טייבר את מרבית חלקי אחיותיו ואחיו בירושה, והשתלט על חברת הביטוח ציון ונכסיה. בנו רמזי שולט כיום בחברה. 9.8% ממניות ציון נותרו בידי יורשי האב אפרים, והם אברהם, רננה דינה וטליה עינבר. אברהם עובר כל השנים בתפקיד ניהולי בציון. טליה עינבר מנהלת את המערכה נגד אבי רנה, המנהל את עיזבון אפרים.

עיקר תביעתה של טליה היא לביטול מינויו של אברהם כמנהל-יחיד של העיזבון, וכן להחזיר כספים שהוציא מן העיזבון שלא כדין, לטענותיה. בהתאם לבקשה-הברך-המרצה, שהוגשה לבית-הדין מישפט בחיפה ואשר טרם נענתה, ערך אפרים טייבר צוואה ב-20 באפריל 1981, כאשר שכב בגלל מחלה.

ההטעיה של צייץ בנושאי מיכרזי באזל וג'העיד

בין ראש עיריית תל-אביב שלמה (צייץ) להט התפתח ויכוח עם מבקרים שונים על החווים שחתמה העירייה על מסירת שיטת-קרקע, שהיו שלה, ואשר נמסרו לפרייטקס של באזל ון העיר. המבקרים טענו כי העירייה גבתה פחות מדי, וזוהי עליה לדרוש יותר כסף, ואילו צייץ טען כי קיבל את מלוא המחיר בשוק, שניתן היה להשיג באותה שעה.

ראש-עירייה להט

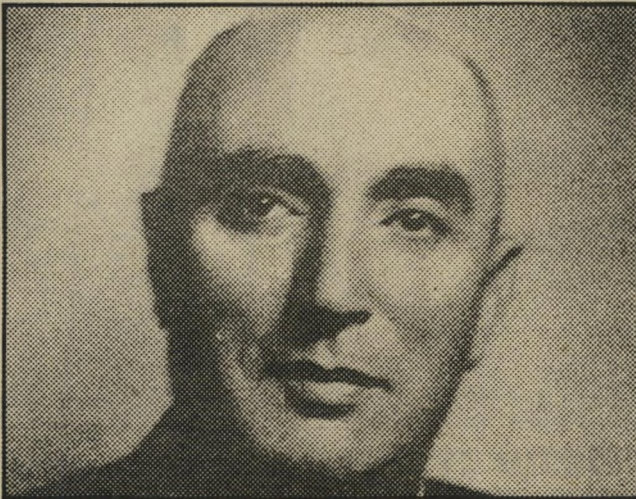
העירייה נבתה מעט מדי כסף

והיה עליה לדרוש יותר כסף, ואילו צייץ טען כי קיבל את מלוא המחיר בשוק, שניתן היה להשיג באותה שעה. הוויכוח הזה אינו ענייני, ואת נושא מסירת קרקעות על-ידי העירייה יש לבחון אחרת.

אם מטרת העירייה, כדבריה, היתה למכור רכוש כדי לקבל מכסימום הכנסות למטרותיה, מדוע אין היא נוהגת ככל בעל קרקע פרטי, המוסר את הקרקע לקבלן בעיסקת אחוזה? אילו היתה העירייה, למשל, מקבלת מן העיר או מבאזל 40% או יותר מהתמורה למכירת הנכסה, כפי שעושה כל איש-עסקים, היה חלקה פי 10 ו-20 ממה שקיבלה, ולא היה מקום לוויכוחים על השאלה אם הקרקע היתה שווה כך או אחרת בשעת המכירה.

של בני-אפרים היה מעל 9% ממניות ציון. שווי חבילת-המניות של יורשי אפרים, בעת היציאה לבורסה, היה מיליון דולר. בהתאם לחוזה שבין יורשי אפרים, על מניות ציון היה להבטיח בפירותיהם את צרכי רווחת ההורים עד פטירתם (האם עיזבה חיה עד היום).

אחרי ההנפקה התברר לתובעים כי הונפקו שני סוגי מניות, וכי אברהם קיבל תמורה פי שלושה מטליה, בגלל חלוקת הסוגים השונים של המניות בין היורשים. טליה פנתה פעמים רבות לאברהם, וביקשה כי לא יחזיק את כל כספי הירושה במניות ציון בלבד, ורצוי לפזר את ההשקעה כדי להקטין את

ישראל טייבר נפטר עירי

הסיכונים. הוא לא שמע לה, וכיום שוות המניות 10% בלבד משוויים המקורי.

נוסף על כך חילק אברהם כספי פוליסות ביטוח-חיים, שהשאיר אפי רייס, בצורה מפלה בין היורשים, ומשך הלוואות מחברת ציון על חשבון התמורה מן הפוליסות, וכן רוקן את שוויין ביוס-הפרעון. אברהם גם ניהל את השכרת בית-העסק של אפרים בחיפה, ולא נתן דיווחשבון עד היום לגבי ההכנסות מכך.

בתביעה-הברך-המרצה מקוצר, העומדת להיות מוגשת בימים אלה, תיבע גם חברת ציון בגין ריקון פוליסות ביטוח-חיים, וכן ניהול שגוי של החברה, שגרם לירידת שווייה.

המותר לעכב רישיונות נהיגה?

פרקליט רסלר

השאלה ראוי לבדיקה

הפרקליטות הצבאית הודיעה כי הנוהל של עיכוב הנפקות תעודות

יפנה לבג"ץ נגד בחירת עובד מס-ההכנסה

מיכרז לבחירת ממונה על מס רכוש בבאר-שבע הניע את אחד המתחרים לפנות בהליכים מישפטיים נגד המיכרז, בנימוק של ניהול של-א-כדין.

בפניות של פרקליט העותר, עו"ד יגאל מדר מבאר-שבע, הוא טען כי דרישות המיכרז למישרת הממונה על מס-רכוש שונו, ונוספה להן הערה כי הנבחר אינו חייב לעבור קורס למפקחי מס-רכוש, ויוכל לעשות זאת בהזדמנות הראשונה אחרי בחירתו לתפקיד. העותר טען כי הדבר מרוקן את המיכרז מתוכנו, שכן לא ייתכן לבחור לתפקיד מנהל מחלקת מס רכוש מי שאינו בעל ידע ראשוני בנושא, והדבר נעשה כדי להעביר במיכרז מעמד מועדף. נציבות שדות-המדינה השיבה לעותר כי אין דופי במיכרז, ושהוא רשאי לפנות לבג"ץ.

החווה הבריטי-הסעדי כולל גם הקמת שדות-תעופה

בריטניה תבנה לסעודיה שדות תעופה ומיתקנים שונים ב-10 מיליארד דולר, נוסף על מכירת מטוסי סוואדו ב-7 מיליארד דולר — כך מסר הש"כ בעת איוני-רונן רפורט מסוף יולי. המכה למשק האמריקאי היא גדולה בהרבה ממה שחשבו באמריקה קודם — מעצם השכנתן את ראשי קהילת העסקים באמריקה.

בהתאם לפרטים על החווה, המתפרסמים בשבועון, הרי נוסף על עיסקת מטוסי-סוואדו, מסוקים, אוניות וציוד צבאי כבר 7 מיליארד דולר, תבנה החברה הבריטית הממשלתית בריטיש אירוספייס גם שני שדות-תעופה לסוואדו. על כל צידים, בהשקעה של עוד 10 מיליארד דולר. הבריטים שיתפו בעיסקה חברת-בנייה שרכשו באחרונה, בשם בלאס-נידאם, שהיא פעילה מאוד בסעודיה. החברה בונה כיום עבור חברות אמריקאיות בסיסים למטוסי-אויאט. הסעודים ישלמו תמורת העיסקות בנפט.

כבר הוצא הזמנת לקבלנות-מיש-נה לעבודות, הן כוללות רק חברות בריטיות. כזכור עמדה אמריקה לבצע את העיסקה, אולם הלוכי הישראלי בקונגרס מנע זאת.

וזות לתושבי השטחים הכבושים בגלל איהסדרת תשלומים שונים אינו חוק, ואסור להתנות את מתן התעודות בהסדרת חוב אורחי.

אם כך, האם מותר למישרת התחבורה לעכב הנפקת רישיונות נהיגה מחודשים בגלל אי-תשלום קנסות-נהיגה או קנסות-תנועה אחרים? המישרת יודעה רסלר, שהתבלט בבג"צים שזכה בהם כעניינים שונים (שידורי הטלוויזיה בשבתות, פתיחת תחנות-דלק בשבתות) אמר, כתגובה, כי השאלה בהחלט ראוי לבדיקה, והוא ממתין ללקח הראשון בנושא זה.

ישראל סבר: „אני? אשם? השתגעתי? לא קונים כך!”

חברת קאפריש, יבואנית מכוניות, תמורק כנראה ותיק מסר לכונס-נכסים. כל מי שהזמין אצלם מכוניות ושילם בעבורן, נשאר נכון לעכשיו – בלי הכסף ובלי המכונית. בקשר למכונית הרומנית „דלתא” היו הדיעות חלוקות מאוד, אבל לפני שבועיים, בתוכנית הטלוויזיו, „על גלגלים”, רואיין מהנדס-הרכב ישראל סבר, והוא דווקא אמר על „דלתא” כמה דברים טובים מאוד. שאלתי את ישראל סבר אם הוא לא מרגיש עכשיו אשם בכך שאולי משהו השתכנע בעיקבות תוכנית-הטלוויזיה ושילם כסף עבור המכונית, ועכשיו נדפק.

מכוניות

אני יודע שלטלוויזיה יש השפעה גדולה מאוד בארץ, אבל אני גם יודע איך הישראלי הממוצע קונה מכונית. הוא חוקר ובודק ושואל שאלות – יותר מכפי שהוא שואל את כלתו לפני החתונה. כך שאני באמת לא מאמין שמישהו שחשב שהאוטו הוא רע, השתכנע ממני ולמחרת הלך ושילם את הכסף. יכול להיות שנתתי קצת תמיכה למי שכבר קנו. וכולם אמרו להם „חבל שקניתם”.

● **אתה, אגב, היית המומחה היחירי שהיה בעד המכונית הזאת.**

אני עשיתי למכונית מיבחן-דרכים, ואני חושב שהיא שווה את הכסף שדורשים עבורה. היו גם דברים שמהם לא הייתי מרוצה במכונית דלתא. אבל הזמן של הטלוויזיה הוא קצר, ולא שידרו את הכל.

● **אז אתה לא מרגיש אשם בכך שאנשים שילמו כסף עבור האוטו שעליו המלצת, ולא קיבלו אותו?**
אני? אשם? השתגעתי? (דניאלה שמי)

אירית שפונד: „החופש הגדול עלה לנו 1500 שקל!”

החופש הגדול מתקרב לסיומו ומאות אלפי הורים מתחילים לנשום לרווחה. יש הורים שנמאסה להם הקירבה בת 60 הימים. יש שפשוט לא יכלו לצאת לעבודה כרגיל, ויש גם מי שמאוד נהנים מהחופש עם הילדים, אלא שהבעיה הכספית מאוד מכבידה עליהם. אירית שפונד, אם לשתי בנות, סיפרה לי על ההוצאה הכספית של החופש הגדול.

את הבת הקטנה שלחתי לקייטנה בת שלושה שבועות, וזה עלה 330 שקלים. אחר-כך היתה קייטנה בת חמישה ימים במוסד, וזה עלה עוד 110 שקלים. הבת הגדולה הלכה לשתי קייטנות, כל אחת בת חמישה ימים, ושתייהן ביחד עלו 245 שקלים. זה פתר את בעיות החופש בחודש הראשון, בשעות הבוקר. אחרי הצהריים, פעם בשבוע אנחנו הולכים לסרט, שלושה כרטיסי-קולנוע, פחית משקה, אוטובוס הלון וחזור – זה 50 ש”ח. תעשי חשבון – 50 כפול תישעה שבועות. וברכתי-שחייה – אפשר חופש כלי בריכה? את זה כבר עושים ביחד עם האבא, כרי להרגיש הרגשה של בילוי מישפחתי. כל יציאה כזאת לבריכה – 50 שקלים. תעשי שוב כפול שמונה או תשע. וקצת תרבות, כמו ביקור של יום אחד בפסטיבל-הבובות בירושלים, לא עולה 100 שקל? וקצת יותר סרטי-וידאו, וקצת יותר חוברות-צביעה לקטנה, וחבורות תשכנים לגדולה. אני מאמינה שהחופש הזה, שהוא הכי צנוע שאפשר, עלה למשפחה שלנו 1500 שקלים.

● **וכולם מבסוטים?**

ילדים

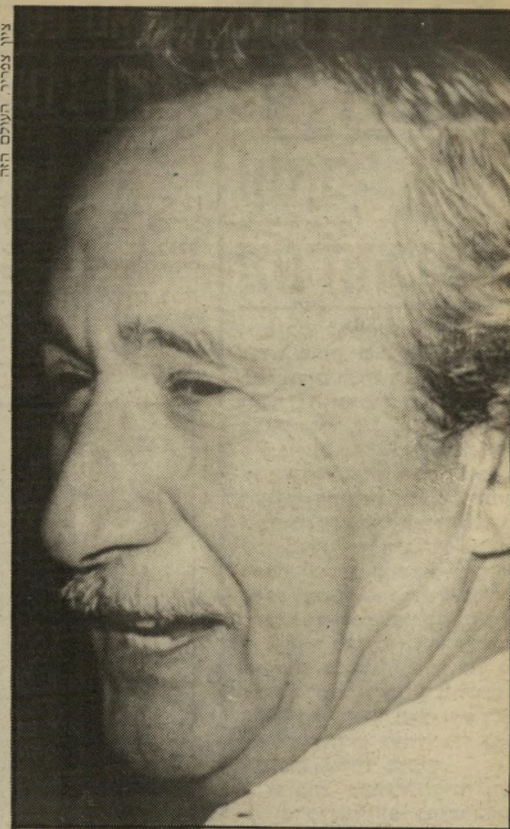
מה פתאום: כולם אומללים: הבנות שלי מרגישות כמו עניות מרדות. כמה חברות שלהן נסעו עם ההורים לחוץ-לארץ, ואחרות נסעו לפחות לבית-מלון בארץ או לכפר-נופש. אנחנו עצמאיים, וכמו אצל עצמאיים פעם יש יותר ופעם יש פחות, וכשיש פחות – האחרונים שמבינים את זה הם הילדים.

● **ישמתי לב שבחשבון-ההוצאות לא הכנסת סעיף בייביסיטר. את לא צריכה כזה כשאת הולכת לעי בדידה?**

כן צריכה, אבל השנה לא יכולתי להרשות לעצמי את זה, אז נזקקתי לטובות מכל מיני קרובים, שמעכשיו ועד להורעה חרשה אני חייבת להם.

● **את מרגישה שאילו היה לך השנה יותר בסף היה החופש יותר מוצלח?**

אני לא יודעת אם יותר מוצלח, אבל בוודאי יותר קל לנו ההורים, ובלי רגשות קיפוח לבנות. לחופש של השנה הבאה אני כבר מתחילה לחסוך. (דניאלה שמי)

אפרים פורן: „כל הסיפורים על שירקס הם שטויות!”

בתוכנית-רדיו שבה רואיין מנכ”ל משרד-החוץ לשעבר, דויד קימחי, הוא סיפר, בין השאר, כי מלון „אביה סונס” טה” הוקם אחרי לחץ של תת-אלוף אפרים פורן וחברו

טאבה

אלי פפושדו, בעל המלון, על ראש-הממשלה-לשעבר מנחם בגין.

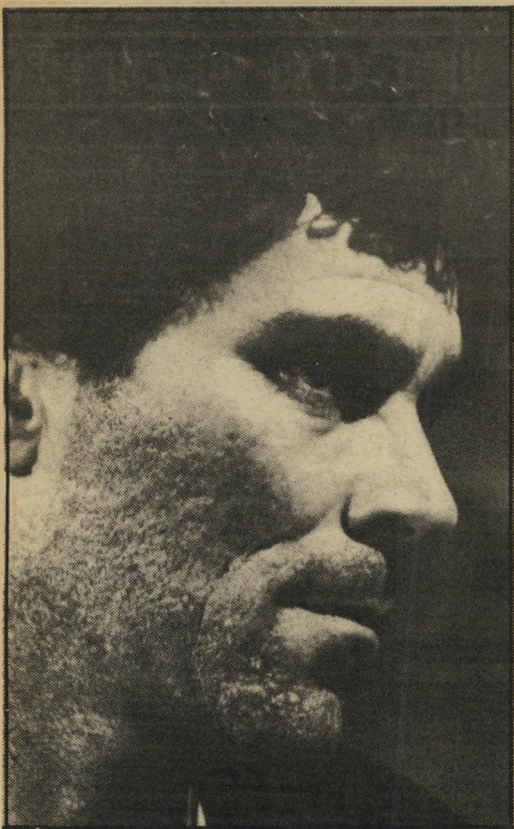
ביקשתי את תגובתו של תא”ל פורן על ההאשמה. סתם, בשביל ההתחלה, אולי כדאי שכולם יידעו כי אלי פפושדו עוד לא זכה לראות את מנחם בגין מעולם.

● **טוב, אולי קימחי התכוון שפפושדו לחץ באמצע עותף.**

אני לא אוהב שמתכוונים לדבר אחר, ואומרים דבר שני. אבל לעצם העניין. מלון אביה סונסטה התחיל להיבנות זמן רב לפני ההסכם על הפינוי, והשאלה היתה אם להמשיך בבנייתו או להפסיק.

ההחלטה של ראש-הממשלה בגין ניתנה אחרי שפליאה אלבק, המומחית הכי-גדולה בארץ לנושא קרקעות, באה למקום, דילגה מגיבוע לגיבוע וקבעה שהסיעון שלנו רציני.

ולבסוף אני רוצה לאמר שכל הסיפורים על „שירקס” הם שטויות, ואינם ראויים אפילו לתגובה. (דניאלה שמי)

אמנון רובינשטיין: „צילמנו שלושה סופים והיה לנו קשה להחליט!”

הסרט הישראלי „הינשוף” הוקרן במשך שבוע, והורד בידי יוצריו לשם שיפוצים. מיקרה חריג או נוהג בתעשיית הסרטים הישראלית? שאלתי את בימאי הסרט אמנון רובינשטיין.

בבחלט מיקרה חריג אצלנו, אבל בעולם זה לא דבר חדש. יש סרטים מפורסמים מאוד שעלו וירדו ושופצו, וחזרו לאקרנים. האחרון בהם הוא חזון נור'י. שכל הסוף שלו צולם מחדש, ואז הפך הסרט להצלחה גדולה. ידוע גם שהמערבון הקלאסי בצהרי יום שונה אחרי הקרנה קצרה, ואחר השינוי הפך ללהיט אמיתי. אגב, בתיאטרון זה מאוד מקובל.

● **תיאטרון זה לא קולנוע, לא צריך לצלם מחדש, לא לערוך, בתיאטרון אומרים לאנשים לעמוד אחד רת, או להגיד טקסט קצת שונה. אני מתארת לעצמי שכאשר גומרים סרט, תמיד חושבים שעשו את הטוב ביותר. איך קרה שפתאום החלטתם שזה לא די טוב?**

קולנוע

גמרנו את הסרט תוך התלבטויות גדולות. צילמנו שלושה סופים, והיה קשה לנו להחליט באיזה סוף להשתמש. כאשר הוקרן הסרט בכית-הקולנוע, ראינו אותו וחשבנו שאפשר היה לעשות אותו עוד יותר טוב.

● **אתם החלטתם, או הקהל שלא בא?**

היה קהל. נכון שאילו לא היה נשאר אף כרטיס אחד בקופה אולי לא היינו חושבים לשנות, אבל היינו קשובים לקהל וחשבנו שחלק מההערות ששמענו היו מוצדקות.

● **ביצד תשפרו? תצלמו עוד קטעים, תגרעו?**

אולי גם נצלם עוד קטעים, אבל אני חושב שבעיקר נפשט את העלילה, שיש אנשים עליה כי היא קצת מסובכת מדי.

● **זה יעלה הרבה כסף?**

יעלה כסף. כל דבר עולה כסף, אבל לפעמים זה כדאי. אנחנו כולנו מאמינים בסרט הזה וחושבים שהוא סרט טוב. ואם קצת מאמץ וכסף יכולים לגרום לכך שגם אנחנו נהיה מרוצים לגמרי, וגם הקהל יהיה מרוצה, זה שווה. (דניאלה שמי)

דורון שיטרוק: „איננו מנצחים מכני שאיננו משתמשים בממריצים!”

חוקי-הספורט אושר בכנסת בקריאה שניה ושלישית. החוק קובע, בין היתר, כי ייאסר על ספורטאים להשתמש בסם ממריץ להגברת הישגיהם. שר-החינוך, בתיאום עם שרת-הבריאות, יקבע תקנות שבהן יפורטו הסמים והתכשירים הממריצים, האסורים בשימוש. על שר-החינוך לקבוע כללים לעריכת בדיקות רפואיות מידגמיות בזמן תחרויות. ספורטאי, שיקבל הוראה להיבדק, יהיה חייב לציית לה. עבירה על הוראות החוק בעניין זה תיחשב כעבירה-מישמעת, כפי שנהוג באלופות בינלאומיות. לדורון שיטרוק, אחתלס צעיר ומצליח ממכבי תל-אביב, יש מה להגיד על זה.

● **השתמשת בסמים ממריצים?**

לא אלא וכך המצב לגבי שאר האתלטים הישראליים, ואני די מעורה בכל מה שקורה בארץ. לעומתנו, מיספר לאקטן של אתלטים מחו"ל משתמשים בסמים ממריצים. למשל, באלופות העולם ברומא ניתן היה לחזות את הכישלון של הספורטאים מהגוש המזרחי. הם נמנעו להשתמש בסמים חדש לפני התחרויות, כדי שיוכלו לעבור את הבדיקות, על מנת שלא תיפסל הסרת-מעצורים של האתלט לחזות את ההשתתפות בתחרויות האולימפאדה. ההרגשה האדירה הזאת והרצון לנצח בין גבוהות ייצוגיות מכל העולם מהווה פיתוי גדול מאוד.

● **אם כן, השימוש בסטרואידים אנבולים, למשל, הוא הסיבה להצלחת האתלטים?**

זאת לא הסיבה, אך מדובר בעובדה מאוד חשובה. מבחינת התוצאות וההישגים, הפער בינינו לבין שאר האתלטים בעולם רק הולך וגדל. קשה לי לבטא זאת במילים, אבל קיימת שאיפה חסרת-מעצורים של האתלט לחזות את ההשתתפות בתחרויות האולימפאדה. ההרגשה האדירה הזאת והרצון לנצח בין גבוהות ייצוגיות מכל העולם מהווה פיתוי גדול מאוד.

ספורט

● **אתה עלול להתפתות כדי להגשים חלום זה? בשום פנים ואופן לא. אני משלים עם המצב. חשוב מאוד שתחרות תהיה ספורטיבית, וכוונתי לא-שימוש באמצעים חיצוניים כסמים ממריצים. ספורטאי צריך להשיג ולהתחרות על-פי כישוריו הטבעיים. הצלחה היא שאיפת, אבל לא בכל מחיר.**

● **ואנו די יחידים-גולה בעניין הזה?**

לא לגמרי. אנגליה יכולה לשמש דוגמה טובה. בכל תחרות קטנה או בינלאומית הנערכת שם עוברים הספורטאים בדיקה קפדנית. הם גם מתגברים על המיכשולים והשיכלולים שממציאים ספורטאים, שהם צרכני סמים.

● **השיכלולים שממציאים?**

יש פה מישקל של חתול ועכבר. קיימת בדיקה של רשויות הספורט, אך במהרה מוצאים משתמשים בתכשירים ממריצים שיטות לעקוף אותה ולרמות. שוב גורמיי-הספורט ממציאים שי-טות-בדיקה המתמודדת בהצלחה עם התיכונם החדש — וכך חוזר חלילה. (שורד רכסמן)

נורית קידר: „קיבלתי את הגיב כי הוא חשוב לקאריירה שלי!”

חמש שנים שהתה נורית קידר בווינגטון, עבדה כמפיקה בטלוויזיה הישראלית וצפתה בטלוויזיה האמריקאית. מאז פרוץ האינתיפאדה היתה נורית כמעט בדיכאון. ראו תה בטלוויזיה דברים שלא רצתה לראות, הבינה מה שלא רצתה להבין, דאגה כל הזמן, ולפעמים, כדבריה, „לא הזד-היתי כישראלית”.

עכשיו היא כאן. עובדת ברשת הטלוויזיה סיאן-אן. שאלתי אותה איך זה להיות עכשיו בצד המדווח לארצות-הברית את מה שלא רצתה לראות כשהיתה שם.

קודם כל אני פה, וזה כבר טוב. מכאן הכל נראה פחות מפחיד. לא שהדברים נראים לי נפלאים, ולא שאני מרוצה מהאינתיפאדה, אבל כשאתה קרוב אתה חש את הדברים, ולא מקבל אותם ממקור אחר.

● **היום את בעצמך המקור האחר. את העוזרת לרשת האמריקאית לדווח. למה קיבלת על עצמך את הגיב הזה?**

אני מפתחת שזה ישמע נורא, אבל אין לי ברירה אלא לאמר את האמת. קיבלתי את הגיב מפני שחשבתי שהוא חשוב לקאריירה שלי, והרגשתי שאולי אני, ואחרים כמוני, נוכל להשפיע כאן שהתמונות בארצות-הברית תיראה מאוזנות יותר. ● **כלומר, את חושבת שעדי עכשיו התמונה לא היתה מאוזנת?**

טלוויזיה

לא אמרתי שזה, אבל אני יודעת כמה מאמצים אני משקיעה עכשיו בלנסות ולקבל תגובות מכל מיני דוברים האוהבים מאוד להגיד „אין תגובה”, שהוא מישפט שתמיד עובד לרעתנו.

● **יש עוד ישראלים ברשת שלכם כאן?**

יש די הרבה. הכתב הראשי שלנו וכמה עוררי-הפקה ועורכת אחת וכתבת, שהיא עולה חדשה.

● **אז אתם עושים לוביאנג?**

לא ממש לוביאנג, אבל אנחנו מנסים להשפיע כדי שיראו את התמונה על כל צדדיה. אנחנו כולנו אנשים מבוגרים, ואנחנו יודעים שאין שחור-לבן, יש גם אפורים למיניהם. אבל את יודעת איך זה, כתב יוצא לשטח והוא מחפש סיפור שיעשה כותרת טובה. ● **אבל עם כל כך הרבה ישראלים במישדר הוא יהיה מושפע מכם, אולי.**

ובכל זאת, המדיניות נקבעת למעלה, ואנחנו כאן רק עושים את העבודה. כל אחד כמו שהוא מבין וכמו שהוא יכול. (דניאלה שמי)

שעונים! שעונים! שעונים! שעונים! שעונים! שעונים! שעונים!
מהיבואן לצרכן – המיבחר הגדול ביותר בארץ, במחיר הזול ביותר בארץ!

הבורסה לשעונים

חל-אביב, רחוב אבן-גבירול 21, פינת דיזנגוף 1 (פתוח ברציפות)

★ מיבחר שעוני FIORUCCI

עיצוב איטלקי, איכות שווייצרית

★ מיבחר שעוני MADONNA

שעוני-המטבע היפים ביותר

★ מיבחר שעוני SEIKO

פולק זוכר את כולם

★ את הנערה שחכפה
את שיערותיה בנפט
★ את הקמצן העשיר
שלא אכל ביצים
★ את הרב שהיה
מגמד את הכוסייה

את כולם

אולי משום כך החליט פולק הצעיר לעסוק בדברים פחות מסוכנים, כמו ביקור בבית-ספר לריקודים. רק שבזה לא הצליח במיוחד. לפי עדות עצמו, "רגליי היו מתבלבלות והייתי דורך על היכלות של בת'זוגי", מה שלא מפליא כליכך בהתחשב שבת'זוגו היתה נערה שהקיפדה לחפוף את שיער ראשה בנפט.

דולארים לקומיסר

ככה זוכר פולק, אירוע אחר אירוע, מן השנים הרחוקות ההן. במקור הוא עשה את זה באדיש, אבל גם בתרגום העברי יוצא פולק כמספר סיפורים גדול.

למשל, הג'וב שבו זכה כאשר גוייס גיוס-חובה לצבא הרומני: מחלקת, בעגלה רתומה לחמור, מהמאפייה הצבאית לבתי-המגורים של קציני היחידה. או, כיצד הוא הצליח להעביר בשלום את פגישת-ההיכרות בין הוריו, האב חובש השטריימל והאם המעיינת דרדקבע בתנ"ך של הנשים החרדיות, ספר המעשים הטובים צאנו וראינו, להורי כלתו, האב, עוררדין בעל בית רפוס שהשתרל להופיע בכל הזדמנות אפשרית במדיה-השר של קציני-מלור. אים בצבא הרומני והאם, מורה לפסנתר שכבר הספיקה לככב באופרה של וינה. אבל הצלחתו האמיתית של פולק היתה בעסקיו. בגיל 24 כבר היה בעל מיפעל-טכסטיל שהעסיק 120 עובדים ומאז הלך מחיל אל חיל. רק שאז נכנסו הרוסים, במהלך אחד מאותם סיפוחים ילידי אולטימטום של 24 שעות של ראשית מלחמת-העולם השנייה, ויש ראל פולק הפך לאיטראלי גריגורביץ' פולק והרוסים הפכו את מיפעלו לקואופרטיב, בעל השם הנאה ווילה (חופש), מה שלא מנע מהם לכקשו להמשיך ולנהלו. כפי שהסביר לו זאת אחד מירידייו: "טרצקי כבר אמר, שרכבת מהירה אינה עוצרת בגלל חתול הנמצא על המסילה".

למרות זאת הנפיקו לו הרוסים דרכון שבו הוגדר פולק כתעשיין לשעבר, בעל סטאטוס 39, סטאטוס (מעמד) שהביט לבעליו, במקרה או במאחר, שילוח לסיביר.

מעונשו של סטאטוס זה ניצל פולק, כשהלה לפתע בשהפת ואוספו. מה שגם איפשר לו להרהר בטיבם של הרוסים האלה. עובדה. כאשר הם גילו את המיסעדה הצימחנית המקומית, של אחד פרידמן, שהיתה ססידבר בצ'רנוביץ, הם היו מבקשים כיצה טרופה עשויה מעשר ביצים. לבסוף חלף תיאבונם של הרוסים ויש להניח גם של פולק. הגרמנים כבשו את המקום ועימם שבו הרומנים, שהיו בינתיים לבני-בריתם. פולק, המבוסס בזכות כישרונות-הניהול שלו, שרר איכשהו, ואפילו רכש את ידידותו של הקומיסר הרומני, שלו יצק, עם התקרב סופם של הגרמנים, את העצה

ויצא לעיר הגדולה, צ'רנוביץ, שבה קיווה למצוא את מזלו. את עיסוקו החילוני הראשון, גביית חובות לחנותי ברזל מקומית, נטש עד מהרה משי החליט לעסוק בעניין תכליתי יותר — הוא נרשם ללימודים בבית-ספר לטכס-טיל.

זה היה הצעד הראשון בררך ארוכה, שבסופה, מקץ 50 שנה, עמד פולק בראש מיפעלי פולנה, עם מחזור מכירות שנתי בסביבות 400 מיליון שקל.

כל הקורא את האוטוביוגרפיה של ישראל פולק, שראתה אור באחרונה (בתקופה סוערת, הוצאת כתר, 222 עמודים) יגלה עד מהרה שמיכלול תכונות-אופי אלה — לא לדרוך במי קום, לקבל החלטה ולרוץ קדימה — שאפיינו את האב, איפיינו גם, מאז עמד על דעתו, את הבן ישראל.

למרות שלמד בחדר ובישיבה (וכמי עט הוסמך לרבנות) החלו הספקות מנקרים בראשו של ישראל פולק כבר בגיל צעיר למדי. כך, למשל, כאשר

ב ורשא, עירית-ספר בצפון רומניה, אינה אומרת מאומה לישראלי המצוי, אלא אם כן הוא אחד מצאצאי 3000 היהודים שחיו בכורשא בראשית המאה. כמו, למשל, הרב שמואל הלפרט, מי שהיה ח"כ מטעם אונד"י-ישראל באחת הכנסות, או נפתלי בר-משה, איש מפ"ם בוועד הפועל של ההסתדרות, או ישראל פולק, תעשיין בדימוס, שמכר לפני זמן קצר את חברותיו לכלל תמורת כמה מיליונים טובים.

פולק, אשתו ואיפירה נכון, בסתיו של חיי החשור בליבי האביב.

אבל מכיוון שלא רק על הלחם לבדו יחיה האדם, ביקש פולק גם להתפתח מבחינה פוליטית. אחרי תקופה קצרה (אולי בזכות כינו לבין עצמו, כי קרוב אונד"י-ישראל ובביתו היה כמעט לקומוניסט. את העניין בקומוניזם אי-בר משנוכח לדעת שחבריו, המאמינים השרופים, שביקשו להיכנס ישר לגין העדן הקומוניסטי ועברו בשחייה את נהריה-גבול של אותם ימים בין רומניה לברית-המועצות, הדנייסטר, נעצרו כמרגלים, כאשר הגיעו לגדה השנייה ונשלחו לסיביר.

חבריו לחדר סיפרו לו, כי כל פעם שהרב המקומי עובר ליד הכנסייה מתגמדת זאת בסנטימטר אחד, היררה ישראל הקטן כינו לבין עצמו, כי קרוב לוודאי שהרב עובר ליד הכנסייה לעיתים רחוקות ביותר. עובדה: כניין הכנסייה המשיך להתנשא לגובהו הרב.

מרגלים מן הנהר

לא מפליא לכן שכאשר פולק בגר קצת, הוא נטש את לימודיה-הדת

כאשר נולד פולק בכורשא, לפני 78 שנה, עוד היתה כורשא שייכת לקיס-רות האוסטרו-הונגרית ואביו, הירש, היה מספק לוחות-עץ לצבאו של הקיסר פרנץ-יוזף. אך משהתגלו חילוקי-דיעות בין אבא הירש לאחיו וגיסיו, כולם שותפים למנסרה שיצרה את לוחות-העץ, לא חשב האב הרבה, נטל את אשתו ואת 12 ילדיהם ונדר עימם דרומה, שם מצא עיסוק חדש: שיווק בקבוקי-בירה, שאותם היה ממלא בעצמו מהחביות שקיבל ממב-שלות-ההיכר.

בעלי-זכרונות פולק
400 מיליונים בשנה

הטובה לרכוש זהב ודולארים לקראת הבאות.

פמוטים מן המיכרה

אז ישוב שבו הרוסים, הפעם סופית. אך פולק הסתדר גם הפעם. כאשר הכימונה הרוסי הורה לו למכור זוג גרביים, תוצרת המיפעל, בארבעה רובל, טעה שמחירם בשוק השחור היה 400 רובל, לימד פולק את הרוסי את תורת עיסקות-החליפין: במקום לשלם במזומן עבור הובלת עצים להסקת המיפעל, הוא קבע תעריף של זוג גרביים עבור הובלה של מטר מעוקב עצים.

פולק, שכבר ידע כיצד מנהלים עניינים, פתח במיפעל גם מחלקה לייצור סנדלים (מחבלים), גם מחלקה לתיקריבד ואפילו מחלקה שהתמחתה בייצור גפרורים. רק שאז, בחורף 1947, זה הספיק לו. הוא ניצל את העובדה שאחד מאחיו חי בצ'ילה עוד מלפני המלחמה, והחליט להגר אליו יחד עם אשתו, אדית.

זה שאחיו זכה באותה עת בפרס הגדול של הפייס בצ'ילה רק הקל על חבלי-הקליטה של פולק, שמצא בצ'ילה את מקומו, כמו יהודים רבים אחרים וגם ערבים, שמיספרם בצ'ילה הגיע כאותם ימים ל-150 אלף.

בצ'ילה מצא פולק יהודים מכל המינים: את יעקב שאולסון, יו"ר הפרלמנט; את הקרדינל הקאטולי של סנטיאגו הבירה, חוסה מאריה קארו, שגם אם לא היה יהודי, נחשב לפחות כצאצא של יהודים (או יהודים-אנוסים) וגם סוחר-ברזל עשיר אחד שנודע כקמצן כה גדול עד שבקהילה נפוצה עליו השמועה שהוא נמנע מלאכול ביצים, כדי שלא יצטרך להשליך את קליפותיהן.

מעשית היו לפולק עניינים אחרים לעסוק בהם. הוא פתח מיפעל והגיע, תוך זמן קצר, לייצור של 20 אלף מטרים אריג לחורש, ברווח נקי של דולר אחד למטר. לא מפליא לכן שתוך שנים מיספר כה היה אמיד מאוד, (המשך בעמוד 35)

כשג'ט' ג'יע - אילת תראה אחרת.

אילת. ספטמבר '88.

עולמה של פסלת ראיון עם בתיה לישנסקי

כתבה חנית טוך

טרטים פורטרטים. מאסה רבת עוצמה, מחוברת בצינורות חמצן בלתי־נראים לגוף שברדיו של פסלת גדולה. פעם היא גם גרה במקום, עם הפסלים. אפשר לחוש את האווירה הביתית. חדר־שינה, מיטבה, שרותים נספחים לחלל המרכזי המשמש לעבודה. אלה נשארו במתכונתם המקורית. מתכונת פשוטה, מיושנת, סגפנית. רטיבות פגעה בקירות. אחרי־כך הגיעה אריאלה אפשטיין, ארכיטקטית ופסלת שהפכה למין אחות וחברה. היא זאת

בראש השנה תחגוג בתיה לישנסקי, אמנית, אשה מיניאטורית בשיער שיבה רך ומסורק ועיניים כהות, חמות, חודרות, את יום הולדתה ה־88. במחשבה שניה צריך אולי להטיל שתי הסתייגויות בקביעה זו. קודם כל, בתיה לישנסקי מעולם לא חגגה שום אירוע בחייה וקשה להניח שתחגוג ממינהגה בעניין זה בהגיעה לגבורות פלוס. שנית, לא ניתן לקבוע בוודאות את גילה המדויק היות ותאריך לידתה לא נרשם בשום מקום. בעיר מולדתה מאלין שבאוקראינה נהגו לציין רק את תאריך ההולדת של התינוקות הזכרים. «בנות זה לא היה חשוב», היא מחייכת. «כשנרדתי והייתי צריכה להוציא פספורט — זה היה בימי האנגלים — בחרתי לי את 1900». שלוש בנות נוספות, «חסרות חשיבות» גם הן, נכללו במישפחה. שרה לישנסקי, הבכירה, אשה שופעת חכמה שהקדישה את חייה לעזרה רפואית וסוציאלית במשך שנות חייה בארץ, רחל ינאית בן־צבי, אגרונומית ופעילה ציונית, ממיסדי הגימנסיה העברית בירושלים, חברת השומר ושותפתו לחיים של נשיא המדינה השני יצחק בן־צבי, וד"ר תמר שוי, רופאה שפעלה כמו שאר מיניאטורות בוויטרינה קטנה. פורטרטים פור-

מרתף של פסלים

בתיה לישנסקי, במיכנסיים וחולצה ארוכת שרוולים. יום מן הימים הראשונים של אוגוסט. תנאי מזג־אוויר הם מסוג הרברים שלא נוגעים בה. במרתף שברחוב נחום, המשמש עבודה סטוריו כבר הרבה שנים, מרגישים היטב את החום. למי רות ואולי בגלל הקרבה לארמה. שתי מדרגות מתחת לשביל שמוליך לחצר האחורית. חלונות מועטים. אור מתון של מנורות. המון פסלים. עומי דים על דרגשים. גבס. ברונזה. חימר. עץ. אבן. מיניאטורות בוויטרינה קטנה. פורטרטים פור-

בראש השנה הקרוב ימלאו לבתיה לישנסקי 88. ב־1 בספטמבר ייצא לאור אלבומה השלישי של הפסלת המחוננת, מחלוצי הפיסול בארץ. חגית טוך הלכה לראיין את האשה שאינה יודעת זיקנה מהי וגילתה שהיא רוצה לפסל עוד אנדרטה אחת, אחרונה.

— ממה היית עושה אותו? מאבן? בתיה: «ברונזה. יש אבנים שמקבלות צבע במי שך השנים וזה מפרע. ראיתי את זה בכמה מה עבודות שלי. ברונזה מקבלת רק ירוקת וזה יפה לפעמים. אבל אני יכולה להיות שקטה. עוד לא הו מינו».

ליצור בגדול

אם שכולה. גבס וברונזה. 44x25x21. עבודה מ־1974. שייכת לקבוצת פיסלי תנועה המכונים «תנועה ספונטנית של רחשי לב». «רמות אדם הלובשת משמעות של רעיון ומופיעה במצבים רגועים או בתנועה סוערת». «הפיתרונות הפלסטיים מכוונים לחופשיות הביטוי והתעוזה באופן יציקת התכנים בצורות. כאשר פני השטח הפיסולי מוצגים בכתמים רחבים מושגת האמת המוחלטת של הפנטזימה. הרמות הניצבת בפזוה קור בעת תנועה מסויימת ומעבירה אל החלל את יכרית הדיאלוג החזותי».

היא היתה רוצה ליצור את הפסל בגדול. גדול לפחות כמו האנדרטות שבנתה. 12 אנדרטות. פזורות במקומות שונים. את האנדרטה הראשונה בנתה בחולדה. מיד אחרי שהגיעה לארץ, לאחר תקופת לימודיה בפאריס. אנדרטות אחרות ניבנו בכפרי־הושע. בכדורי. עשתה הכל לבד. החל מפיסול קוח על חציבת האבן, דרך העברתה כתנאים הפיזימיטיביים של אז למקום שבו נועדה האנדרטה לעמוד, וכלה בעבודה אינטנסיבית שנמשכה לעיתים במשך שנים.

אריאלה: «יש סיפור בקשר לאנדרטה בכדורי. העבודה היא בגובה שלוש מטרים. בהתחלה היא בנתה אותה בחימר וזה נפל. היא בנתה אותה שוב והזמינה יציקת גבס. היוצק בא וברח. אמר שהוא לא מסוגל לבצע עבודה בגדול כזה. היא הרסה את כל הפסל ובנתה אותו מחדש בגבס כדי שאפשר יהיה לצקת אותו מברונזה».

בתיה: «וגם הוא נפל». אריאלה: «היא חלתה מזה. שכבה במיטה במשך עשרה ימים, קורחת מחום, כתוצאה מהמאמץ הפיזי והנפשי שהשקיעה בעבודה. אחרי עשרה ימים היא קמה ובנתה את זה מחדש».

חמש שנים

בזמן העבודה על האנדרטה לזכר הבנים בכפר יהושע אברהם לה הראייה בעין אחת. זה לא גרם לה להפסיק את העבודה. רק כשהאנדרטה הושלמה היא פנתה לטפל בעצמה.

אחת העבודות היותר אהובות עליה היא האני דרטה עבודה והונה בחולדה. שנתיים עברו עד שנמצאה אבן מתאימה והועברה ליער חולדה.

בן־ציון בן־משה:

יאיר מת, והניח את נשמתו הצפורית
כלואה ומערטלת בכלא השיר:
הצל החוצה את מבואו
משרטט פרחים בחלון האור
והמית רוח ים וגשם
בקולו הטהור
קול חרד וחרב מאהבה
קול חרב וחרב ממעמס
לבו השבור:
כיום רתוק אל כף —
קסמי החלום הדקים נרקמים
ממים, משיר.
לו הייתי קיסר סין —
הייתי מבקש זמיר
כיאיר
להחיות את נפשי.

שהביאה לידעתה את קיומם של צורכיקים ות־נאי־גורים.

ספר חדש

כיו בספטמבר יצא לחנויות־הספרים ספר חדש, שלישי במספר, על עבודותיה של בתיה

בתיה לישנסקי: «החולמה», אבן וברונזה, 1942

לישנסקי. אריאלה טרחה על העריכה וההכאה לפרסו במשך שלוש שנים וחצי. תיעוד של למעלה מ־200 עבודות. דיוקנות, מיניאטורות, אנדרטות, מצבות, רישומים, ציורי־שמן. כמעט במיקרומתנת יוס־הולדת. למעלה מ־100 עבודות אינן כלולות בספר. כאלה שנמכרו או נמסרו מבלי שתועדו קודם לכן.

היא אינה מרבה לדבר. מעולם לא היתה רכבת גינה גדולה. בדיוק כמו שלא ניהלה חיי חברה אופנתיים ולא נמנתה על יושבי בתי־הקפה ברור מא, בכרלין, בפאריס. בת־לאביב. המקומות שבי הם למדה, עברה וחיה. במהלך השיחה היא תחזור ותיגע עד הלב עם הכנות הטיבעיות שלה.

קטע משיחה בשלושה קולות. הקול השקט הוא של בתיה. זה שאיננו ממחר להשיב. — אם היו באים אליך ומוזינים אצלך עכשיו עוד פסל למשל.

בתיה: «הייתי שמחה. אני רוצה מאוד לעשות עוד אחד».

— רק עוד אחד? בתיה: «כן».

אריאלה: «היא מצפה לזה. חושבת שזה מגיע לה, שיבואו ויזמינו. כשהעניקו לה ב־1983 את התואר יקיר תל־אביב היא באה ושאלה בשביל מה. לא עשיתי בשביל תל־אביב שום דבר. תנו לי לעשות איזו אנדרטה. ולא יצא שום דבר».

— ולא תלך ותציע את עצמה? בתיה: «אני רגילה שיבואו אלי, אבל הפעם אני מוכנה אפילו ללכת. רוצה את העבודה».

— אולי אין תקציב להקצות לפסל נוסף בעיר?

בתיה: «את חושבת שהמרצפות שעושים זה בזול? או שמרצפת אחת יתנו לפסל — — — נורא רוצה».

— וזה מה שהיית מאחלת לעצמך ליום־ההוא לדת שלך?

בתיה: «כן. זאת המתנה הכי טובה».

— את חושבת שהפסלים שלך היו משתלבים בנוף העירוני של תל־אביב?

בתיה: «האם השכונה בטח. יש בעיר הרבה הורים שכולים. הם היו בוודאי שמחים».

— את גם יכולה לדמיין לעצמך את המקום שהפסל יעמוד בו?

בתיה: «בגן העצמאות למשל. או ביר לבנים. יש מקום».

עבודה על אנדרטת חולדה. «עבודה והגנה», 1930–1937

וּלְכִי
בְּיוֹמֵי עֲלִיתִי
וּכְאִתָּה אֶחְמָה
בְּהַרֵּי סַעֲרִירִי
אֶחָד אֶמָּן
עִיר, אֶבֶן
נִסְפִּים הֵכִילִי
כְּפֹרִי
אִתָּה, אֶבֶן
הַרְחֹקֵה אֶחְמָה

כְּבֹדִי
קִצְבוֹ

מרטין לותר קינג
 הם רוצחים נפשי המחס הוא עור
 נשחט אני בדיו למדי אהבה
 אלבאמה שלי.

קודר ועצוב הירח כשלו רגלי מלכת
 שחתי לאשמורת הסנריות ובלבי החום
 אלבאמה שלי.

שנותי מזרות כאפר מדוע תנדיני ארצי?
 ענום לולי שני שחוקות אן אלך ואני שחור
 אלבאמה שלי.

השחר נפתח וכולי קפוא שתיתי דם רעי הניתן
 אהבה ואורים אהבה
 אלבאמה אלבאמה שלי.

שרת בין כל בני דור הנפילים שבאו לארץ בעיקר בות חזון שאותו ביקשו לממש. אחרים מהם הונח צחו עלידי בתיה והם מוסיפים לשמור על שתי קתם באבן.

יצחק בן צבי, דיוקן שויכה את בתיה בפרס ריזנגוף ב-1957. חיים גמזו כתב אז על הפסל: "הדמות של הנשיא בן צבי יש בה מן הפשטות של האיש ומן האצילות הרוחנית גם יחד. טובילב מהול במשהו מרירות המקנת בוויית הפה ותוגה חרישית השרויה בעיניים העייפות — הובאו לידי ביטוי עלידי כיור והיר המטעים את האור צל, המדגיש בדרות הגובלת ברישום קו מקווי האופי ומאותות ההיכר הבולטים של הדיוקן. בסך הכל: פסל נאה, שעוצב ביד אדם המכיר היטב את הדגם. המכירו בהופעתו היומיומית, בגילוי הבלתי תירשמי דווקא. ואם אפשר לטעון שגובה המצח הופרו כאן במידה ניכרת, דרי כנימוק נגד טענה זו יכול לשמש ההסבר המתקבל על הדעת שהפ' רזה זו הגבירה את רוחניותו של הפורטרט שהוא אחד היפים מכל שיצא תחת ידיה של בתיה ליי שנסקי".

במוסיאון בית השומר בכפרלעדי מצויות 60 עבודות של בתיה: דיוקנות חברי אגודת השומר

בסטודיו: בתיה לישנסקי בחברת פסלים

שאותם סחורה כשהיא נעזרת בתמונות פספורט ישנות בעלות איכות צילום ירודה. ההיכרות האישית עם מרביתם עזרה לה לשנות לרמויות חיים ולהביא אל הפסלים את אותם יושר וכנות המצויים גם בה.

מבוקר עד ערב

שעות הבוקר הן קודש לעבודה בסטודיו. אריאלה: "אם זה היה תלוי בה, היא היתה נמצאת פה כל יום מבוקר עד ערב. אני צריכה לבקש ממנה לנחם יום אחד. או שהיא פה או שהיא נוסעת לבית הדיקט".

את זוכרת, בתיה, את כל העבודות שעשית או שיש דברים שהשתכחו ממך?
 בתיה: "אני חושבת שאני זוכרת".

אריאלה: "אם היא תראה היא תזכור".
 הגיל אינו מקשה על העבודה?

איתן קלינסקי

יש לי חלום

יש לי חלום
על שמים חדשים
עם אורים של תמיד
על ארץ חדשה
עם נהר שלום
העולה מרחמה
יש לי תפלה דומעת
בטרם יבא חבל לה
נתנה רחשי נגהה בי העיר
שיומו נדרדר כאבן קשה
ובתהום נותן קולו.

תחושת ריחוף

היא זוכרת את הימים שבהם גרמה לה תחושת הרעב שתרגיש כמו תחושה של ריחוף כשהיתה יורדת ממדרגות חדרה במלון שבקומה השביעית. "הפסל תנועה איפשר לה להתגורר במלון האר ניברסיטה ברחוב סרז'אק במשך שלושה חודשים. הוא גם זיכה אותה ביחס מיוחד מצד בעלת הבית בזכות הביקורות בעיתונות הצרפתית שהרעיעו על בתיה שנכחים".

כששבה וביקרה בפאריס ב-1976 רצתה לקנות בחורה את הפסל המעוגן במעקה המדרגות כאולם הכניסה למלון. בעל הבית החרש לא הכיר אותה. הוא לא הסתפק בסירוב למכור את הפסל אלא כמעט ולא הירשה לה להיכנס למלון ולהתבונן בו.

בתקופת פאריס הושפעה בעיקר מעבודותיהם של רודן, ישראלס, רגא.

בתיה: "אבל לא הייתי איתם אף פעם בקשר הם היו יותר גדולים. הלכתי פעם לפסל בורדל. הוא לימד אז באתר מבתיהספר לאמנות. רציתי לעבוד אצלו. הוא הראה לי סורה שלמה של פסלים ושאל אם הם מוצאים הן בעיני אמרתי —

חמש שנים נמשכה העבודה. שמונה שעות ביממה. על כריכת הספר מופיע צילום של האנדרטה ב"ש חורליבן. פרצופים אקספרסיביים. בתיה למעלה, חולשת על תחום המחיה שלה מגובה שלושה מטרים. בחולצה לבנה עם צווארון רוסי, בכובע עם שוליים שמוטים, במישיקפיים עגולי מיסגרת. מקישה כאבן. היום, כמכת לאחור, היא היתה רוצה לשוב ולהקים את הפסלים שלה בגובה רב יותר. תישעה במקום שלושה מטרים. שיוכלו לשוב ול" התחרות בעצים מסביב שצמחו בינתיים.

הגיל אינו מסוגל לעשות בה כבשלו. הניתוק מתחושה של מוגבלות פיסית. מפעם לפעם היא שבה ומבקרת במקומות שבהם ניצבים הפסלים שלה. יש ביניהם כאלה שממשיכים לרגש אותה בכל פגישה מחודשת.

בסטודיו חובר השקט לניקיון ולסדר. כלי עבודה ישנים טמונים בנרתיק בד. משרים תחושה מוסיאנית. מבט מעמיק יגלה שהם הונחו שם ביד שלא יכלה להיות אחרת. פעם פרץ גנב אל הדירה שבה התגוררה אז, על הגג ברחוב אחר העם, דירה ששימשה עבודה גם מקום עבודה, ולקח איתו את הכלים.

בתיה: "הלכתי למיטרה והודעת. במיקרה, ניסה הגנב למכור את הכלים לשוטר חרש. הוא רצה חמש לירות עבורם. אחר כך היה מוכן לדרת לשלוש. זה היה לפני קום המדינה. אחרי שהגנב הודה באשמה הוא התלונן שהיו בדירה שני עטים נובעים מקולקלים".

אירופה, ארץ ישראל

אחרי שעלתה ארצה עם אמה נרשמה לבצלאל. השנה היתה 1919. אמנות שימושית היה המיק צוע הפחות אהוב עליה. היא העדיפה להתמקד בציר. אחרי שנה עזבה את הלימודים שם לטובת חו"ל. כמו רבים אחרים שהפליגו לאירופה באותן שנים. תחילה למדה באקדמיה לאמנות ברווא.

הגיס: יצחק בן צבי, נשיא שני למדינת ישראל

בעיניים מקומיות וראי נראתה מוזרה. בתספורת קצרה, כובע טמבל ומעיל ששייך לה חזות נעריית. במקום להיות נוכחת בשיעורים שהתנהלו במישי טר נוקשה, העדיפה לבלות במוסיאונים, בהעתקת תמונות ובלימודה עצמית.

אריאלה: "אחר כך היו פה הפרעות והיא חזרה לארץ כי הרגישו מחויבות לעזור. עלתה לקיבוץ עין חרוד. עברה שם בגדוד העבודה".

בתיה: "יום אחרי שקיבלו אותי לקיבוץ בתור חברה קמתי ועזתי". נסעה לברלין. גם שם הלכה נגד הורם. שלוש שנים שהתה שם. התחילה בלימודי גרות בקונסטנציה וברשה, בית הספר לאי מנות שימושית. החליטה שהיא צריכה ללמוד מיקצוע מעשי. הלימודים חשפו את כישרון הפי סול שלה. דרך אמנותית חדשה נפתחה לפני. שלוש השנים הבאות הוקדשו להשתלמות בבואר בפאריס. גם שם העדיפה להריר את רגליה מבית הספר ומהשיעורים הפורמליים ולשקוע בעבודה בחדריהמלון הוולים שבהם התגוררה. היא נאלצה להחליף את מקום מושבה מיספר פעמים. עיסוקה לא מצא הן בעיני בעלי המלונות. מכות האיזון בלילות הפריעו את מנוחת השכנים. "שכני העץ יציקות הגבם בחדרונה, בן שמונה המט רים הרבועים, הבהילו את הבעלים. כסף לסטודיו ראוי לשמו לא היה לה ונגזר עליה להסתפק מדי פעם בנדיבות הלב של ידידיים.

לרותי

ומיספר טלפון למשה פרסקי, רח' פתח
תיקווה 27, נתניה, או להתקשר לטלפון
053-337995.

נעמי
רון

טעם לחיים

היא בת 31, רווקה, נאה, אקדמאית, העוסקת במדעי החברה ובתיקנות. מגדירה את עצמה כמעניינת, תעוררת סולידית ולא ממוסדת. אומרת שמחפשת ראש טוב ויחודי, רצוי אקדמאי, נכון, גבוה, אסתטי, מרתק, שאפשר לך כר איתו גם על דברים שכרומו של עולם, כמו פילוסופיה עמוקה, ושאפשר גם לטייל איתו ולשחק איתו שחמט. בקיצור, "מסיימת" (94/88), "אחד ש" הוא כמו קוקה-קולה, שמוסיף טעם לחיים".

רותי בטלפון - לקשר עם
הפונים ולהכתבת מיכתבים -
221017

רומאנטי עם המתאימה

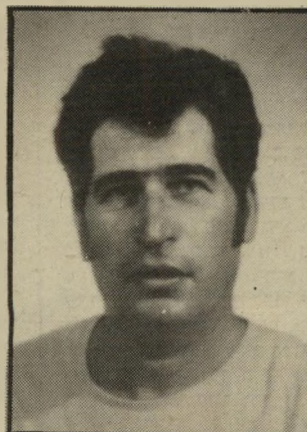
הוא בן 23, איש משרד הביטחון, חובב טיולים, צילום, אוהב דברים יפים, ילדים ובעלי חיים. חשבונו לו כנות ואמינות - בדברים האלה הוא אינו מתפשר. יש לו 1.78 מטר גובה, נראה בסדר, בוגר מגילו מבחינה מנטאלית. מרגיש שנוח לו יותר בחברת מבוגרים ממנו. יש לו חושיה מודרניים, לפעמים הוא קצת ציני.

בעבודה הוא רציני, אבל בשעות שאחרי הוא אוהב להיות שמת. הוא קצת ביישן, אבל רק בהתחלה. מרגיש שיכול להיות רומאנטי עם המתאימה. רוצה אותך רגישה, אוהבת ילדים, חמה, פתוחה, אינטליגנטית, נאה, נשית. את יכולה לכתוב לת"ד 1232, הודו-השרון 45111, או לשאול אותי על (95/88).

בכסף אינך יכול לקנות אהבה,
אבל הוא משפר את עמדת המיקוח
שלך.

רוצה להתחתן

"אוסקר ויילד אמר: גבר שמחפש אשה טובה, חכמה ויפה, מחפש בעצם שלוש נשים (קשה למצוא אשה עם כל התכונות הטובות)", הוא כתב אליי. "אירופי בן 43, גובה 1.85 מטר, מישקל 90 קילו, ממישפחת ניצולי-שואה, בוגר תיכון מיקצועי-חקלאי,

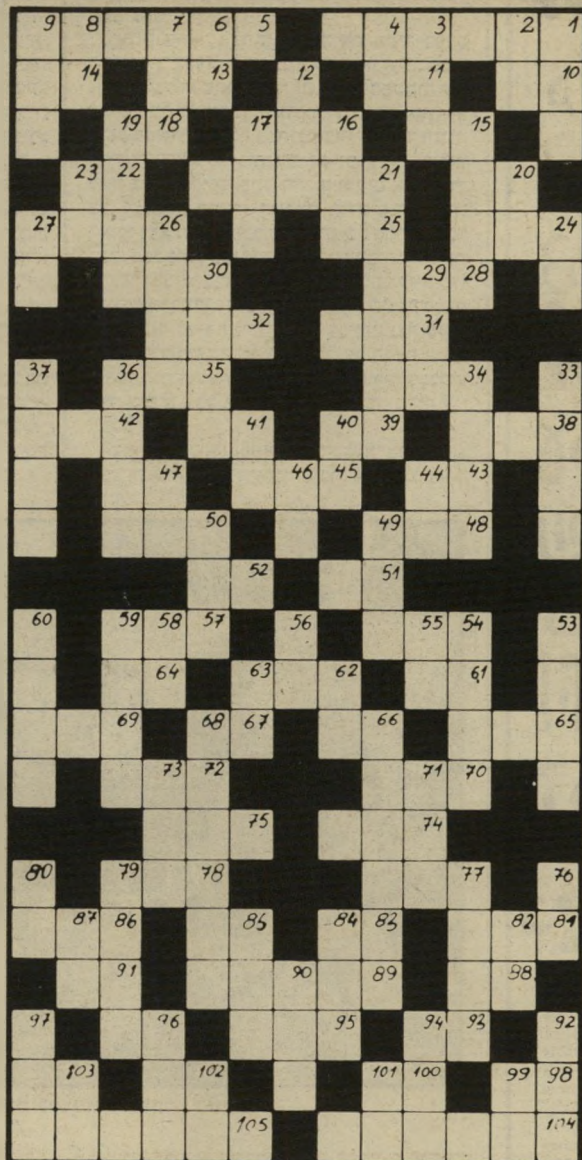

משה פרסקי
מיספר טלפון וחצולס

שירת בסדר ובקבע, התמחה ברוקחות, נאה ובעל דירה. תחביבים: קריאה, כתיבה, מוסיקה, קולנוע, ים, טיולים, מעוניין בבעלת תכונות ותחומי התעניינות דומים, למטרת נישואין. הוא מבקש לפנות אליי בצירוף תמונה

2659

השבוע השלם הזה

מאוזן:

(1) נשף מסכות: (5) ההלכות שאר סף ר' יהודה הנשיא בשישה סדרים: (10) מזל: (11) שטות, רקוע: (13) מוקש: (14) כינוי לנפש האדם: (15) שנתן: (16) כתם: (18) מילת שאלה: (20) בת-קול: (21) עיר נמל בלבנון (מג) (22) קריאת צער: (24) מס האכל: (25) מילת המעטה: (26) זג הפעמון: (28) שחקנית קולנוע צרפתית (ש"מ): (30) גבורת רומן של אמיל זולא: (31) בחר בטוב: (32) נמלה המולה ותנועה: (34) מצביא וסופר רומאי - הצנזור (לפני הספירה): (35) הקוף, גבור של רומן דלן: (38) רוטב כבשול: (39) ססה מן הדרך: (41) משקה עלים סיני: (42) צעיר: (43) רסיסי שחר: (45) נלגלל דמיוני שעליו סוכב אחד מגרמי השמים: (47) בן-קבר: (48) קלקל, פגם: (50) הרחיק: (51) מרת היבש: (52) איפות: (54) איל ברזל: (54) בגלגל המוות: (57) קצה, סוף: (61) צר אחד של הפנים: (62) חנית: (64) יום-טוב: (65) סל גורל: (66) זחב: (67) מילת שלילה: (69) אחד מכלי הסף: (70) אישה הראשון של אביגיל המקראית: (72) בן עובד: (74) בעלי חיים ממערכת חסרי תולדות: (75) מגדולי האמוראים בבבל: (77) נקרת צור: (78) מכשיר התי-עמלות: (81) פתרון: (83) נמלט: (85) ענף: (86) הגדלה בשחקניות הטרגדיה בצרפת: (88) שניים: (91) ממחר להגיע: (93) עלוב: (95) הקו העובר מקצה הקשת בעגול אל הקצה השני: (96) לא רחוק: (98) שליח צבור: (100) ק: (102) מחפש: (103) פעוט: (104) כינוי לתלמיד יוהנוצרי: (105) מכ תם או כתבת על מצבה.

מאוזן:

(1) צלוחית קטנה: (2) מכשיר ענניים: (3) כרכר, פוח: (4) שני עמודים בספר: (6) אמן בשול: (7) מתחרה: (8) תאר הלנר: (9) אליל בית: (12) הגשת מתנה: (15) שנינה, הלצה: (16) הבל: (17) אריג פשתן טוב: (19) רקוד עם ישראלי: (20) תבלין מזרחי: (21) שומר השאול (עפי" המיתולוגיה: (23) בהמת משאות: (24) קל גברי עבה: (26) חבית קטנה לקבול משקה: (27) אחוריים: (29) ציץ, ראשית הצמח: (30) שרשרת בעור:

אביגיל ינאי

תן טרמפ לחייל

איתן עמיחי

הדברת מזיקים

מומחים להדברת תיקנים (ג'וקים), תולעי עץ, חרקי ספרים ובגדים, עירפול מיוחד לארועים למניעת יתושים וחרקים מעופפים.

רמת-גן רח' מודיעין 18, ת.ד. 2272, טל. 03-75-22-777

בשמירה על בריאותך ורכושך

1987

לחתונה

הם יזמינו אותי

רי, אני לא יכולה יותר. אתם שוב מעליבים אותי. שוב אתם מתחננים אחרי שהכרתם דרך המדור הזה, ולא טורחים לספר לי. זוג מיספר שלוש, שעליו שמעתי כחודש האחרון, ררך אדם שפנה אליי, הם צ. רמ. היא חיפאית באמצע ה-30, מורה, אם לשניים, והוא תושב הרצליה, בתחילת ה-40, איש-מחשבים, אב לילד. כבר שנה שהם חיים יחד בחיפה. היא פירסמה אצלי מיכתב, והוא היה השישי שהתקשר אליה. כאשר שאלתי את המודיע שלי למה, לרעתו, זוג החברים שלו לא שיתף אותי בשימחה, הוא אמר: "אני לא יודע, אבל אני חושב שלחתונה הם יזמינו אותך".

הבטחה של שדכן, במוח פירסומות: בחורים, אני אשבור הראש ואתם תשברו את הכוס

מרים
בניחני

מזל החדש:

אריה

עוד על

8.8.88

אחת ל-11 שנה מתקבל תאריך שכמעט כולו ספרות זהות. מי שאינו מייחס חשיבות למשמעות הספרות בתורת הנומורולוגיה אינו מודע לכך שיום כזה נושא אופי מיוחד במינו. אם נקבע באותו יום אירוע חשוב צריך לדעת שהשפעתו של אותו יום מסוים תורגש כל זמן שהוא יהיה קשור לדבר שנולד או נוצר באותו יום.

רבים קבעו להם את נישואיהם ביום זה. אחרים אולי החליטו לעבור לבית מייספר 8. יש כאלה, שלא דווקא לפי בחירה, נולדו באותו היום. הנסיכה הבריטית החדשה, בתו של הנסיך אנדרו, נולדה בשעה 8 בערב ה-8.8.88.

מי שחתמו על עסקאות או עסקו בענייני כספים, רכשו וביטחו, בחרו ביום הנכון, שכן המייספר 8 קשור בכספי הזולת והוא מבטא את החומר כפי שמבטא אותו כוכב שבתאי. מבחינה אסטרולוגית אין קשר לכך שזה היה מייספר 8 או מייספר אחר. האסטרולוגיה שופטת את היום לפני הנתונים האסטרולוגיים. דהיינו, לפי מצב גרמי השמיים והקשרים ביניהם באותו היום.

מה אם כן היה באותו יום? יש להתייחס כמונח למייספר 8 הנחשב למייספר חזק המסמל את האינסוף והנצח, בגלל התנועה הספירלית שאין לה נקודת סיום. ה-0 וה-8, שהוא כעין שני אפסים, מסמלים דברים

אינסופיים. המייספר 8 קשור לכוכב שבתאי באסטרולוגיה. כוכב זה קשור לאבנים ולסלעים ובאמת הגימטריה של אבן היא 8. (1=1, 2=2, 5=5, 8=8).

באסטרולוגיה מסמל הבית השמיני לידה, מין, מוות, ירושות, כספי הזולת וכן התייחסות חזקה למיסטיקה. זהו הבית של מזל עקרב. בית אפל הממוקם כאילו מתחת לפני הקרקע. כל מה שקורה בהשפעת בית שמונה נעשה בשקט, באפלה, במיסתוריות ובסודיות. מכיוון שהוא מסמל מוות והתחדשות הוא מסמל את הנצח. כמו הפניקס, עוף החול, שקם לתחייה מאפרו כך גם מייספר 8 מסמל את היכולת לקום ולהיבנות לאחר נפילה, משבר, מחלה או אסון.

מכיוון שהוא קשור בכוכב שבתאי הוא אינו מאפשר לאדם הקשור אליו להגיע למשהו מבלי להשקיע מאמצים ולסבול. רק לאחר צרות ועיכובים יגיע האדם להגשמת שאיפותיו, והדבר לא ייעשה מעולם בגיל צעיר.

הקשר של כוכב שבתאי לסיפורה 8 נותן

אצל המקובלים, העוסקים בתורת הקבלה, נהוג לומר ששנה המסתיימת באות ח' (8) היא שנה קשה ומאיימת באסונות. עוד הם טוענים שגם משמעות האות ט', כלומר, שנה המסתיימת בסיפורה 9, היא דומה. לדוגמא: מלחמת העצמאות שהיתה בת' ש"ח (1948) ותשכ"ח (1968) שבה התחילה מלחמת ההתשה.

תשמ"ח (1988) והשנה שתבוא בעיקר בותיה - תשמ"ט - מבשרות על תקופה חדשה שבה ישלם העם על צורת-החיים שבה חי. ואכן, בשנה זו, החלה האינתיפאדה, ואילו בחודש אוגוסט, שהוא החודש השמיני, קורים דברים קשים וחשובים. הכרזתו של חסיין וכל ההשלכות הנובעות ממנה מבשרות על תחילתה של תקופה שעלולה להוביל אותנו למלחמה. זה בוודאי לא קל להיוולד ביום שכזה. בייחוד למי ששייך לעם היהודי.

8 היא סיפורה חזקה, רבת עוצמה וקשה. מי שנולד בהשפעתה יהיה חזק ולא יירתע מעבודה קשה. הוא יתמודד בהגבלות,

הסיפורה 8 היא חזקה ורבת עוצמה ומסמלת את האינסוף. מי שנולד בהשפעתה הוא עיקבי ובעל מישמעת ושליטה עצמית

באיסורים ובמיכשולים, אך תוך עבודה עיקבית ועקשנית יגיע להישגים. הוא יהיה עיקבי, בעל מישמעת עצמית ושליטה עצמית חזקה, מסודר, מאורגן, מסור לבית, למישמעת ולארץ. כלפי חוץ הוא עלול לעשות רושם קר, אך בתוכו יהיה מסור, נאמן ואחראי לכל הקרובים אליו.

מי שנולד בהשפעה של קרינות כוכבים קשות עלול להיות טיפוס אנוכי, קר, קמצן, שתלטן, שלא בוחל בשום אמצעי, כולל לדרוך על אחרים, כדי להגיע להגשמת שאיפותיו. למרות החריצות הנדרשת ממנו כטיפוס שבתאי, הוא עלול להיות עצלן ובטלן המבזבז את זמנו וזמנם של האחרים וכלל גם נלגי כספו.

מי שנולדו ב-8.8.88 נולדו במזל אריה,

ל-1988 משמעות מיוחדת. עם ישראל מושפע מאוד מכוכב שבתאי. זהו הכוכב השביעי במערכת והוא נקרא על שם השבת שהיא היום השביעי, והיום המבדיל את ישראל מהמזרים. שבתאי מוקף בטבעות הסוגרות עליו ואשר מחזקות את המשמעות המיוחדת לכוכב - כלומר הגבלה.

שבתאי מסמל את מידת הדין, את השכר והעונש לטוב ולרע, הצד החיובי והשלילי שבדין. מערך הכוכבים 88 מצביע על כך שישראל תרגיש היטב את השפעתו של כוכב שבתאי. כוכב זה, בצמידות לכוכב אוראנוס, נכנס למזל השבתאי - מזל גדי. גם המייספר 8 (שבתאי) וגם ריבוי כוכבים גדולים שמזל גדי מצביע על כך שזו לא תהיה שנה רגילה.

שהוא מזל חס ונדיב. אם נולדו בשעות אחר הצהריים והערב, כשהירח נמצא במזל סרטן, הם יהיו רכים, רגשיים, אוהבי בית ומישמחה ובעלי דימויו מפותח. אך אם נולדו בבוקר השפעתם של הכוכבים אוראנוס ושבתאי עלולה לגרום להם לקשיים לא-מעטים ואף להפוך אותם לטיפוסים קשים ומסובכים.

הירח, שנמצא במזל סרטן, היה בצמידות לונוס. צמידות זו מלמדת על אדם חביב במיוחד ואהוב על כולם, אך בשעת-מיבחן לא תמיד יוכיח את עצמו. אותה צמידות יוצרת קשר חיובי עם כוכב פלוטו בעקרב, מה שיחזק את מי שנולדו ב-8.8.88 ויתן להם אפשרות לצאת מכל משבר ואף להפוך כל משבר להישג.

צמידות הירח ונוס יוצרת זווית קשות לכוכבים נפטון, מרס, שבתאי ואוראנוס. והיא מסמלת ילדות מבולבלת, מריבות, חוסר-שקט בבית וצמא גדול לחום ולאהבה שהם לא מקבלים בגילים הצעירים.

הנסיכה הבריטית החדשה, שנולדה ב-8.8.88 בשעה 8, אכן נולדה לתוך המיגבלות הנוקשות של בית-המלוכה ולתוך מיסגרת ממוסדת ומחייבת. מצד שני, לידתה, במזל אריה המלכותי, מתאימה לה. כנהוג היא תגודל על-ידי צבא מטפלות ואומנות וקשריה עם הוריה יהיו פחות ממה שדרוש לאופי כה רגיש.

במפת-הלידה שלה נראה שהיא טיפוס חברותי וחביב, היא תהיה אהובה מאוד על כולם ורק מעטים ידעו שלמעשה היא טיפוס בודד מאוד שלא מוצא את מקומו. ברי-אותה תהיה רגישה מאוד, אולם ניתן להניח שפרט זה יטופל היטב.

מי שנישאו באותו היום יצטרכו לבנות את נישואיהם בהרבה סבלנות ובעבודה קשה. בודדי שלא יהיה להם קל. יחיהם יתרכזו במידה רבה סביב עניינים חומריים: כספים ורכוש וכספם של הורים וקרובים. בתחום זה הם יגיעו להישגים, ונישואיהם יביאו אותם למצב חומרי טוב ומשגשג, אם רק ישיכילו שלא לאבד סבלנות. הם ייתקלו בקשיים ובאכזבות. יקח זמן רב להכיר את בני הזוג, מאחר שכוכב נפטון, שיצר זווית שלילית לירח, מלמד על כך שנישואים כאלה יהיו יסוד של אשליה שכדי להתגבר עליו נחוצים ויתורים.

אתם לחוצים וגועים. הסיבות למצב זה קשורות ליחסים עם בני-הזוג, למצבכם ב-

בית ובקרב המישמחה ולצורך להוכיח את עצמכם במקום שאתם עובדים בו. מצד אחד מונחים לפניכם אתגרים מעניינים ומושכים, ואתם אף מרגישים שיש לכם די אנרגיה לקחת על עצמכם את המשימה, אך מהצד השני אינכם מרוצים ואתם מאבדים את הסבלנות במהירות. בני מזל בתולה יוכלו לעזור לכם בעניינים אלה.

מתיחות ביניכם לבין בן-הזוג. אולם הפעם יהיה עליכם לוותר להם מכיוון שכרגע אינכם שופטים נכון את המצב ומתייחסים לפרטים הפחות חשובים בחמורה כולה. לפנויים צפיה הכירות חדשה שחיוך במקום מאוד לא צפוי. קשרים, ממשותף מהחשוב להסתדר, עשויים להתחיל. הסיבה שאין להם סיכוי לאהרן ימים, היא חוסר-התאמה יסודית שחוללה מאוחר יותר. בח' חום הכספי אתם זוכים אמנם להיות מסבוכים כסף שמועטים, אך אתם נותנים להוציא יותר מדי.

מבחינה חברתית אתם נהנים מעלייה במו"נולריות. אתם פחות סגורים ומרבים בנטיעות. נצלו היטב את התקופה לחופשה, טיול או נסיעה והשתדלו לנחל ולהרגע. ענייני מנו"רים יעסיקו אתכם במ"לוא הקצב. החלטה חייבת להתקבל במהירות. רק ברגע האחרון יימצא דבר-מה שיש"בע את רצונכם. צפויות מריבות עם ידידים בגיל"ל איהבנה. חשוב שתשוחחו עימם בגילוי לב. בתחום הרומאנטי - חידוש קשרים.

הכריאות שלכם מתחילה להשתפר ובקרב תחורשו שאתם מסוגלים להתמודד עם בעיות שהקשו עליכם באחרונה. בעבודה פועלים בזכויותיכם. השאר להם את רצון לצאת עכשיו למיחסות. ה-23 אמוס מאפשרים לכם להגיע להישגים ראויים לציון, אך אל תצפו שהם יקרו ברגע אחד. דרושה עכשיו סבלנות כדי לבנות לעתיד דבר-מה מוח ויציב. ברומאנטיקה - אתם קצת מדוכדכים. לפתע עליכם להיפרד למךמה מבן-הזוג שליוו אתקרבכם באחרונה.

אתם בפרשת-דרכים. עליכם לקבל כמה החלטות חשובות. אי-אפשר לדחות את ה-23. במה שנוגע לעבודה כדאי שתטפלו בכך בין ה-18 ל-20 בחודש. תהיה לכם הזדמנות למצוא לכם כיוון או מקום שמעניינים ומתאימים לכם. ה-23 וה-24 יהיו קצת מעייקים. יתכן שדרושה לכם מ"נחה. רצוי שתסעו לחופשה קצרה, ותעשו לעצמכם חשבון-נפש בקשר להווה ולעתיד הקרוב. בענייני כספים תופתעו לטובה.

עדיין לא נמצא מוצא מסךר הבעיות שבהן שקעיתם לאחרונה. מבחינה רומאנטית אתם מושכים את בני הזוג, אבל לא דווקא את אלה שבהם אתם מעוניינים. ענייני כספים מרגיזים אתכם. מישוה פועל בזכויותיכם ומדוכדך על אדם שהיה קרוב מ"אור. למרות שאתם חשים מרומים יתכן שהדרישות שלכם גבוהות מדי ותתק"שו להשיג גם הישגים צור"עים יותר. ההוצאות גדולות מאוד. אבל יתכן שאפשר לוותר על מייספר דבר. רים. אין זה הזמן לשפץ, למכור או לקנות דירה.

רחל מרחלת על כל העולם

לשלוח לניקוי יבש

סוף-סוף הוא עושה זאת. הפלייבוי הישראלי דני זייתוני עומד לשאת את חברתו, מיכל אלמלה בת ה-22, לאשה. אני רוצה להגיד לכם שיריעה כזאת צריכה להיות בעמוד הראשון של העיתונים היומיים. כי דני זייתוני בן ה-32, נצר למישפחת אכרמוביץ הידועה מראשורלציון, כבר הספיק לצאת ולבית לות ולאחז את מרבית נערות-החורג והתחזקות של תל-אביב. זייתוני, שלמד מינהל-עסקים וכלכלה בחו"ל, עשה קאריירה יפה במיקצווע, ואף פתח מישרד.

מיכל אלמלה ודני זייתוני רומאים עם הכי יפות

שמו קישט את טוריהרכילות במריכה המפורסמת שלו עם דוגמנית-הצמרת לשעבר, שרונה מארש, שטענה שהוא היכה אותה, והוא הכחיש, וכולם דיברו על זה שנים, למרות שהם עצמם שכחו את האירוע הזה אחרי כמה ימים. ושוב עלה שמו לכותרות, הפעם מכיוון אחר לגמרי. כשנעצר איש-העסקים הבינלאומי שר תאי קלמנטיץ באשמת ריגול, הוכר שמו של דני זייתוני בקשר לעיסקות משותפות שלהם, שנעשו בדרום-אפריקה. בין לבין הספיק דני לחרוש חצי עולם במסעות-עסקים, וגם להכיר את היהפיות הכי גדולות, ותמיד אחרי שבוע, או מכסים שבו עיים, נמאס לו. כולם כבר שאלו מה לא בסדר אצלו, והחברים הטובים שלו, התכשטן אבי סוליד ותעשיית-האלקטרוניקה אורי עליזי כבר התייחסו מזה שהוא יתחתן, ופתאום, ביוסקיז אחד לפני כמה שבועות, הוא הכיר את המיכל הזאת, ומאז הם ביחד, והם כליכך ביחד ורציניים בקשר הזה שאפילו האמא של מיכל מתלווה אליהם לפעמים, וזה כבר אומר שהקשר הזה מוביל לכיוון אחד בלבד. אז למרות שחם, אתם יכולים כבר להתחיל לגער את החליפות מהנפטלין, ולשלוח את שמלות-הערב לניקוי יבש, וגם לשבור לכם את הראש מה להביא כמתנות-נישואין לזוג הצעיר.

ויתקין בתל-אביב אשת-החברה יהודית טיומקין, הנשואה לאיש-עסקים בינלאומי, והמתגוררת בכפר-שמריה. היא ביקשה אותו לתכנן עבורה את השיפוצ והריהוט-מחדש של הבית בכפר-שמריה. דורל התרשם מאוד מהבנתה בעיצוב, והשניים נסעו כמה פעמים ביחד לארץ-המגן, כדי להביא משם את הריהוט. האביזרים, החרסיות, המנורות, ומאחר והבית שלה כליכך גדול, הם נסעו הרבה פעמים וגילו שיש להם מן המשותף. שניהם מאוד אוהבים עיצוב-פנים ותיכנון. כשהם חזרו הציע לה דורל שהם יעברו ביחד. היא הסכימה והפכה הייעצות שלו וגם שותפה שלו במישרד. אשתו, שלא כליכך אהבה את הסידור הזה, עזבה בינתיים את הארץ, וחזרה למולדתה, והשאירה אותו בדייתם המפוארת, שנמצאת במרחק שני בניינים מהמישרד. כעת טיומקין דורל אוהבים לעצב ולתכנן ביחד. הם גם אוהבים לסעוד את ליבם באחת הפיצריות, הסמוכה למישרד, ושבה הם מעלים זיכרונות מנסיעות משותפות לאיטליה. אשתו של דורל נמצאת באיטליה, ובעלה של יהודית טיומקין ממשיך לעשות עסקים בינלאומיים, וכולם מרוצים ישמחים מהסידור הזה.

רוני מאנה ורוויטל מוז דברים מוזרים קרו במלון

המקום. הוא היה צמוד למישהי אחרת. אם אתם חושבים שזה הסוף, אתם טועים. בסוף השבוע הזה יש מסיבה באילת, ומי יודע? רומה? רוני מאנה. ועם מי הוא טס לעיר-השעשועים והחטאים? את זה אני יודעת, ואני משאירה לדימיון שלכם. כי באמת לא מתחשק לי לגרום למריכה המונית. אבל אתם חייבים להודות שזה די מבבל.

גם בחיפה זה קורה

גם בחיפה קורים דברים. עובדה, לפני כמה ימים תססה העיר עד שעה מאוחרת. זה לא כליכך אופייני לעיר-הנמל הזאת, אז אני אספר לכם מה קרה שם. לתיאטרון חיפה יש דוברת בשם עמליה פלד, שהיא גם קרובת-מישפחה של יענקל'ה אגמון. היא היתה נשואה לדוקטור רוני פלד, שהיה ממנהלי המכון לבעיות-שינה בטכניון. הזוג הזה התגרש לפני שנתיים - לא בגלל בעיות שינה או תיאטרון, אלא בגלל סיבה הרבה יותר מרזאית. הרופא-החוקר הכיר בחורה בשם עידית גרשון, שהתגוררה בוילה משגעת בכפר-האמנים עין-הוד, וחפץ מזה היא היתה גם נשואה ליקיר גרשון, צלם תעשייתי ידוע באזור-הצפון. רוני הודיע לאשתו, עמליה, שהוא מאוהב בעידית גרשון, ועבר להתגורר עימה בוילה שכורה באזור-חיפה. מובן שהקטע הזה גרם לעמליה להרבה נדודי-שינה, וכמובן שהיא לא הלכה לטכניון, למכון לחקר בעיות-השינה, כדי לפתור אותם. כי היא ידעה בדיוק ממה נובעות הבעיות האלה. היא פשוט המשיכה להיות ולקוות לטוב. וזה קרה לה. היא הכירה דוקטור לפסיקה, גרוש בשם עופר אייל, שהסביר לה שפסיקה זה לא פחות חשוב מביוולוגיה, ונראה שההסבר היה כליכך משכנע שהם פשוט החליטו להתחתן, ועשו זאת לפני כמה ימים. עכשיו מספרים בחיפה שעידית גרשון מקווה שרוני פלד יתחתן איתה.

הקשר האיטלקי

חברי החוג הנוצץ, העוברים בדהרה כרחוב כץ יהודה בתל-אביב, מרימים לעיתים גבה כשהם רואים באחת הפיצריות, שבחלקו הצפוני של הרחוב, את הארכיטקט צ'רלי דורל ושותפתו יהודית טיומקין. כי בדרך-כלל הם רגילים לפגוש בו במסעדות הכיממהורות והם לא בדיוק מבינים מה עושה הארכיטקט של החברה הגבוהה בפיצריה איטלקית, המוכרת מאכלים המיועדים בעיקר לבני המעמד הפליכאי. צ'רלי דורל בן ה-40 למד אדריכלות באיטליה, שם הכיר את אשתו האיטלקיה הלא-יהודיה, והזוג בא ארצה. תוך שנים מעטות הפך דורל למעין גיבור מקומי. כל מי שחושב שהוא משהו בחברה הישראלית שבר את שרתיו היקרים. הוא תיכנן עשרות וילות ובתים מהודרים בקיסריה ובכפר-שמריה. הטעם הטוב שלו מתבטא לא רק בעיצוב, אלא גם באורח-החיים שלו. נוצץ, מהודר ואלגנטי, עם ניחוח של חוץ-לארץ. ביום בהיר אחד הגיעה למישרדו שברחוב

שור החברתי היא עדיין כוכבת, והיא מוזמנת לאירועים של הג'רסט הבינלאומי. אבל מה, ישראלה מרגלית נשארה ישראלית בכל רמ"ח אבריה, והיא אוהבת את הקשר הבלתי-אמצעי ואת החום. לא של מוג'האווי, אלא החום האנושי בניגוד לקרירות והרשמיות שביחסים בין האנשים בחו"ל. אז היא הגיעה לארץ וכמה שעות אחרי שהגיעה כבר הורדו כל מיני ירדים, מכרים, חברים ומעריצים לערוך לה היכרות עם כל מיני אנשים, כדי שיהיה לה נחמד בארץ. וכל האנשים הרכלנים בארץ רצו לדעת אם יש לה חבר, מחור, בן-זוג. אז עשיתי ברור קצר וגיליתי שבלונדון יש לה איזשהו גבר על תקן של ידיד קרוב, ושהם נוהגים לבלות יחדיו בקונצרטים ובשמיעת מוסיקה. אבל המידע הזה לא סיפק את אוהבי הרכילות הי עסיסית, והם לחצו עלי ומרוב שהם רוצים משהו יותר פיקנטי. אז הפעלתי שפונים מקומיים, והם גילו לי שלפני כמה שבועות היא היתה בהופעה של הזמר גבי ברלין, זה ששר שירי ארצי-ישראלי, והיא כליכך להתלהב שהיא פשוט לא הפסיקה למחוא כפיים. והיה שם גבר חתיך, העוסק בענף התיירות, שלא הפסיק להתלהב מההתלהבות שלה. הוא גינס אליה, נוצר שם קליק, והם התלהבו מאוד זה מזה. אני הייתי רוצה לדעת אם הם עדיין ממשיכים להתלהב זה מזה גם אחרי שעות ההופעה.

כיסאות מוסיקליים

אילת תמיד עושה משהו לאנשים. הנה, לפני שלושה שבועות ירדה חבורה עליזה ותוססת לאחר המלונות באילת. החבורה כללה הרבה יפים ויפות, מרביתם ללא בני-הזוג. היו ביניהם שני זוגות: תמי בן-עמי וקובי זר, ורוני מאנה, מבעלי הסינרמה, וחברתו, מלכת-היופי-לשעבר ימית נוי. בגפה באה אחת ממלכות היופי של השנה, הדוגמנית רוויטל מוז. במלון קרו כל מיני דברים, וממש כמו בכיסאות מוסיקליים חלו שינויים מוזרים. הדוגמנית מוז, שהשאירה חבר בתל-אביב, הכירה במלון חייל חתיך בשם רוני זילברשטיין, והשניים התיידדו מאוד-מאוד-מאוד. כשחזרה החבורה היפה לתל-אביב החבר שמיית נוי היא לא רק מלכת היופי-לשעבר, היא גם לשעבר בחייו של רוני מאנה, בן-זוגה-לחיים במשך השנתיים האחרונות. גם רוויטל מוז אמרה לחבר שלה, ערן, שמעתה והלאה גם הוא לשעבר. ובמקביל התחילה להיראות בחברת החייל החתיך שלה רוני זילברשטיין. בינתיים היה עוד אירוע באילת, ושוב רוני מאנה ירד, הפעם עם חתיכה חדשה. הוא חזר כעבור יום. יומיים לאחר מכן, באירוע תל-אביבי רבי משתתפים, הוא הגיע כשהוא מלווה - נחשו במי? בדוגמנית רוויטל מוז. השבוע לא נגמר עדיין. ביום השישי היתה מסיבת-חוף המונית, ומי הגיעה לשם? מלכת-היופי-לשעבר ימית נוי, שבאה בחברתה של שירלי בן-מרדכי, מלכת-היופי הנוכחית. במקביל נערך אירוע בסינרמה ומי בא לשם? כמעט התבלבלתי: הדוגמנית רוויטל מוז עם בן-זוגה החדש, רוני זילברשטיין. ואת מי הם גנשו שם? את רוני מאנה, כמובן, שהוא מבעלי-

משהו יותר פיקנטי

הפסנתרנית הישראלית הבינלאומית ישר"אלה מרגלית היא הנשואה החם ביותר בחוגי המוסיקה והחברה בארץ. היא היתה נשואה בעבר למנצח לורן מאזל, ויש להם שני ילדים משותפים אילן ופירנה. במרבית ימות-השנה היא מתגוררת בקונטיקט שבארצות-הברית, בשכונת לסופר ארתור מיי-

ישראלה מרגלית לא הפסיקה להתלהב

הר ואשתו. כן, אותו מילר שהיה בעלה של מרגלית מוזר האגדתית. המילרית מרגלית הפכו חברים קרובים ביותר. כוכבה של הפסנתרנית דרך באחרונה, והיא קיבלה הזמנות להופעות ברחבי-העולם. גם במי-

עסקן ציוני שיכול היה להתפנות לביקור בישראל, שבה כבר נחשב לנכבד מספיק כדי שיתקבל אצל נשיא המדינה (השני, יצחק בן-צבי) ויוזמן לסיוור מודרך במיכרות הנחושת של תימנע (שעור פעלו באותן שנים), שם גילה לו מנהל המיכרות שכמות הנחושת המופקת במקום תספיק אולי למטרה אחת — לייצר פמוטים לשבת ליהודי הארץ.

ישראל וישראל

דבר מקורי זה, של סיכויי המשק הישראלי, לא מנע מפולק מליפול בשבי קסמיו של פינחס ספיר, הבולדור המתעש של שנות המדינה הראשונות. לא סיפורי תימנע ולא כישלון ההשקעה הראשונה של יהודים בדרום-אמריקאים בארץ (מלון אכדיה על חוף הרצליה, שנמכר, בסופו של דבר, כזול, לאיש מלונות דן יקוריאל פרמון) הרתינו את פולק.

הוא נכנע להתקפת המהפך של ספיר והחליט על הקמת תשלובת-טכטיל בעיריית פולק שכוחה יאל של שנות ה-50, קריית-גת. היתה זאת פולנת (צירוף צמד המילים פולק וגת של קריית-גת). כל מה שלאחר מכן, הפיתוח המואץ, התעסוקה לאלי עובדים, היצוא בעש-רות מיליוני דולרים, כבר שייך להיס-טוריה.

האמת חייבת להיאמר שלא רק כישוריו של פולק תרמו להצלחה. פולק ידע גם תמיד להתקשר לאנשים הנכונים. לא רק לכל אחד מנשיא-ישראל (כולל זלמן שזר, שהציע לו לקבל על עצמו את ראשות העיר אשדוד, שבבנייתה הוחל אז), אלא גם לאילי הון ומשק עולמיים.

הקשר המוצלח עם רשת מארקס אנד ספנסר, שהיתה לקונה מס' 1 של מוצרי פולנת, נוצר בזכות התיירות של פולק עם יו"ר הרשת, הלורד היהודי ישראל וין, שלו הסביר פולק פעם: "אם תקנו אצלנו יותר, זה יהיה לטובת שלושה ישראל: מדינת ישראל, ישראל ויו וישראל פולק".

פולק, המעיר בסיפורו, בהקשר לאחת מהופעותיו הציבוריות כיו"ר ההסתדרות הציונית בצ"לה, כי "בשפה הספרדית העשירה אפשר לדבר הרבה ולומר מעט", רוקק מקפיד בביוגרפיה שלו, גם כשהוא מדבר הרבה, לומר הרבה. כך אין פולק, המתגלה כאדם נבון ומפוכח מאוד, מסתיר את ריעותיו ועל הפלטנינים, למשל: "מתברר שכל עם יש לו הכבוד הלאומי שלו. ההכרה בשוויון הזכויות הלאומיות, מן הסתם חשובה יותר מן ההישגים החומריים".

המלצה לבגין

פולק, מקורכם ובאיתם של גדולים וטובים (מיצחק נבון ורעייתו אופירה עד יצחק רבין ורעייתו לאה) מרגיש חופשי לחלוטין בחברתם. הוא יעץ למנחם בגין, כאשר ביקר ראש-הממשלה השישי בקריית-גת, להכליל את ראש העירייה המקומית, דויד מגן, ברשימת תורת לכנסת והצעתו התקבלה; הוא בירך ראשון את פינחס ספיר האלמן על נישואיו השניים (ושמע ממנו, מיספר ימים לפני מותו הפתאומי, בעת ריקוד עם ספיר תורה בטכס רתי במושב של יוצאי הודו, על כאבי אוזניו הבאים לו כתוצאה מלחץ-דם גבוה).

כאשר הוא מספר על מות אשתו אדית, אהבת נעוריו, מסרטן-הכבד הוא אינו לוקח את עצמו ברצינות יתרה כאשר הוא מגלה, בימי אכלו, את הציור ומורה שהוא, בסך הכל, מה שהאנגלים צייר של יום א'.

גם אינו מסתיר את כישלון ימי השניים (והקצרים) לגרושה אילית, צעירה ממנו ב-32 שנים, גש בקנדה ושמה לספר על נישואיו שלישיים, המוצלחים והמאוששים, לרופאת-שיניים אלמנה, לידת רוסיה שגרלה בפילנת והייתה באנגליה, המאפשרת לו לומר, בסוף סיפורו, בפה מלא: "בסתי של חי העופר בליבי האביב".

מילחמה בין שתי מישפחות? מאבק ביורוקרטי? סיפור מהחיים על בנייה חוקית או לא-חוקית

רציתי לבנות בית בישראל, לי, לשלושת אחיי ולמישפחות שלנו. השקעתי קרוב לשני מיליון דולר בפרויקט.

הבתים עשויים לבנים אדומות, ושמעתי שאנשים הנוסעים באוטובוס, מבקשים לרדת, ליד הבית האדום. אני לא יכול לגור שם, אבל המקום כבר הפך לנקודת-ציון, מספר מאיר הד, לשער הינאווי (41), איש-עסקים, בעל רשת חנויות-הווינדאו הגדולה ביותר בלוס-אנג'לס ובעל בניינים וקר-קעות בעיר זו.

סיפורי של הד: אבי, שנפטר לפני חמש שנים, הוריש לנו את המיגרש — 1300 מטר-מרובע, ברחוב אלונים פינת ביאליק,

אליה, ולפרויקט שהיא מייצגת. נרמז לה עליידי גופים חיצוניים, לא מה עירייה, ששם-דבר לא יוזז בעניין, אם היא לא תשלם סכום-כסף נוסף, דמי כופר אני קורא לזה.

בשיחותיי איתה מקליפורניה, היא נכתה לי בטלפון. אמרה שמתעללים בה בצורה שרירותית. הרגשתי חסר-אונים. אחי יהודה ואני היינו בארץ כשנה האחרונה שבע פעמים, רק בגלל העניין הזה. ידידים שלי בארץ ראו את אמי יושבת על ספסל בעירייה ובוכה. לפני תישעה חודשים נכנס אלמנט נוסף לתמונה: שלמה בצרי, קבלן-רמת-גני ותיק. בצרי קנה את החלקה הסמוך כה לקוטג'ים שלנו, והגיש תוכניות לבנייה על מיגרש זה. לדעתנו, תוכי-

לרדת ליד הבית האדום

הבית האדום בתל-בנימין זה כבר נקודת ציון...

בשכונת תל-בנימין ברמת-גן. הארכי-טקט צ'רלי דורל תכנן עבורנו ארבעה קוטג'ים, בני חמישה מ'פסלים, 12 חדרים בכל קוטג'. לפני כשנה נשלמה הבנייה.

כדור פינג-פונג

כאשר פנתה אמי לעיריית רמת-גן, כדי לקבל תעודת-גמר (טופס 4), לענו לה. היא יצאה משם המומה. הפקידים אמרו לה משהו כמו: אנתו לא יודעים על הפרויקט הזה. תשלחי אלינו את הארכיטקט שלך.

מאז היא מרגישה כמו כדור פינג-פונג. היא ניגשה לשם עוד כמה פעמים, ותמיד נתקלה בקשיים מצד הפקידים. לא היה לה ספק שמשפחה מתנכרים

לנו תוכניות של בצרי, לעולם לא נקבל תעודת-גמר, וזאת למרות שהבתים שלנו כבר היו גמורים. כידוע, ללא תעודת-גמר אין אפשרות לחבר את הבתים לחשמל.

הבוקס של המהנדס

לפני חודש נאמר לנו עליידי פקיד מחלקת-ההנדסה, שמחלקה זו וראש-העיר מצאו, פיתרון סופי לבעייה. הם הוריעו לנו שאם נמלא אחרי שלוש רישות טכניות שלהם, נקבל אישור גמרי-בנייה, מייד וללא עיכובים.

אחת משלוש הרישות היתה לשלם לעיריית רמת-גן 10 אלף שקל — תשלום היטל-השכיה. נדהמתי לשמוע את הרישע הזאת. מכיוון שבידי היה

בעל-בית הד אמא בכחה

מיסמך רישמי מנובמבר 1986, המופנה אל מהנדס-העיר והאומר: גא רשמו לפניכם כי היטל-השכיה בגין הנכס שבנדון (הבתים שלנו) — הוסדר. על החתום: דויד וילכב, סגן-מנהל מחלקת-הנכסים.

הסכמנו לשלם 10 אלף שקל, למרות שהיה לנו ברור שמדובר כאן בכסף שלא מגיע לעירייה. אבל לא היה לנו ברירה, כי הם הפעילו עלינו לחץ ואיומים.

גם כאשר מילאנו פעם נוספת את רישתם, הסופית, הם לא עמרו בהבטחתם. בשבוע שעבר ישבתי בה-רהמתנה, חיכיתי ליעקב מוראד, שהיה בפגישה עם ראש-העיר אורי עמית.

מוראד יצא מהדור של ראש-העיר, ואמר לי ולאמי: אנתו לא מאשרים לכם תעודת-גמר, והתיק הולך לוועדה עירונית בשבוע הבא. אמי התחילה לבכות בהיסטריה. אמרתי לה: "הכל פה טיגופת וביכישופכין!" והיא אמר לי: "אני הולך להכות אותך עכשיו אתה רואה את הבוקס הזה, אני הולך לתקוע לך אותו בבטן ולרסק אותך." הסתר בבתי והלכתי.

למחרת היגשתי תלונה במישרת רמת-גן, נגד מוראד, על איום בכמות. חבר הוועדה העירונית אמר לי בשבוע שעבר: "בשביל מה לי לתמוך בגירסה שלך? הרי אתה ואחיי לא מצביעים בבחירות כאן, ואין לי תועלת מכך".

אני נמצא במגע עם לישכת מבקרי-המדינה, והם חוקרים את כל מה שקרה לי. הבנתי שהם יחקרו את המיקרה שלי וגם מיקרים אחרים במחלקת-ההנדסה. אחד מאנשי-הלישכה אמר לי שהוא שמח שיש משהו כמוני, המוכן להשקיע זמן ומרץ בחשיפת הצדק.

עד כאן סיפורו של מאיר הד.

יורד מצליח

דד נולד אק. בהיותו בן 11 שלוש עלתה מישפחת הינאווי לארץ, והתנחלה ברמת-גן, לא רחוק מהמקום שבו נבנו הקוטג'ים. המישפחה היתה אמירה — האב היה איש-עסקים בשטח בנייה, והיה לו גם מיפעל לאריות פירות יבשים. למאיר עוד שלושה אחים.

מאיר לא נמשך לעסקים, הוא העדיף להתרכז באמנות ויצירה, ואחרי שרותו הצבאי נסע ללונדון, שם למד בבית הספר לקולנוע בקובנט-גארדן, במטרה להיות כימאי-סרטים. בלונדון הוא החליף את שמו ל-הד, "מפני שהאני גלים חשבו, לפי שמי, שאני מהודו, והרעיון לא מצא חן בעיניי".

הוא חזר לארץ, ובאמצע שנות ה-70 עבר בטלוויזיה הישראלית כפר-לאנס, ולדבריו כתב וביים כ-50 סרטים. הסרט שזוכרים לו עד היום, הוא אומר, היה הסרט על ביקור הלהקה הדרום-אפריקאית השחורה אפי' סומבי. "זה היה מלא קצב", מספר הד, "מסעיר מאוד. הרקדניות חשפו את הזוהר, אבל אף

נעמי רזן

מלכות המין חוזרות למייטה ריקה

ציון צפיר, העולם הזה

אנאבל טמיר - מין בלי אהבה: גברים ללילה אחד...

מאוהבת אני נותנת הכל, את כל מה שאני יכולה.

אז למה בעצם, עם כמיהה כלי-כך גדולה לבקרוג היא עדיין לבר? לא טוב לי להיות לבר, אבל אני לא מוכנה להתפשר בכל מחיר. אני לבר כי הייתי עסוקה מדי בקאריירה, ולא היה לי זמן לפנות לחיים האישיים. עם אלה שהכרתי היה לי מזל לא-טוב. הכרתי רק חלאות, כאלה שלא אני עניינתי אותם, אלא דברים אחרים.

הרבה מאלה, כך היא מספרת, מחפשים אצל הדוגמנית הזוהרת רק מין. "אחרי שגברים רואים תצלום חושני פני שלי בעיתון הם מיד מעלים בדעתם דבר זימה". ואיך האובייקט המיני מגיב לדברי הוימה? "צריך שניים לטנגו, אבל בסופו של דבר, כל אשה תודה שזו מחמאה שגברים רוצים לשכב איתה.

"רוב הגברים רואים את הדוגמניות כצורה לא-נכונה. קורם כל, רובם חוששים להתקרב לדוגמנית. הם חושבים שאין להם סיכוי, חושבים שהיא רוצה רק עשיר. גם מי שמנסים להתקרב נהנים להיות עם דוגמנית, ללכת איתה ברחוב, להראות אותה לחברים, אבל הם לא רוצים יותר מזה. הגבר הישראלי לא מתעמק במה שמס' תתר מאחורי התואר 'דוגמנית'. לא מחפש את האישיות, בשבילו היא קישוט."

יש לה בעייה עם התדמית שנוצרה לה. "אני מתייחסת אל עצמי כאל אמן. כשברתי במיקצוע ידעתי מה הסיכונים, ידעתי שיכתבו עלי, שירכלו, אבל שלומית של העיתונים והמסיבות

בבוקר וחיים נמשכים, ממשיכים לרוץ ולזרום."

בלילות, כשהיא נרדמת אחרי שתי יית הכונית, היא חולמת תמיד את אותם החלומות, "אני חולמת על בעל אוהב וילדים קטנים. כשנשים רואות אותנו צוערות על המסלול בתצוגות אופנה הן מתלחשות ביניהן ומביטות בנו בקינאה. חושבות איזה חיים וזהרים ויפים יש לנו, אבל כשאני הולכת ברחוב ורואה אשה עם שני ואטוטים, הלב שלי נחמץ, אני מקנאה בה."

הדרישות שלה לא גבוהות, מה היא בסך-הכל רוצה? "שיהיה חכם, בעל חוש-הומור, שאפשר יהיה לשוחח איתו בכיף, שיהיה גרוש, רווק זה חשוב מדי. תמיד חושבים שדוגמניות מפורסמות מחפשות מיליונרים", אומרת מי שיצ'אה עם כמה מעשירי העולם, "אבל זה בכלל לא נכון. בכלל לא חשוב לי שיהיה עשיר, עם כסף אין לי בעייה."

צריך שניים לטנגו

אז מה בעצם הבעייה למצוא גבר נכון ומבוסס? "בעייה", היא מחייכת, "כנראה שבשביל זה אני צריכה לעבור עיר, בתל-אביב עוד לא מצאתי אחד כזה."

בשביל אחד כזה היא גם תהיה מוכנה לוותר על הקאריירה. "אם אוהב אותי באמת אבטל בשבילו תצוגות. אפנק אותו. אתן לו את ההרגשה הכי טובה. אתן לו הכל. אומרים על דוגמניות שהן מאוהבות בעצמן. כשאני

בלילות, כשאני חוזרת מתצוגת-אופנה גדולה. המראות של מאות האנשים המוחאים כפיים עדיין מהדהדים בראש ואני מלאת-מרץ, מתה לספר למישהו על מה שהיה, ואני מוצאת בית חשוד וריק.

"ברגעים כאלה אני מביטה במראה ואומרת לעצמי: יופי, את יפה מאוד ומצליחה מאוד, אבל אין מי שיסתכל עלייך! ואז, מתוך העצב הגדול, אני לוקחת כוסית-משקה, נרגעת עם סרט וידיאו והולכת לישון. קמה למחרת

לשמור על מסיכת הזוהר והאושר גם נטו, מול המראה.

קארין, שלומית ואנאבל הסכימו לדבר על הנושא בגילוי-לב.

שלומית אמיר חגגה לא מכבר את יום-הולדתה ה-35. היא מתגוררת בדירה יפהפיה ומפוארת בצפון תל-אביב. שיש לבן, ספוט-עור תואמות, "הכל עיצוב שלי", היא נראית צעירה בהרבה מגילה, יפה וזוהרת. "הרגעים הכי קשים", כך אמיר, הם

הזיפות, וזהירות, מפורסמות. הן בנו עצמן בשתי ידיים. קארין דונסקי, שלומית אמיר ואנאבל טמיר — מבוססות מבחינה כלכלית ולפעמיים גם יותר מזה.

אבל לשלוש אלה ולדוגמניות רבות אחרות בארץ ובעולם יש משותף נוסף — כשהן חוזרות מאוחר בלילה מתצוגת-אופנה או מבילוי במסיבה סוערת הן חוזרות לבית חשוד, למיטה ריקה. דוגמניות רבות מסרבות להורות בכישלון חייהן האישיים. מתעקשות

צפיר טל, העולם הזה

פטר מן, העולם הזה

דונסקי ובעלה לשעבר ובנה. אנאבל ובעלה לשעבר. אמיר ובעלה לשעבר: מדוע כולן התגרשו ונשארו בודדות?

מישל טסייה

שלומית אמיר – תרמית ומציאות: המסיכה נוערת כשאני מניעה הביתה ונשארת לבד...

קארין דונסקי – זוהר ובדידות: "אני לא רוצה שיחשבו שאני מיסכנה"

ציון צמיר, העולם הזה

התרמית. "מה נשאר לי בעצם? ברחוב מזהים אותי, בכל מקום מעירים, אוהבים לרכל עלי, אבל את החיים הפרטיים ממש אני מעדיפה להשאיר לעצמי".

בכל זאת היא מסכימה לספר, בפעם הראשונה בחייה, על גירושיה. "אין לזה קשר למיקצוע. הייתי נשואה באושר, אבל בעלי חלה מאוד – מחלת־נפש. 10 שנים החזקתי מעמד, אבל הגעתי למצב שלא יכולתי עוד. הרופאים אמרו שהמצב מסוכן והוא יכול להרוג אותי וכדאי שנתגרש למען הילד שלנו".

זהו, יותר היא אינה מוכנה להרחיב את הדיבור, "למה שיחשבו עלי שאני מיסכנה?" וזה אולי המפתח להכל.

גם כשהיא מספרת על אהבה גדולה, ההורים מנתיבות כבר התייאשו, הם

זאת לא שלומית האמיתית. בחוץ אני מקרינה הומור, הרבה ביטחון עצמי, אבל התרמית הזו מחפה על חוסר ביטחון ופחד.

"את התרמית החיצונית אני משחקת בשביל המיקצוע. זו דמות מלאכותית. בתוך תוכי אני מרגישה איכס וריקנות מהתרמית הזו שנוצרה לי, מכל החיור כים המלאכותיים. הבעייה שגברים לא מבינים שזו בסך־הכל תרמית. הם רואים את הרמות שאני מקרינה ולא אותי. נמאס לי כבר להכיר כל הזמן גברים, לצאת איתם לסרט, לארוחה טובה, וזהו, כלום לא יוצא מזה. אני מרגישה מהפגישות האלה ריקנות גדולה".

ההורים מנתיבות כבר התייאשו, הם

הנשים מקנאות בהן. הן זוהרות. הן נראות כסמל המין. אך מאחורי החזית מסתתרת מציאות שונה לגמרי

שנגרעה באיבה בעיקבות מותו המראני של בן־הוג, היא לא תדבר על כאב. סמל חסין בפני כאבים. "ואני בכלל לא בודדה. יש לי המון חברים ואני מוקפת בחברה".

ובכל זאת, היא מודה, "דוגמניות הן נשים בודדות יחסית לנשים רגילות. יש להן זמנים משוגעים, גיחות לחוץ לארץ, עבודה לאקבועה, אם העור שכנגד לא מכיר ומוכן לקבל את כל מה שברוך בדוגמנות הוא לא יסתדר עם בת הוג. גבר רגיל לא יוכל לחיות עם דוגמנית". וזה עינה רק בטעט לשאלה. למה הן לבד?

"בחורה כמו אילנה שינו לא מחזיקה מעמד עם בחורים. כל הקשרים שלה קצרצרים בגלל זה.

"דוגמנית, מעצם הווייתה, אנצנטי רית יותר מאשה אחרת", משיבה דונסקי ואומרת, "הטיפוח העצמי המוגזם הוא חלק מהעבודה וזה טבעי. פעם שי כרם

כבר לא לוחצים על הכת להתחתן, הם היו רוצים לזכות ממני לנכדים, אבל הם יודעים שהלחץ שלהם לא יעזור. גם אני רוצה.

"הרבה שנים אני חיה לבד", היא מוסיפה, "פיתחתי עור של פיל, אני עצמאית, מסתדרת לבד, גברים לא אוהבים נשים כאלה". היא לא מפחדת מברידות. היא בטוחה שתינשא בקרוב. "אני עוד לא יודעת עם מי, אבל אני בטוחה שתוך שנה אתחתן".

"למה שיחשבו שאני מיסכנה?"

מי שבטוחה שלא תינשא בשנה הקרובה היא קארין דונסקי. קארין הנראית כמו אחת מהנשים העשירות והיפות מסידרת שוונלח מתקשה לדבר על הנושא בחופשיות. רוצה להמשיך ולשמור על תרמית של סמל. בעיות וכאבים יכולים לקלקל את

אדם עם כפפות באמצע הקיץ וכינור צמוד. במשך כל הטיסה הוא לא הוריד את הכפפות ולא נפרד מהכינור, גם כשהלך לשרותים. אנשים חשבו שמי

ולראו לעצמה כל הזמן. אולי זה מפריע לגברים." היא מודה שקשה לה ליצור קשר עם גברים. "אנחנו כל הזמן מחזרות. אנשים מנסים להתקרב אלי כל הזמן

קרב אלי אני מפתחת חומת מגן כדי שאנשים לא ינצלו אותי." וכתוצאה מחומת המגן היא מפספסת קשרים. "הרגומניות אוהבות מאוד שמחזרות אחריהן. למה בליכר מחזרים כי

"קורה הרבה פעמים שאני רוצה רק סכס, כמו כל אשה. במיקרים כאלה אני מוצאת גבר שמוצא חן בעיני, ובבוקר אני אומרת לו שלום עליכם."

שהו באיש הזה לא נורמלי, אבל אני הבנתי שזו הפרנסה שלו והוא צריך לשמור עליה טיפוט.

ורוצים להיות בחברתי. לא רק בגלל היופי, גם בגלל האינטלקט. אני בן אדם תרבותי. יש לי אופקים רחבים, נעים להיות איתי ואני לא מאוהבת בעצמי. כתוצאה מזה שכל הזמן מנסים להתי

אנשים אוהבים להיות בחברת דברים יפים: אוכל טוב, מכונית יפה ובחורה אסתטית, אבל מצד שני הגבר מפתח להתקרב לאשה מצליחה כמוני כי הוא מרגיש מתוסכל. כשרוגמנית מצליחה בת 18 נוסעת ברכב משלה ומשתכרת אלפי דולרים, מה ירגיש הבחור הצעיר שיוצא איתה?"

אבל הסיבה המרכזית לדעתה היא "שרוגמנית היא נחלת הכלל. לא נעים לגבר ללכת עם האשה שלו ברחוב כשכולם מסתכלים, מביטים, מעירים, היא כאילו יוצאת מרשותו הפרטית."

"אני האשה האידאלית"

היא אינה מרגישה בודדה ואפילו אם יהיה לה חבר, היא אומרת, הם לא יגורו ביחד. "הזוגות הכי מאושרים הם אלה שחיים בנפרד. בשביל מה צריך לחנוק זה את זה? אם אני רוצה לקרוא וכן וזוגי רוצה לישון? יש ריקנות בלישון כל לילה עם אותו האדם במשך 20 שנה. חוץ מזה יש לי ילד נהדר, נואל, הוא תמיד צמוד אלי, כך שאני לא במצב של אומללות נוראית כמו תמי בועמי שכל-כך רוצה ילדים."

אם רק רצתה, מספרת קארין, תוכל להתחתן מיד. "כל גבר שיוצא איתי רוצה להתחתן תוך שבוע. אני מקבלת המון הצעות נישואין. אני האשה האידאלית לגבר, אבל אני לא לחוצה להתחתן. אין בעולם הרבה נישואין מאושרים, אלא שלרוב האנשים אין אומץ לקום ולעזוב."

עם איזה גבר היא רואה עצמה נשואה? "קודם כל אינטלקטואל. ש' יהיה רופא, כדי שאוכל להעשיר את הידיעות שלי. שלא יהיה מהמיקצוע שלי כדי שיהיה איוון הדר, שיהיה חזק, מבוגר ממני, אני אוהבת גברים בעלי

שבובות בנרקיסים

הפסיכולוג דוקטור דויד רודי על תופעת הרוגמניות הבודדות: "בסוג מיקצוע כזה מוותרים מראש על המישיפחיתות. הבנות האלה צריכות כל הזמן להיות רצויות. במיקצוע הרוגמנות האשה רוצה להיות רצויה על ידי כולם, והאלמנט הזה מעורר דחייה אצל גבר. בחורה שבוחרת במיקצוע כזה יש לה סיבה טובה – מודעת או לא מודעת – שלא להיות נשואה. הקשר עם היחיד לא מספק אותה. היא רוצה להיות רצויה יותר. לרוב הסיבה לכך נעוצה מניסיון ילדות של דחייה מאובייקט אהוב, שהיא רוצה להתנקם בו ולהוכיח לאובייקט הזה כמה היא אוהבת ורצויה."

"הרצון להוכיח את זה חזק יותר מהקשר המישיפחיתי. חלק מהן גם שבובות בצורך להיות מיוחדות ושונות. שבובות גם בנרקיסים עצמי, למרות שרנקיסטיסטיות אמיתיות לא מסתפרות את עצמן כל-כך הרבה, משום שהן אוהבות את עצמן גם בלי הטיפוח."

"הגברים יודעים שנשים, שעסוקות יותר מדי זמן בלטיפוח את עצמן, עסוקות בעצמן יותר מדי מכדי ליצור קשר עם הסביבה. לבנות האלה יש גם פחד מקשר מחייב. הן טוענות שלגורם העצמאות הכלכלית יש חלק בעניין זה סתם תירץ אחד מיני רבים. הן אוהבות את עצמן ומפחדות למכור נשמתן לשטן."

הפסיכולוגית רוחמה מרסין תולה את הסיבה לא בעיסוק, כי עם במצב הכלכלי, "זה לא משנה אם הבחורה מבוזרת ואיך היא נראית. לבחורות המרוויחות כסף יש הרגשת עצמאות חזקה יותר ובחברה המודרנית נישואין הם כבר לא כרטיס-ביקור הכרחי. לאשה יש זכות-קיום לפני עצמה, והצורך שלה למצוא הגנה עליהי התחברות לגבר הוא קטן יותר. אצל נשים מפורסמות עניין הרווקות בולט יותר, אבל זה קורה אצל נשים מצליחות מכל התחור מים."

"עם רוגמניות יש גם עניין של ניפוח התדמית. הגבר חושב שהוא נמצא עם פוסטר, אבל ברגע שהפוסטר אומר: אני לא רוצה לבשל והתלך תוריד את הפח, הגבר מרגיש שהפוסטר החי שווה לו ואולי אף עולה עליו ואז מתחילות הבעיות."

תמי בן-עמי: "הכל לי התוכנית!"

"אני לא כמו תמי, שחיה באומללות נוראה", כך קארין דונסקי. תמי נסערה כשהיא שמעה על כך. "היא מחליטה בשבילי איך אני חייה! אני לא יודעת מאיפה להתחיל בתגובה? למה למישפט של קארין אין בכלל אחיזה במציאות."

אבל אם קארין כבר משווה בין שתיהן, אני רוצה להזכיר לה שאנחנו לא באותו הגיל. ההפרש בינינו הוא 33 שנה, ועד שאני אגיע לגיל של קארין אני אוכל ללדת עוד עשרה ילדים.

"עד היום הכל הולך לי למי איך שתיכננת. למי התוכנית לא הייתי צריכה להיות היום נשואה. אני אתחתן בעתיד, ואני רוצה רק להזכיר שאני בת 33. יש לי עוד שנים רבות ללדת. מי יאמר בכלל שבגיל הזה חייבים להיות נשואות? קארין דונסקי!"

היום הניחה אני לא צריכה לבשל ולנקות, אני יכולה לישון עד מתי שארצה. זה אלוהי. יכולתי להתחתן עם רוצה להיות הולך לי למי איך שתיכננת. למי התוכנית לא הייתי צריכה להיות היום נשואה. אני אתחתן בעתיד, ואני רוצה רק להזכיר שאני בת 33. יש לי עוד שנים רבות ללדת. מי יאמר בכלל שבגיל הזה חייבים להיות נשואות? קארין דונסקי!"

גם עם הזמן איתן מסורי, החבר שלה במשך שלוש שנים, היא לא רצתה להתחתן, למרות שלדבריה הוא לחץ על נישואין. בגלל שסירבה, נפרדו. "אני עורתי לאיתן יותר ממה שהוא עור לי. הכרתיו לו אנשים, יצאתי לו קשרים. הסכמתי לגור איתו, אבל לידם ממנו, וחתונתה? מה פתאום. לא יכולתי לראות את עצמי נשואה למישהו שהראש שלו באוויר."

לאנשי הסוסייטי, היא טוענת, אין עוד צורך בנישואין. "ככה זה באמריקה, ובעוד שנים זה גם יגיע לפה. בשביל אהבה לא צריך לרוץ לרבנות. בארץ אומרים על אשה לא-נשואה, ואני, מיסכנה! למה זה ככה? אני לא לבד, יש לי שישה חתולים."

וגם עם המין אין לאנאבל בעיות כלל וציקה. "קורה הרבה פעמים שאני רוצה רק סכס, כמו כל אשה. במיקרים כן כאלה אני מוצאת גבר שמוצא חן בעיני, ובבוקר אני אומרת לו שלום עליכם."

לפעמים היא אומרת את זה עוד לפני הבוקר, כמו במיקרה של הזמר המפורסם והנשוי שהיא הזמינה למי טתה. "כשגמרנו, ביקשתי ממנו להתי לבש וללכת, כי לא היה לי חשק לישון איתו עד הבוקר. אחר-כך הוא סיפר בעיר שניצלתי אותו."

"אני מספרת בכנות מה שאני עושה. רוגמניות אחרות בטח יספרו שהן בתולות. לפי המנטליות הישראלית אני בטח נחשבת זונה, אבל אם מישהו חושב שאני זונה רק מפני שאני שוכבת עם גבר שאני נמשכת אליו אז הוא פרי מיטיב. הלואי שהייתי מרוויחה כמו זונה. העיקר שאני יודעת את האמת, שאני לידר."

אין לה חששות מהעתיד, "עדיף לי להיות לבד בגיל 60 מאשר לנקות קקי לבעלי הקאקער. מה זאת אהבה?" היא שואלת את השאלה הניצחית חסרת התשובה, "אני לא מאמינה באהבה."

ניסיונותיהם, שידע לפנק אותי. בחוץ אני אמנם חזקה כמו פופאין, אבל אני כחף ופינוק מהגבר שלי. אני אוהבת להיות מחזרת באהבה ורוצה שיחזרו אחרי כל הזמן.

"ועכשיו תשאל אם הוא צריך להיות עשיר. אז לא עשיר גדול, אבל צריך להיות מבוסס, אני לא רוצה אחד שירוויח 1000 שקל בחודש, ואני אצטרך לפרנס אותו. ככה מצב אני מעדיפה לגדל ילד אתיפוי. ואחרי הכל היא מצהירה. אני מאמינה שח' תונה צריכה להיות מתוך אהבה ולא מתוך כראיות." את האהבה שהיא חולמת עליה היא לא מצאה עדיין.

גם אנאבל טמיר לא מצאה. "אז שהי גברים שלי היו דרעק או שהמצב היה דרעק." רוגמנות למיקרה הראשון היא אינה צריכה להביא. היו לה כבר עשרות. למיקרה השני יש לה רוגמנה טריה. "היה לי עכשיו חבר צעיר, עורר-דין מתחיל, אבל לא היה לו בכלל כסף. אז אני צריכה לפרנס אותו? אני לא רוצה עכשיו תינוק על הראש." הם נפרדו.

הגורם הכלכלי מהווה שיקול כבר כולן מודות שאלמלא היו מבוססות אולי היו צריכות בעל מפרנס, אבל עכשיו, כשאנחנו יכולות להסתדר לבד, התלות פוחתת."

"רוצה רק סכס"

הגבר, על פי טענה זו, תפקידו לשמש כמישענת כלכלית ותו לא. אנאבל: "אני לא צריכה גבר שיקנה לי מכונית ובית. יש לי מי שצריכות להתחתן הן ממעמד הביניים, שצריכות את הגבר. אני לא צריכה תמיכה גברית, אני מסתדרת לבד." אנאבל, גרושתו של עורך-הדין אלי טמיר, כיום בדהוג של הזמרת אילנית, נכוחה מחיי הנישואין והיא אינה מאמינה בהם עוד.

"אם אפגוש מישהו ואתאהב בו אחיה איתו, אבל לא אתחתן. מה שיש לי בראש זה לעשות כסף, כן. היא מודה, אני מאיר אגואיסטית. כשאני באה

נערת-הזוהר האומללה

הרי זה רק לשם ייצוג כלפי חוץ (אני מצליחה להשיג כל גבר שאני רוצה!) או לשם הבטחת רמת-מחיה גבוהה. נערות-הזוהר הקלאסיות היו כוכבות-הוליווד בעידן-הכוכבים. הן פיארו את טורי-הרכילות, כיכבו במסיבות חברתיות, היוו את העולם כי סופרים על חיי-האהבה הי סוערים שלהן (שלא היו ולא נבראו), נישאו והתגרשו בי שיטת הסרט-הנע.

מבחינה חברתית, יתכן ש' מילאו שליחות חיובית. הן הכניסו אור לחייהם האפ' רים של מאות מיליונים, הזי' נו את הפנטזיות המיניות של הגברים והמנטזיות החבר' תיות של הנשים. אך הן עצמן היו לא-אחת דיכאוניות. לא מעטות התאבדו.

המיקרה המפורסם ביותר הוא זה של מרילין מונרו, נע' רת-הזוהר בכל רמ"ח אבריה, שהייתה אשה אומללה. היא

סבלה מן הטרומות של ילדות קשה, נאנסה בנעוריה וחשבה שהיא מכוזרת. היא התאבדה, כנראה. ידידה היחידה היה שחקן-בייסבול מז' דקן.

גם בריז'יט בארדו, נערת-חלומות בלתי-מו' שגת, לא ראתה אושר בחייה, וידידה היחידים הם בעלי-חיים שונים.

תיאור זה בא להגדיר תופעה, ואינו חל דיוקא על הנשים המופיעות בעמודים אלה.

"נערת-הזוהר" אינה מיקצוע. אין זה גם תיאור של מראה חיצוני. זוהי הגדרה של אופי. נערת-הזוהר אינה חייבת להיות יפה, ולא כל יפהפיה היא "נערת-הזוהר". זוהי אשה המקרינה משהו מסוים, שנמצא לו בתקופות שונות שמות שונים: משיכה מינית, סכס-אפיל, כריזמה.

נערת-הזוהר יכולה להיות אילית-מין, כוכבת-קולנוע, מלכת-יופי, רוגמנית, אשת-חברה, וגם חסרת-מיקצוע. הגברים חולמים עליה, ו' משלבים אותה בהזיות מ' ניות. הנשים מקנאות בה ומנסות לחקותה. אנשי-כל' כל מנסים לנצל אותה.

גם אלה וגם אלה אינם מעלים על דעתם כי אילית-המין היא חסרת-מין, שמל' כתי-החלומות של הגברים אינה מסוגלת לקיים קשר רגיל אף עם גבר אחד.

נערת-הזוהר האמיתית היא אכן חסרת-מין, חסרת-

מגע, חסרת-יכולת להתקשר ולאהוב. לפי הביטוי העממי, "היא מאוהבת בעצמה." יש בה מידה גדושה של נרקיסיות, אהבה עצמית שהיא מוקד אישיותה. בעיני פסיכולוגים מסוימים, זוהי הפרעה נפשית קשה - הפרעה שדווקא היא מהווה את סוד תיפקודה של "נערת-הזוהר".

נערת-הזוהר הטיפוסית שקועה כולה בעצמה, מקדישה את מיטב זמנה לטיפוח עצמי, מסוגלת לדבר רק על עצמה. אם היא מתקשרת אל גבר,

מרילין מונרו
יפה או מכוערת?

מתלוננת גילעדי

עשיית טעות שטילפונת קודם לשופט...

האשה שלא היתה

השופט החרש

מאשה שלא היתה כלל במישפט, ואילו הפרקליט מסרב לשוחח על המישפט

הזמנות שנפגשו בנוכחות עורכי הדין, כי היה משאומתן ממוסד, ואני ביקשתי שגם היא תשתתף.

הזמנות שנפגשו בנוכחות עורכי הדין, כי היה משאומתן ממוסד, ואני ביקשתי שגם היא תשתתף.

הזמנות שנפגשו בנוכחות עורכי הדין, כי היה משאומתן ממוסד, ואני ביקשתי שגם היא תשתתף.

הזמנות שנפגשו בנוכחות עורכי הדין, כי היה משאומתן ממוסד, ואני ביקשתי שגם היא תשתתף.

הזמנות שנפגשו בנוכחות עורכי הדין, כי היה משאומתן ממוסד, ואני ביקשתי שגם היא תשתתף.

הזמנות שנפגשו בנוכחות עורכי הדין, כי היה משאומתן ממוסד, ואני ביקשתי שגם היא תשתתף.

הזמנות שנפגשו בנוכחות עורכי הדין, כי היה משאומתן ממוסד, ואני ביקשתי שגם היא תשתתף.

הזמנות שנפגשו בנוכחות עורכי הדין, כי היה משאומתן ממוסד, ואני ביקשתי שגם היא תשתתף.

הזמנות שנפגשו בנוכחות עורכי הדין, כי היה משאומתן ממוסד, ואני ביקשתי שגם היא תשתתף.

הזמנות שנפגשו בנוכחות עורכי הדין, כי היה משאומתן ממוסד, ואני ביקשתי שגם היא תשתתף.

הזמנות שנפגשו בנוכחות עורכי הדין, כי היה משאומתן ממוסד, ואני ביקשתי שגם היא תשתתף.

הזמנות שנפגשו בנוכחות עורכי הדין, כי היה משאומתן ממוסד, ואני ביקשתי שגם היא תשתתף.

הזמנות שנפגשו בנוכחות עורכי הדין, כי היה משאומתן ממוסד, ואני ביקשתי שגם היא תשתתף.

הזמנות שנפגשו בנוכחות עורכי הדין, כי היה משאומתן ממוסד, ואני ביקשתי שגם היא תשתתף.

הזמנות שנפגשו בנוכחות עורכי הדין, כי היה משאומתן ממוסד, ואני ביקשתי שגם היא תשתתף.

הזמנות שנפגשו בנוכחות עורכי הדין, כי היה משאומתן ממוסד, ואני ביקשתי שגם היא תשתתף.

הזמנות שנפגשו בנוכחות עורכי הדין, כי היה משאומתן ממוסד, ואני ביקשתי שגם היא תשתתף.

הזמנות שנפגשו בנוכחות עורכי הדין, כי היה משאומתן ממוסד, ואני ביקשתי שגם היא תשתתף.

הזמנות שנפגשו בנוכחות עורכי הדין, כי היה משאומתן ממוסד, ואני ביקשתי שגם היא תשתתף.

הזמנות שנפגשו בנוכחות עורכי הדין, כי היה משאומתן ממוסד, ואני ביקשתי שגם היא תשתתף.

הזמנות שנפגשו בנוכחות עורכי הדין, כי היה משאומתן ממוסד, ואני ביקשתי שגם היא תשתתף.

הזמנות שנפגשו בנוכחות עורכי הדין, כי היה משאומתן ממוסד, ואני ביקשתי שגם היא תשתתף.

הזמנות שנפגשו בנוכחות עורכי הדין, כי היה משאומתן ממוסד, ואני ביקשתי שגם היא תשתתף.

שופט אהרון כהן

אני לא זוכר אם קיבלתי אותה לבד...

בכל ישיבה. מעולם לא ראה את אמה, לא באולם בית המישפט ולא בלישכת השופט. עוד אמר כי אחרי שקרא את פסקהדין, ישבו הוא ועורכי הדין של האם, אפריים היים, וצחקו על הטעות על כוונתה. גם עורכי הדין היים יאשר לך זאת, אמר לי עורכי הדין שליונגר בכיטחון.

מיהרתי לטלפן לעורכי הדין היים, אלא שהטלפון שלו היה תפוס במשך זמן רב, וכאשר התפנה אמרה לי פקידתו כי יצא זה עתה, וישוב רק בצעהריים. השארתי לה הודעה, שבה ציינתי את שמי, את שם השבועון ואת שמות הצדדים בתיק המישפטי שעליו רציתי לשוחח איתו. ביקשתי מהמוכירה שתמסור לו את הודיעה באופן דחוף, כדי שיתקשר אלי.

הזמנות שנפגשו בנוכחות עורכי הדין, כי היה משאומתן ממוסד, ואני ביקשתי שגם היא תשתתף.

הזמנות שנפגשו בנוכחות עורכי הדין, כי היה משאומתן ממוסד, ואני ביקשתי שגם היא תשתתף.

הזמנות שנפגשו בנוכחות עורכי הדין, כי היה משאומתן ממוסד, ואני ביקשתי שגם היא תשתתף.

הזמנות שנפגשו בנוכחות עורכי הדין, כי היה משאומתן ממוסד, ואני ביקשתי שגם היא תשתתף.

הזמנות שנפגשו בנוכחות עורכי הדין, כי היה משאומתן ממוסד, ואני ביקשתי שגם היא תשתתף.

הזמנות שנפגשו בנוכחות עורכי הדין, כי היה משאומתן ממוסד, ואני ביקשתי שגם היא תשתתף.

כ אשר הגיעה אורה גילעדי למערכת העולם הזה וסיפרה את סיפוריה, חששתי כי עומדת לפני עוד אחת מאותם תימהונים, הממלאים את מערכות העיתונים בסיפורי הווייה ודימויו. לא יכולתי להאמין לסיפוריה, ששופט כתב בפסקהדין התרשמות מלאה מאימה, בעוד שהקשישה לא היתה מעולם בבית המישפט, ולא נפגשה כלל עם השופט.

אלא שאורה גילעדי עושה רושם אמין ורציני, והיא גם הבטיחה לי שערך רדיונה יאשר באוזני את דבריה. עלי כן התחלתי לטפל בפרשה.

צחוק על כוס-קפה

ר אשיתי של העניין בסיכסוך כספי על ירושת האב, שהתנהל בין אורה גילעדי ואחיה הצעיר, חיים אדרון.

הוריהם של השניים היו בעלי משק במושבי השיתופי גבעתיים שליד רעננה. ההורים הקימו את המשק ב-1933, שם גדלו ילדיהם ושם גרה אורה עד לנישואיה. אחריכך הלכה אחרי בעלה לגור ברעננה.

אחיה, חיים, נותר במשק ועבר עם אביו. כאשר התחתן, קיבל הבן יחיד משק נפרדת, שעליה בנה את ביתו וגר עם מישפחתו. הוא המשיך לעבוד עם אביו במישק.

האב לקח ב-1979 בשיתוק, ואושפז במשך זמן רב בבית החולים לוינשטיין. עורכי הדין שהובאו אליו בבית החולים החתים אותו על צוואה. לפני פטירתו של האב, ב-1983, הספיק להעביר את מישקו לבנו.

אורה טענה כי הוריה חתמו בזמן הערבת הבעלות על המשק על מיסמך נרס, שבו כתבו תנאים מסוימים שהיקנו לה זכויות וכספים מהירושה. היא פנתה לעורכי הדין עורך שליונגר, שייצג אותה בתביעה מישפטית נגד אחיה.

ב-1984 הוגשה תביעה בבית מישפט השלום בכפר סבא, והשופט אהרון כהן דן בה. אחרי מישפט ארוך, כתב השופט פסקהדין שהצדיק את האם, ופסק נגד אורה גילעדי.

מאחר שאמה של התובעת היתה צריכה, בעצם, להיות העדה העיקרית בתיק, היא צורפה במהלך המישפט כנתבעת נוספת, אלא שמעולם לא הגיעה להעיד, ועליכך העיר השופט בפסקהדינו. אולם הוא גם כתב שם על התרשמותו מהאשה הקשישה, משיב רגיליה וממצבה הפיסי והנפשי. הוא ציין כי ראה אותה כמה פעמים, גם בלישכתו, בנוכחות הצדדים ועורכיהם.

אורה גילעדי נשבעה בחיי נכדיה כי אמה מעולם לא היתה בבית המישפט. מחמת זהירות, טילפנתי ראשית כל לעורכי הדינה של התובעת, עורך שליונגר, וראשית איתו אם יתכן שיש אמת בדבריה של אורה. עורכי הדין ענה לי ללא כל היסוס. הוא הצהיר הדיוחלק כי הוא ייצג את אורה במישפט והופיע

בבוקר, טילפנתי שוב לעורכי הדין היים. הטלפון היה תפוס ללא הרף. החלטתי לחרוג ממינהגי ולגשת בעצמי אל משרדו של עורכי הדין היים, ברחוב פומבדיתא 10 בתל-אביב, כדי לקבל את גירסתו.

פקידה שחרחרת ירבה בחדרה הקב"ל. בחדר הסמוך, כאשר שפופרת-הדין לפון רבוקה לכפירי, ישב עורכי הדין היים. הדלת למשרדו היתה פתוחה. עמדתו לידה וחיותי, בנימוס, עד שיגמור את שיחת הטלפון שהתארכה מאוד. כאשר הסתיימה השיחה, סוף סוף, נכנסתי לחדר והצגתי את עצמי. הסברתי כי מאחר שהתייאשתי מלשורחח איתו בטלפון התפוס תדיר במישך רדו, החלטתי לגשת בעצמי. הוכרתי לו כי השארתי כמה הודעות למזכירתו, וגם על גבי המזכירה האוטומטית, וכי רציתי לשוחח איתו.

הסברתי שוב בנימוס שאין כל דרך לקבוע פגישה עם עורכי הדין שהטלפון שלו תפוס כל הזמן, וכאשר הוא אינו מחזיר שיחות.

אני לא מקבל אנשים שאין לי פגישה איתם, אמר עורכי הדין היים בעקשנות. לא שמעתי עוד את השיחות מאתמול על המכשיר, אמר והרים שוב את שפופרת הטלפון. כל אחד יכול להשיג אותי בטלפון, ורק לעברי והחל בשיחה טלפונית נוספת.

נרמנה לי שכראי שתקדיש לי שתי דקות מזמנך, זה עניין חשוב, כפי שהסברתי גם למזכירתך וגם על גבי ההקלטה, אמרתי, והעברתי מבט על משרדו המהווה של עורכי הדין היים, שהיה ריק לחלוטין מכל לקוח או אדם אחר.

אני לא מקבל אנשים ללא פגישה, אמר במילמול, כאשר הוא כבר משוחח ברוב מרץ בטלפון.

לא כשר

ת גובתו המזורה של עורכי הדין היים העלתה חשד בראשי שמא באמת היה משהו בלתי-כשר בכל הפרשה.

כאשר נפגשתי שנית עם אורה גילעדי, מיד אחרי הפגישה המתסכלת עם עורכי הדין היים, היא אמרה לי: עשיית טעות שטילפנתי קודם לשופט, ואחר כך פנית לעורכי הדין היים. היא אמרה כי בליבה מקננים חשדות שונים, שעדי ליהם כתבה ליועץ המישפטי ולמוסדות מישפטיים אחרים, אך איש לא טיפל בעניינה.

אורה גילעדי רוצה להביא את הסדר המזור ליריעת הציבור, מכיוון שהיא חושבת שנגרם לה עוול חמור. כל מה שהיא רוצה כעת הוא שמישפטה יחודש לפני שופט אחר. את המועד לעירעור רגיל אחריה כבר. העולם הזה היה מאוד רוצה לברר את התעלומה המזורה ואת מה שעומד מאחוריה.

אילנה אלון

שרה ארדון (בתעודת הזהות)

בעצירה של גילוי, בהפרת חובה ובהפרת אמונים. הוא נידון ל-3000 ש"ח קנס. מאז יצא השופט כהן לגימלאות מוקדמות, ואין הוא עוד שופט.

כדי לסיים את החקירה, טילפנתי שוב אל עורכי הדין היים. עד שעת הצהריים היה הטלפון תפוס כל הזמן, ואחר כך ענתה המזכירה האוטומטית כי המישרד יפתח בין 4 ל-7. השארתי הודעה נוספת על גבי המזכירה האוטומטית, וניסיתי את מזלי במשך כל שעות הערב. עורכי הדין היים לא חזר למישרד, והתקליט חזר וענה לי כל אותו ערב.

המיסטרין שבעניין לא נתן לי מנוח, ומיד למחרת, ביום השני מוקדם

השופט בפסק הדין:

בפסקהדין, בדברו על האם, שהיתה בעת המישפט בת 84 ורתו-קה לכסא-גלגלים, כותב השופט: דף 28: "פעם אחר פעם, בבואה לשיבות בית המישפט או בדבריה בלישכתו, בעת ניסיונותי להביא את הניצים לידי הסדר כלשהו, ראיתי את שיבורן-ליבה, לאור המחלוקת והשינאה שבין ילדיה... "אף שכאמור הנתבעת מיספר 3 הובאה לכמה וכמה ישיבות בית המישפט, ואף דיברה בלישכתי, בנוכחות הצדדים ובאייכוחם, ועד כמה שיכולתי להבחין היתה במלוא כוחותיה הנפשיות אם לא הגופניים..." דף 29: "האם באמת יש לצפות מאשה בת 87, שהיושר והכאב ניכרים מפניה, שתשקור מחשש שבנה יתנכל לה?"

ושוב: רצח בתוך המישפחה!

ארכיון העולם הזה

סכין עור בן

שהותה שם הכירה בחור, וכעבור זמן קצר נישאה לו, אולם לא לזמן רב. אחרי גירושה נרשמה ללימודים בסמינר למורים, ואחרי שלוש שנים סיימה את לימודיה. בגלל חזוניה הנאה ויופייה המיוחד נרשמה גם לקורס דוגמנות. ב־1960 הגישה את מועמדותה לתחרות "מלכת המים" שערך העולם הזה. נלי היתה בין 20 המועמדות שהגיעו לשלב הסיום, אולם לא זכתה בתואר הנכסף. תחת תמונותיה שפורסמו נכתב: "בלונדית חטובת־גוף בת 20. עלתה מפולין לפני שלוש שנים. צבע שיערה בהיר־בהיר, עיניה ירוקות. תמור נתה קישטה כבר פלאקטים רבים של פירסומת.

"נלי היא תושבת חולון, שם היא עובדת כמוכרת בחנות כלי־בן. תחביביה שיגרתיים: מוסיקה־לריקודים וקריאה. אך הספורט האהוב עליה הוא יוצא־דופן בארץ: סקי־חורף. בינתיים היא מסתפקת בשחייה."

עבר מרשים ועתיד מבטיח. אך החיים טמנו לה הפתעות.

ב־1963 רצתה אמה לעזוב את הארץ ולעבור לגור בארצות־הברית, אולם

למחרת בבוקר נמצא תלוי על עץ, בגן ציבורי ביפו ליד מיסגר אל־בקר כשכבל כרוך מסביב לצווארו. סוף טראגי לאשה שירעה זמנים קשים בחייה, ולבן שסבל מבעיות נפשיות קשות, שלא יכול היה להתגבר על יצר־האלימות שהיה עצור בו, שפי

לום הראשון, השעה 3.45 אחרי־הצהריים. קומץ קטן של אנשים. בני־מישפחה אחדים. חברים של נאוה מקיבוץ־חצרים. חברים של רוית מקיבוץ־חצור. מיכל ואביה רענן. הם המתנינו, חבוקים זה בזרועות זה, לצאת ההלווייה. האמא, נלי עבאדי,

נלי השנה

תמיד שמרה על לבוש חאוס!

נלי הפתיעה אותה והוריעה לה שהיא עומדת להינשא בשנית, והפעם לבחור חיפאי בשם רענן עבאדי. למענו עברה תהליך־גיר, ובסופו הם נישאו.

כח "ילדי האלוהים"

עשר שנים בלבד החזיקו נישואי איין אלה מעמר, ובמהלכן נולדו לבני־הזוג ארבעה ילדים. על אף היותה גיורת, המשיכה נלי להיות קשורה לנצרות. היא הצטרפה לכח "ילדי האלוהים" ביפו — חבורה של נוצרים שומרי־שבת. עצם חברותה בכח לא התקבלה בעין יפה עלידי בעלה. שכנים מספרים שנהג להכותה. על רקע חברותה בכח נחטפו ארבעת הילדים עלידי סבם, והוחזרו רק אחרי שהבטיחה שתימנע מהשתתפות בכח. חייה־הזוג נלי ורענן היו על כרעיי תרגולות, וסופם היה בגירושין, לפני 15 שנה. אחרי כן עברה נלי, עם ארבעת

רץ לעיתים קרובות, ללא שליטה עצמית. נלי נולדה בברית־המועצות, ב־1939, לזוג הורים נוצריים. אמה, זויה, נישאה לגנרל בצבא הסובייטי, וזמן קצר אחרי לידתה של נלי יצא למילחמה.

שלוש שנים המתנה האם לשוב בעלה, ומשלא שב נישאה בשנית בנישואין אזרחיים לספר יהודי, וילי דאורמן, שהיה ירידה ושעזר לה רבות במשך כל זמן המלחמה. למעשה הוא היה האיש ששימש לנלי כאבא.

אחרי יותר משלוש שנים חזר אביה של נלי מהמלחמה, ומצא את אשתו נשואה לאחר. משום־כך החליטו וילי וזויה לעבור ולחיות בפולין. מנישואין אלה נולד לנלי אח ושמו מנחם, שזה שנים לא היה עימה כלל בקשר. ב־1957, עם גל העלייה הגדול של יהודים מפולין, הגיעה גם מישפחת דאורמן לארץ. נלי הגיעה לקיבוץ גשר, ושם למדה באולפן לעברית. בזמן

והבן עופר מובאים לקבורה. שניהם מובאים על גבי אלונקות למקום שממנו יצא המסע. האמא נרצחה והובאה לקבורה בתוך בית־הקברות, הבן שרצה, ושהתאבד אחר־כך, נקבר מחוץ לגדר. שניהם בדרכס האחרונה.

ביום השישי אחרי־הצהריים נכנס עופר לביתו שברחוב התותחנים מס' 11 בשכונת תל־גיבורים בחולון, תמוש בסכינ־קומנדו, נעל מאחוריו את דלת הכניסה, וניגש לאמו, שישבה בסלון ושצפתה בטלוויזיה.

מועמדת למלכת־המים

עופר שלף את הסכין ודקר את אמו בחזה. רוית בת ה־16, ש־הגיעה לחופשת־שבת מהקיבוץ, שבו היא לומדת וחייה, ניסתה להגן על אמה, ותוך כרייך נפצעה קלות בזרועה. אמה התבוססה ברמה, ועופר נס מהיריה לגיבוי.

נלי כמועמדת לתואר מלכת־המים 1960. חופרת, טלפנית במלון. קופאית...

ציון צפריר, העולם הזה

גופתה של נלי: רווית, נאווה והאב רעון (משמאל)

משום שהיתה זקוקה לכסף, התחילה לגנוב בעצמה.

כשהיתה בת 16 נשלחה בפעם הראשונה לתקופת-מאסר בת חודש אחד בבית-הכלא לנשים נווה-הירצה. אחרי שריצתה את תקופת המאסר הוחזרה למוסד צופיה. אולם ברחו שוב ונאסרה לתקופה נוספת של חודשיים. אחרי ששוחררה פרצה לדירה בנתניה. היא נתפסה ונשלחה לשמונה חודשי-מאסר.

כל אותה תקופה צרכה מיכל סמים. קוקאין והראוין היו לחם-החוקה. בתקופת-המאסר האחרונה עברה תהליך-גמילה. כשהשתחררה, היתה לדוגמנית

לים, כשל אחיה הגדול, גרם לה להסתבך בריב אלים עם אחת מבנות-הכיתה. שלושה חודשים אחרי שהגיעה לקיבוץ היא נשלחה חזרה לביתה. אחרי-כך נשלחה ללמוד ספרות בבית-הספר המיקצועי מ'שולב ביפו, אך גם שם לא החזיקה מעמד.

כשהיתה בת 14, התחילה להתרועע עם עבריינים צעירים מיפו. עימם הסתבכה בראשונה עם החוק. היא הואשמה במעורבות במעשי-פריצה, ונשלחה על-ידי בית-המשפט לשלוש שנים למוסד צופיה לנערות. גם שם לא החזיקה מעמד, ונהגה לברוח לעיתים קרובות.

שנתיים אחרי שעופר נולד, נולדה נאווה. בגיל צעיר נשלחה ללימודים בקיבוץ-החצרים שליד באר-שבע. הקיבוץ נתן לה מיסגרת חינוכית וחברתית מוצקה, אשר מנעה את הידרדרותה. יחסיה של נאווה עם אמה ואחיה היו טובים. היא נהגה לבוא לביקורים בבית-אמה, ואף נלי היתה באה לבקרה בקיבוץ.

שנתיים אחרי-כך נולדה הבת השלישית, מיכל. היום היא בת 20 ובעלת עבר פלילי עשיר.

כשהיתה בכיתה ז', נשלחה ללמוד בקיבוץ-מעפילים. אופייה המרדני והא-

שכנים יודעים לספר על מעלליו הרבים, שהטילו מורא ופחד על תושבי הסביבה. במיוחד סבלו ממנו שכנה זקנה, מוגבלת בשיכלה, שעופר התעלל בה לעיתים מזומנות.

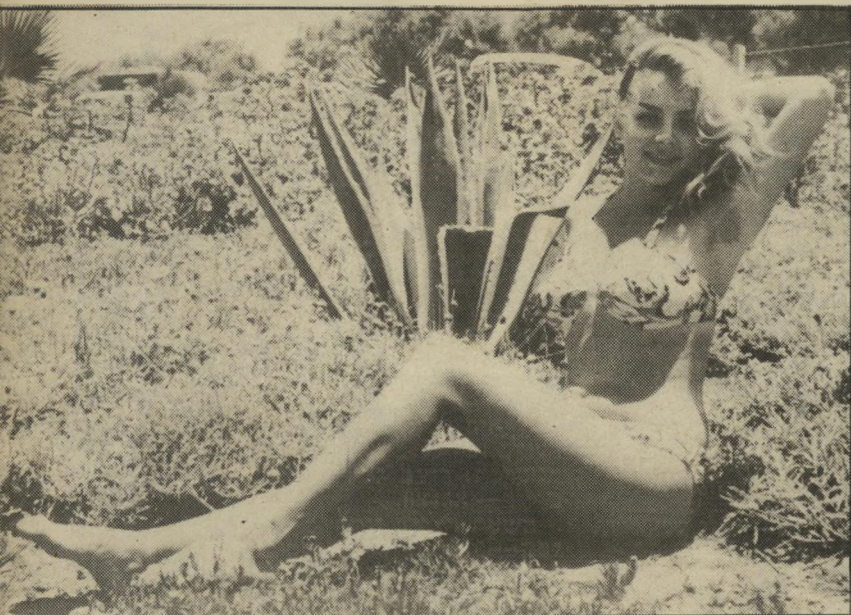
כשהגיע מועד גיוסו, שובץ בתוכנית השיקומית במיסגרת פרויקט "נעי-יריפול", אך כעבור חודשיים בלבד שוחרר מהצבא על-פי סעיף פסיכיאטרי. אחרי-כך אושפז בבית-החולים לחולי-נפש אברבנאל בבתי-ים.

אחרי שהשתחרר לא מצא לעצמו תעסוקה. הוא היה מסתובב ברחובות, נוהג באלמות. גם אמו סבלה לא אחת מנחית-זרועו.

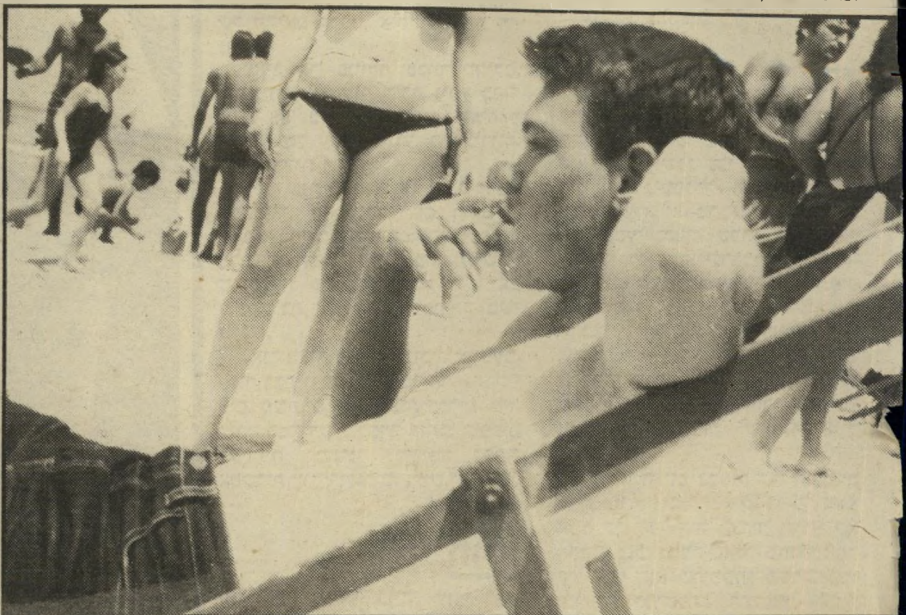
ילדיה, לדירת עמידר בשכונת תל-גיבורים בחולון. השכונה ידועה כריכוז העבריינים שבה, ועלי-כן הדרך להידרדרות לפשע קלה ומהירה, אם אין הילדים נתונים להשגחה מתמדת. ילדיה של נלי לא היו נתונים להשגחה מתמדת.

שנה אחרי הנישואין נולד הבן הבכור עופר. "בחור יפהפה, בעל גוף שרירי", אומרים עליו בשכונה.

הוא היה מאו ומתמיד ילד בעייתי, בעל מופרעויות נפשיות. את לימודיו בבית-הספר היסודי לא הצליח לסיים. הוא היה ילד-רחוב, שהיכה ללא רחם ונהג להציק לכל מי שניקרה בדרכו.

נלי בנערתי-זוהר (1960)
היא אהבה ללכת עם צעירים...

עופר בשפת-הים
היה אלים ומטיל מורא...

אילן העולם הזה

חזקה

מצליחה. אך גם זה לא לאורך זמן. לפני שבוע נעצרה שוב בחשד של החוקת סמים. היא שוחררה, כתנאי שתעבור לגור באילת.

בפעם האחרונה ביקרה את אמה לפני חצי שנה. מיכל היכתה את אמה, ומשום כך הוצא נגדה צו איסור כניסה לבית. השבוע באה להיפרד ממנה. הבת הצעירה היא רונית, בת 16. היא לומדת בקיבוץ חצור שבדרום הארץ, והיא שנכחה בבית בזמן שעופר התפרץ פנימה ודקר את אמו. היא נפצעה.

חיים קשיים

אחרי הגירושין פתה גלי לעבור דות מזדמנות. היא עברה כתופרת במתפרה בדרום תל-אביב, כשלפניה כמלון דיפלום, כקפאית בהיפר-שווק בקריית כנרת.

אשה יפה ונאה היתה, הקפידה היטב על לבושה ומראה החיצוני. "הלבוש שלה תמיד היה מסודר ותואם את צבעי הנעליים שנעלה", אומרת אחת השכנות, שהיתה מקרבת אליה. על לבושה הקפידה, אך דירתה היתה מזוהמת ומלוכלכת.

אומרים בשכונה שהיתה לה אהבה מיוחדת לבחורים צעירים ויפים. לעיתים קרובות נראתה בחוריהם, והיו מכיניהם שאף עזרו לה מדי פעם מבחינה כספית.

לפני שנים ניהלה רומאן עם בנו של רב ידוע בחולון. הוא היה אז בן 25. כעבור זמן התברר לה שהוא עברייני, ואז הכינה מהיכן היה לו הכסף לרכוש את המתנות שהביא לה ולבנותיה.

כעבור זמן ניהלה רומאן עם גבר נשוי, שגר בקרבת מקום. כל הררי מאנים הללו היו קצרים ובני-חלוף. מאז התגרשה מבעלה, לא יצרה כל קשר משמעותי עם גבר אחר.

חזוה החיצונית לא העידה על חייה. בנה הסיל עליה מורא והשליט טרור בבית. מכיוון שלא עבד, היה בא אליה ברריות כספית. כשלא קיבל את מבוקשו, היה מתפרץ ומכה. כשלא קיבל את האוכל שדרש, היה מכה. שובר ומנתק.

לא אחת נאלצה לברוח מביתה, עד יעבור זעם. בפעם האחרונה ברחת לירושלים. בדרך הכירה גבר נוצרי, ובחברו חזרה הביתה בשבוע. כששבה לביתה, הוכתה שוב על-ידי עופר. לאחת השכנות טרם סיפרה שעופר קנה סכין קומנדור והבטיח לרצוח אותה. עופר גילה את שער ראשו, "ופניו התעוותו לאחורונה", אומר אחד השכנים.

בחור מסוגר היה. הוא נהג להתבודד, להשמיע מוסיקה רועשת ולנגן בגיטרה. את פורקנו מצא באלימות. לפני שבוע הועיקה גלי את המישר טרה אחרי שתקף אותה. הוא נעצר,

הבת מיכל והאב רענן עבאדי
הבן היה מאושפז

אחרית, והביאה את הצרה על עצמה". אחרים אומרים: "היא היתה אמה שרצתה את טובת ילדיה. היא לא יכלה להחזיק בהם בגלל מצבה הכלכלי. לא היה מגיע לה למות".

יוסי עזיז

גוסותיהם של גלי ועופר
היא לא היגשה תלונה

(המשך מעמוד 35)

אחד לא בא בטענות, כי זה היה בטובי טעם".

ב-1977 הוא החליט לעזוב את הארץ ולנסוע לארצות-הברית. לדבריו: "היינו מתוסכל מהמיסגרת הפרובינציאלית כאן, בכל דבר כמעט: בעשיית סרטים, בשכר האפסי ששילמו לי, בי עיכובים של שנה ויותר. שלא לדבר על חוסר-האנושיות וחוסר-ההגינות בין אנשים. חוץ מזה, הייתי כבר בן 30 ואבא שלי עוד תמר בן. למה? מפני שעבדתי בשביל הטלוויזיה הישראלית".

מאיר ואחיו יהודה הצליחו להקים כשהם מתחילים כמעט מאפס, שלוש חנויות מפוארות, בשם וידיאו-טק. הראשונה בבוורלי-הילס, השניה בלוס-אנג'לס, והשלישית בלוס-אנג'לס. הם לחנו בזכות הידע הקולנועי שלנו, ובזכות מיקום החנויות, באזורים היוקרתיים והעשירים ביותר בחוף המערבי.

אלטון ג'ון וסטאלונה

בין הקליינטים הקבועים של האחים הר: אלטון ג'ון, הזמרת-השחקנית שר, סטיבן ספילברג, פראנסיס פורד קופולה, סילבסטר סטאלונה, שהוא גם שכו של מאיר. ג'ואן קולינס, לינדה אוונס, ג'יין פונדה, מייקל קיין ומפורסמים אחרים, וגם בימאיה-קול-נוע אוליבר (פלאטון וולטרס) סטון, שאותו מגדיר מאיר כ"חבר טוב שלי". סיפורים על כל אחד מהלקוחות האלה, איך הם קונים, מה הטעם שלהם בקסטרות-יורדאו וקטעים פיקנטים עליהם, זה כבר נושא לכתבה אחרת,

המתנהגות כמו שתי מיפלגות יריבות: הינדאווי מול בצרי.

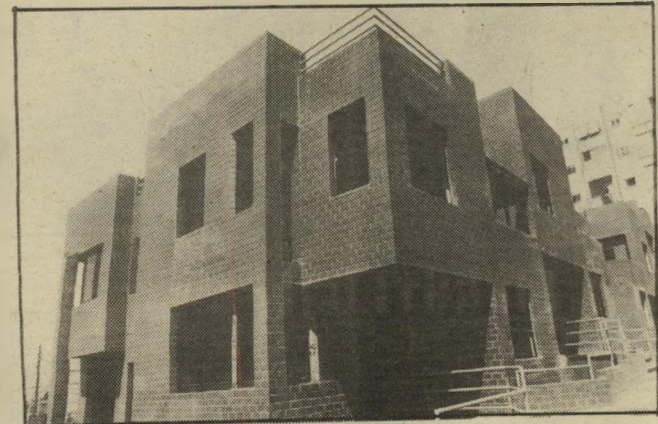
מישפחת הינדאווי בנתה את ארבעת הקוטג'ים בניגוד לכל היתר, בניגוד לתוכנית בנייני-ערים. הם קיבלו אומנם אישור לבנות ארבעה קוטג'ים, אבל את מרתף הבנייה, שהיה מתוכנן, כנדרש על-פי התקן, לשמונה מקומות-חניה, הם הפכו למרתף-מגורים, כולל חלון נות. את החניות הם העבירו למישטח העליון בין הבניינים. שכונת תל-בנימין כולה הינה איזור שאסור לבנות בו מרתף-מגורים. הם ידעו את זה, והם חרגו מהחוק ביוזעין.

בסופו של תהליך, ועדת בנייני-העיר רים המקומית החליטה, לפני משורת הדיון, לעזור למישפחה זו ולאפשר את השימוש במרתפים למגורים, בהתאם למצב שנוצר בשטח. כתנאי שישולם מס-השכחה למרתפים, ובתנאי שיוכשרו שמונה חניות בשטח העליון, ובתנאי שתוכנה גדר מפרידה בין הקוטג'ים לגינה ציבורית. המתוכננת כמקום.

על-פי המידע שברשותי, המישפחה עומדת בשלושת התנאים — הם הגיעו לפשרה בעניין הסכום לתשלום, והם שילמו (או משלמים) אותו. אני יודע שהרסו שם קיר. כדי להמציא שמונה חניות במקום השש שהם בנו, ואני יודע גם שמתקנים (או התקינו) את הגדר. יש תנאי נוסף, שאני מניח שיתדרש גם הוא — השתתפות מישפחת הינדאווי בהתקנת מידרכה, לפי החוק העירוני.

איומים בצחוק

כאן נכנסת לתמונה המיפלגה השניה — מישפחת בצרי, לה יש ארבעה קוטג'ים במיגרש הסמוך, שמי-

הבניינות לבית האדום

אני מאוד מקווה שנוכל אי-פעם לנור בבתיים שלנו.

בחינה טופוגרפית נמצא על שטח גבוה יותר ממיגרשה של מישפחת הינדאווי. העניין לא מצא חן בעיני מישפחת הינדאווי — שייצור מצב ששתי מישפחת בצרי גבוהים יותר מהבתיים שלהם. לכן, לבקשת מישפחת בצרי לקבל הקלה של 10 אחוזים באחוזי הבנייה, התנגדה מישפחת הינדאווי. ההתנגדות התקבלה, ולא ניתנה הקלה למישפחת בצרי.

המצב כעת הוא שבצרי יודע שלפי תוכנית בנייני-ערים אסור השימוש במרתפים לצורך מגורים. על-פי השמועה — ומדובר בשמועה בדוקה — הוא ממתיך לשלב שבו תקבל מישפחת הינדאווי גושפנקה חוקית לחריגת הבנייה שלה, ואז מתכנן בצרי, כנראה, את מסע-ההגנה שלו: הוא יפנה לוועדת בנייני-הערים-המחוזית, שתאסור על הינדאווי להשתמש במרתפים למגורים.

בעניין הבקשה ל"דמי-כופר", כפי שמאיר הר קורא לזה: זה קישקוש ממדרגה ראשונה, ואני לא מוכן אפילו לשמוע דברים כאלה. אורח שיש לו טענה בנושא כזה, שייפנה מייד למיטרה.

בנושא האיום במכות של המהנדס יעקב מוראד: שאלתי אותו על כך, והוא אמר לי שזה היה בצחוק, והוא לא התכוון באמת למה שאמר. מוראד אמר לי: "אני הוא שחפשת פשרה, כדי לאפשר למישפחת הינדאווי הכרה במצב הקיים של המרתפים. התכוונתי לעשות לו טוב, ותראה מה הוא עושה לי".

2 סרטי צילום פוג'י
SUPER HR

והכדור אצלך

FUJICOLOR
SUPER HR 100·200·400·1600

מספר הכדורים מוגבל
כל הקודם זוכה !!!

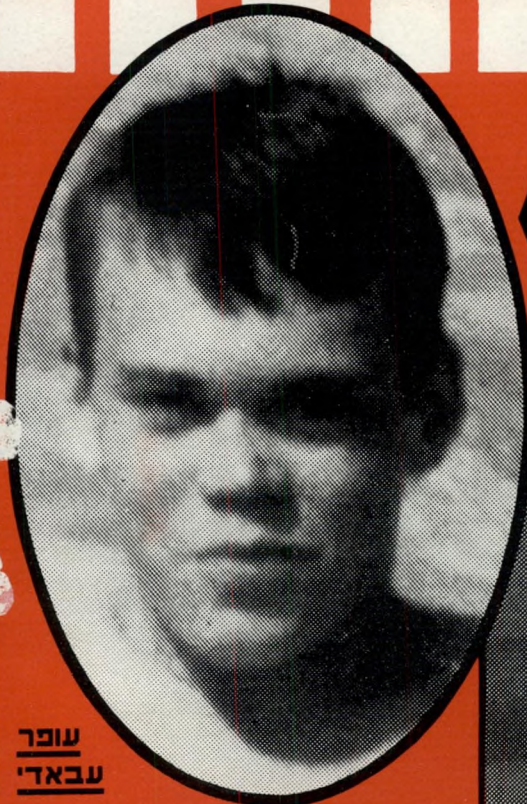
אל תשכח לדרוש
כדור-ים
מתנת פוג'י
בעת קניית סרטי הצילום
של פוג'י SUPER HR

סרט הצילום המפותח ביותר בעולם

העולם הזה

מדוע הוא

עופר
עבאדי

נלי עבאדי

רצח את אמא?

הדוגמניות הזוהרות:	חקירה אימת כל אם:
האם הן אומללות?	המחלות הגנטיות